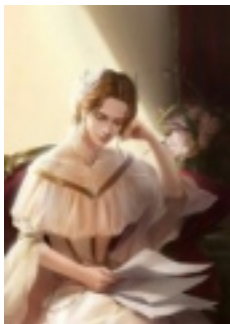

[Tâm Công Ký] Lương Thê Hiền Phụ

Contents

[Tâm Công Ký] Lương Thê Hiền Phụ	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2: Bắt Đầu Mới	4
3. Chương 3: Con Trai	6
4. Chương 4: Tìm Việc	7
5. Chương 5: Người Ba Tốt	10
6. Chương 6: Mất Tích	11
7. Chương 7: Đuổi Việc	13
8. Chương 8: Vô Tình Gặp Lại	15
9. Chương 9: Làm Khó Dễ	18
10. Chương 10: Phẫu Thuật	21
11. Chương 11: Thương Lượng	23
12. Chương 12: Thích	25
13. Chương 13: Bày Tổ	27
14. Chương 14: Sói Xám Và Cừu Trắng	30
15. Chương 15: Gặp Ông Nội	33
16. Chương 16: Chân Tướng	35
17. Chương 17: Bắt Gặp	37
18. Chương 18: Về Nhà Anh	40
19. Chương 19: Phát Hiện	42
20. Chương 20: Tìm Người	45
21. Chương 21: Bắt Cóc	47
22. Chương 22: Điên Cuồng	50
23. Chương 23: Tâm Sự	52
24. Chương 24: Mang Thai?	55
25. Chương 25	58
26. Chương 26: Bức Tranh Chữ Kỳ Lạ	61
27. Chương 27: Gặp Gỡ Cổ Nhân	63
28. Chương 28: Kết Thúc	66
29. Chương 29: Ngoại Truyện Vân Thiên Yến Trùng Sinh (1)	68
30. Chương 30: Ngoại Truyện Vân Thiên Yến Trùng Sinh (2)	72

[Tâm Công Ký] Lương Thê Hiền Phụ

Giới thiệu

Thể loại: Phản xuyên, đam mỹ, quân hôn, sinh tử, mặt than tự bỏ não quân nhân công x dịu dàng t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-cong-ky-luong-the-hien-phu>

1. Chương 1: Mở Đầu

Ý thức của Chương Sở Kha rơi vào một vùng tối tăm, mọi thứ xung quanh giống như đang đè nén lại, y không thể cảm nhận được hơi thở của mình, cũng không cảm nhận được cơ thể của bản thân, mọi thứ ở bên ngoài đã hoàn toàn bị bóng tối thôn tính. Trong đầu y đứt quãng hiện lên từng đợt từng đợt ký ức, những chuyện đã xảy ra trước kia đua nhau hiện ra trước mắt y.

“Kha Nhi, sau này lớn lên ta sẽ lấy đệ, sẽ đối xử với đệ thật tốt, sẽ yêu thương đệ đến suốt đời...”

“Kha Nhi, đệ thật xinh đẹp, sau chuyến buôn này trở về, ta sẽ thưa với phụ mẫu cưới đệ vào nhà, được không?”

...

“Chương Sở Kha a Chương Sở Kha, người đúng là lẳng lơ thành thói, chỉ bị đưa đi một tháng, khi trở về đã mang theo một đứa nghiệt chủng trong bụng, còn nói là của ta? Người muốn sinh nó ra sao? Được, để xem người có thể giữ được nó bao lâu...”

“Công tử, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta mau rời khỏi đây thôi, tìm một nơi hẻo lánh, đừng tìm tới đây nữa, thiếu gia đã mất lý trí, nếu còn chờ, đứa nhỏ này chỉ e sẽ không giữ được.”

“Ha ha, người muốn chạy? Đừng mơ, phản bội, người lại phản bội ta, rất đáng chết! Tên gian phu kia của người đã bị ta gọt thành côn nhân rồi, nghiệt chủng kia cũng đừng mong sống sót!”

“Chương Sở Kha, người biết không, thật ra ta mới chính là người mật báo, nhưng mà Vân Thiên Yến lại tin ta nha, bây giờ trong bụng ta cũng có một đứa nhỏ, nói nhỏ thôi, không phải con của hắn đâu, ha ha ha...”

Khung cảnh dừng lại ở hình ảnh một nữ nhân cười đến điên cuồng, sau đó, miệng y bị rót một chén thuốc đắng, bụng quặn đau dữ dội, máu chảy xuống bắp đùi lan khắp mặt đất, y có thể cảm nhận rõ ràng hài nhi đang dần dần rời khỏi mình, lửa nổi lên khắp nơi, ánh lửa hừng hực sáng cả một góc trời, một chút ý thức cuối cùng bị bóng tối cắn nuốt không còn một mảnh.

Vì sao?

Không phải đã nói sẽ yêu thương ta suốt đời sao?

Đứa nhỏ là cốt nhục của huynh mà, vì sao lại nhẫn tâm như vậy?

Ta... đã làm sai cái gì...? Có thể nói cho ta biết không? Ta chết một chút cũng không cam tâm...

Đột nhiên, một luồng sáng đánh thẳng vào cơ thể của cậu, đến khi mở mắt ra, cậu thấy cơ thể mình trở nên trong suốt, trôi lơ lửng trên không trung...

Trước mặt cậu hiện lên một khung cảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ... Đây là phủ đệ của Vân gia? Vì sao lại xơ xác tiêu điều thế này? Bá phụ bá mẫu, biểu đệ biểu muội đâu?

Chưa kịp tự hỏi xong, cơ thể đã bị kéo trôi đến từ đường, một bóng dáng cực kỳ quen thuộc xuất hiện trước mắt.

Vân Thiên Yến đầu tóc bù xù, đầu đội khăn tang, cả người dơ bẩn, ngồi thất thần đốt giấy tiền vàng bạc ở trước từ đường.

Tim y khẽ run lên một cái, tại sao lại thế này? Vân gia đã xảy ra chuyện gì?

Cậu đưa mắt nhìn lên linh đường, lập tức trợn mắt không thể tin nhìn bốn bài vị đặt nơi đó.

Bá phụ bá mẫu biểu đệ biểu muội đã chết rồi sao? Lúc y mất, bọn họ vẫn đang sống rất tốt kia mà...

Mặc dù cả đời y rơi vào thảm kịch là do Vân Thiên Yến, nhưng từ nhỏ y đã mất hết phụ mẫu, được bá phụ bá mẫu cứu mang, dạy dỗ cẩn thận, không khác gì phụ mẫu tái sinh của y cả, y đã nghĩ nếu y không gả cho Vân Thiên Yến, không bị hãm giam lỏng, có lẽ bây giờ y đã phụng dưỡng bên cạnh bọn họ rồi. Cho dù y có oán giận Vân Thiên Yến đến thế nào đi nữa, trong lòng y vẫn luôn muốn Vân gia bình an, sống vui vẻ cả đời.

Nhưng bây giờ lại thành ra thế này, trước mắt chỉ còn lại một bãi tan hoang, không khí tang thương tản ra khắp nơi, trong tim trở nên đau đớn, một giọt nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống.

Vân Thiên Yến đang yên lặng đốt vàng giấy thì đột nhiên ngẩng đầu lên, đưa bàn tay gầy đến chỉ còn xương run run sờ mặt mình, nơi đó vẫn còn vương một giọt nước...

“Là mọi người về thăm ta sao? Mọi người đã tha thứ cho ta rồi sao?”

Vân Thiên Yến đưa hai mắt vô thần nhìn lên linh đường, miệng lẩm bẩm nói.

Vừa dứt câu, cửa đột nhiên bị đá văng ra, một đám người tiến vào, trên mặt thiếu niên áo trắng ở giữa hiện rõ vẻ kiêu căng ác liệt.

Chương Sở Kha trợn mắt nhìn người kia, đây... đây không phải mình sao? Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Ta đã nói rồi mà, Vân gia này sớm muộn cũng bị ta san bằng, còn người, chỉ là một con chuột chạy qua đường mà thôi.” Thiếu niên cười cợt nhìn chằm chằm Vân Thiên Yến.

Hai mắt của Vân Thiên Yến trở nên đỏ ngầu, cắn giận nhìn chằm chằm thiếu niên kia, nhưng hắn ta không thêm quan tâm tới, nụ cười trên môi càng thêm dữ tợn.

“Vân gia rơi vào kết cục này là do người quá ngu ngốc, chỉ vì tình cảm riêng tư mà kéo cả gia tộc chôn cùng, người mới chính là tội nhân thiên cổ đó...”

Dừng một chút, hắn ta nói tiếp: “Hãy, ta và Lãng ca sắp thành hôn rồi, yên tâm, sau khi thành hôn ta sẽ đập bỏ toàn bộ phủ đệ này xây thành thanh lâu, sau đó đến lăng mộ của Vân gia người, xây thành nhà xí có được không? Ha ha ha...”

Vân Thiên Yến cắn chặt răng lao về phía thiếu niên kia, nhưng đã bị mấy tên hộ vệ xung quanh giữ lấy, thiếu niên kia tiêu sái tiến tới gần, nâng mặt hắn lên, “Người đừng trách ta, Vân gia các người ức hiếp ta bao năm nay thế nào, ta vẫn còn nhớ rất rõ, còn người, người vì ý muốn của bản thân mà bắt ta phải ở với người, ta chỉ vì hạnh phúc của mình đấu tranh mà thôi, là Vân gia các người nợ ta.”

“Ha ha ha... Vân gia ta nợ người? Nếu không có phụ mẫu ta cứu mang người, người đã chết ở xó nào rồi, loại người vong ơn như người, nhất định sẽ bị quả báo, ta sẽ không tha cho người, không tha cho người...”

Vân Thiên Yến điên cuồng gào lên, bắt ngờ phun một ngụm máu ra ngoài.

Thiếu niên kia khinh thường liếc mắt nhìn hắn một cái, bỏ lại một câu “Ta chờ” rồi dương dương tự đắc cười cợt dẫn người ra ngoài, mặc cho Vân Thiên Yến quỳ ôm ngực trên mặt đất.

“Chương Sở Kha, ta sẽ không tha cho người, nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết, cả đời ô nhục, chết trong đau đớn...”

“Vân Thiên Yến ta xin thề, nếu được làm lại lần nữa, ta sẽ vĩnh viễn không yêu người nữa, chính tay ta sẽ giết người, giết chết người... Chương Sở Kha...”

Nhìn ánh lửa cháy phừng phừng chôn vùi mọi thứ ở trước mặt, trong lòng Chương Sở Kha như tro tàn.

Hóa ra là vậy...

Đây là nợ kiếp trước của mình, kiếp này phải trả...

Cái giá là mạng sống của mình và hài nhi chưa chào đời...

Nhân quả báo ứng tuần hoàn, ai cũng không thoát được...

Đã vậy, coi như chúng ta đã không còn nợ nần gì nhau nữa, nếu có kiếp sau, cũng đừng nên gặp lại nhau...

Nếu có kiếp sau... Ta... chỉ muốn có một cuộc sống của riêng mình mà thôi.

2. Chương 2: Bắt Đầu Mới

Cái nóng bức của mùa hè vào lúc giữa trưa khiến người ta phát điên, bên ngoài giống như một cái chảo nóng, người người đi lại trong cái chảo nóng đó, ngay cả những con chim cũng buồn bay đi kiếm ăn, chỉ muốn chui rút ở một nhánh cây nào đó để tránh nóng.

Trong căn phòng rèm che kín mít, cái ánh sáng chói chang ở bên ngoài không rọi vào được, máy điều hòa chạy liên tục không ngừng nghỉ, bên trong là một mảnh tối đen.

Chương Sở Kha đang nằm im bỗng mở to hai mắt, lồng ngực phập phồng không ngừng.

Cậu chậm rãi ngồi dậy, đây là đâu...?

Cậu đang ở trong một căn phòng được bày trí rất kỳ lạ, những vật dụng cậu không hề biết tên, dưới thân là một tấm thảm mềm mại như bông, cũng không phải thứ xuất hiện trong trí nhớ của cậu. Đưa tay xoa xoa hai mắt, nhìn lại thì vẫn là khung cảnh kỳ lạ kia, rốt cuộc mình đang ở đâu?

Không phải mình đã chết rồi sao? Chẳng lẽ sống lại? Nhưng đây cũng không phải Vân phủ.

Đang ngồi thử người trên giường, đột nhiên đầu cậu trở nên đau đớn, tiếp theo đó là một dòng ký ức xa lại đánh thẳng vào đầu cậu.

Đây là...

Ký ức của ai?

Tại sao cậu có thể thấy từng chuyện xảy ra nhưng lại không thể nhớ được gương mặt của những người trong ký ức này?

Khoan đã...

Chương Sở Kha từ từ buông bàn tay đang ôm đầu ra, đưa tới trước mặt.

Bàn tay này không phải của cậu, mặc dù cũng khá trắng gầy nhưng lại đầy gân guốc, tuy từ nhỏ cậu đã sống nương nhờ nhà người khác, nhưng cũng được đối xử như một vị thiếu gia ăn sung mặc sướng, cho nên bàn tay luôn trắng nõn mịn màng, không thua gì tay nữ nhân cả. Còn bàn tay này lại giống như bàn tay của biểu ca đã luyện võ nhiều năm.

Chương Sở Kha đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên, bên tai vang lên một tiếng động lớn. Cậu chậm rãi đứng dậy đi qua xem thử, nhưng khi vừa đứng dậy thì cậu lại tiếp tục ngã người, cậu đâu có cao như vậy?

Trong lúc này, tiếng động kia lại vang lên lần nữa, cố bỏ qua điều kỳ lạ trong lòng, Chương Sở Kha tiếp tục đi đến nơi phát ra tiếng động kia.

Đi đến phòng bếp, cậu đưa mắt nhìn quanh, những thứ ở trong này vừa quen vừa lạ, tên gọi, cách dùng lần lượt hiện lên trong đầu.

Nâng bước đi vào, vừa mới đặt chân vào trong, cậu liền nhìn thấy bóng lưng của một đứa nhỏ chừng hai ba tuổi đang ngồi xổm ở bên thùng rác, một tay đang lục lọi gì đó, tay còn lại đang đưa một cái bánh quy đã ăn dở vào trong miệng.

Cậu vội đi tới, ôm đứa bé lên. Đứa bé kia bị ôm lên thì liên tục giãy dụa, cậu đành phải thả nó xuống, lập tức nó chạy sang đứng nép sau cánh cửa, cảnh giác nhìn cậu.

Cậu cũng đưa mắt nhìn chằm chằm nó, cố gắng tìm thử trong ký ức về đứa nhỏ này nhưng lại không thấy, cậu hoàn toàn không biết đứa nhỏ này là ai.

Bỗng nhiên, cậu khựng người lại, đầu từ từ nghiêng qua nhìn vào tấm kính phản chiếu trong phòng khách, gương mặt phản chiếu trong gương không phải là cậu, nhưng động tác đều giống cậu y như đúc. Cậu thử đưa tay lên, người trong gương cũng đưa tay lên, cậu nghiêng đầu, người kia cũng nghiêng đầu...

Thả tay xuống, cậu đứng nhìn tấm gương một hồi lâu cũng không nhúc nhích.

Là tá thi hoàn hồn sao?

Mình nhập vào thân xác của người khác, những ký ức kia là của người này?

Chuyện này có thể xảy ra sao?

Nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, Chương Sở Kha tự trấn an bản thân mình. Mặc kệ là thế nào, đến một nơi xa lạ như thế này, cũng coi như bắt đầu một cuộc sống khác rồi.

Cậu có thể thử làm lại lần nữa ở nơi này...

Cậu cúi đầu nhìn đứa bé đang sợ hãi trốn tránh mình, thầm thở dài, chiếu theo ký ức của thân thể này, nguyên chủ có vẻ không phải là người tốt lành gì. Có cha mẹ anh trai thương yêu nhưng lại cố tình ngang bướng phá hủy tất cả, muốn những thứ không nên muốn, cuối cùng rơi vào kết cục chạy trốn khắp nơi như thế này.

Còn đứa bé này, cậu thật sự không nhớ nổi nó là ai, tại sao lại ở đây, hơn nữa nguyên chủ tại sao lại chết, cậu hoàn toàn không nhớ gì cả.

Mím chặt môi, cậu ngập ngừng lên tiếng, hỏi: “Con, con là ai, vì sao lại ở đây?”

Đứa bé vẫn nhìn cậu chằm chằm, không nói gì, đưa tay cố nhét mẩu bánh quy vụn vào miệng.

Chương Sở Kha nhíu mày, có lẽ trong thời gian mình bất tỉnh, đứa bé này đã chịu đói khá lâu rồi, nguyên chủ thật vô trách nhiệm mà, mang theo một đứa nhỏ lại không chịu chăm sóc tốt cho nó. Nếu như con cậu chào đời, cậu nhất định sẽ dành hết tình yêu thương cho nó, nhưng mà...

Thu hồi lại dòng suy nghĩ đau buồn, cậu gắng gượng cong khóe môi, dịu dàng nói: “Con đừng ăn cái này, để thức, chú tìm thử có gì khác để ăn không.”

Nói xong cậu quay đầu lại nhìn xung quanh nhà bếp, tìm được vài gói cháo ăn liền, lấy ra đặt lên bệ bếp xong, bật bếp gas lên nấu nước.

“Con chịu khó ăn cái này, lát nữa chú sẽ đi mua chút gì đó để trong nhà sau, được không?”

Cậu nói chuyện cũng không quay đầu lại nhìn, cậu nhớ nguyên chủ vẫn còn một ít tiền trong người, nhưng đã tiêu xài gần hết, sau hôm nay, cậu sẽ thử đi tìm việc. Dựa theo cách sống của nơi này, hẳn cậu phải tìm việc gì đó để làm mới phải.

Nhìn theo bóng lưng bận rộn của cậu, ánh mắt của đứa nhỏ từ cảnh giác trở nên khó hiểu, rồi từ khó hiểu trở thành căm giận.

Tại sao ông ta vẫn chưa chết chứ?

3. Chương 3: Con Trai

Rõ ràng mình đã dùng mấy chích điện giật ông ta ngã xuống giường rồi còn gì?

Mình định tìm gì ăn rồi sẽ trốn đi, ba đã nói, con phải giữ trí óc thật tỉnh táo mới có thể đối phó được kẻ thù trước mắt, vì vậy mình phải ăn no để có sức chạy đi tìm người giúp.

Nhưng mà, ông ta lại không chết!

Mình có nên tiếp tục giết ông ta hay không?

Trên gương mặt non nớt hiện lên vẻ suy tư không hợp tuổi, lại khiến người ta cảm thấy thật dễ thương, nhưng sự thật nó đang nghĩ gì, không một người lớn nào biết cả.

Khi Chương Sở Kha quay lại thì chính là nhìn thấy vẻ mặt đăm chiêu này của nó, trong lòng trở nên mềm mại, đúng là trẻ con đều đáng yêu cả mà.

Cậu tắt bếp, đổ nước vào tô, khuấy đều rồi để lên bàn.

Đưa mắt nhìn qua đứa nhỏ đang nghiêm mặt ở cạnh cửa, mỉm cười giờ tay vẩy vẩy gọi: “Qua đây ăn cháo đi, chắc con cũng đói lắm rồi hả?”

Ngửi thấy mùi thơm của cháo ăn liền, nó chợt nuốt nước bọt một cái, bụng thật đói, thật muốn ăn, mặc dù trước trước giờ món nó ghét nhất chính là cháo ăn liền này.

Thấy nhóc con cứ nhìn chằm chằm vào tô cháo nuốt nước bọt, nhưng lại không tiến vào, Chương Sở Kha cũng không nghĩ nhiều, đi qua, ngồi xổm xuống trước mặt bé, đưa tay sờ lên mặt bé, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, không có ai làm tổn thương con đâu, ngoan, vào đây ngồi ăn đi, đừng để quá đói, không tốt đâu.”

Nói xong, cậu thử đưa tay bế đứa nhỏ lên, lần này nó không giãy dụa nữa, ngoan ngoãn để cậu ôm vào phòng bếp, đặt xuống ghế.

Nhìn tô cháo nóng hổi tỏa hương trước mắt, tuyến nước bọt lại tiết ra liên tục.

Chương Sở Kha nhìn mà không khỏi chua xót, rốt cuộc đứa nhỏ này đã theo mình chịu khổ bao lâu rồi đây?

“Để chú dứt con nhé.”

Dứt câu, cậu bưng tô cháo lên, múc một muỗng đưa lên miệng thổi thổi rồi đưa tới trước mặt đứa nhỏ.

Bé con khê hé môi ra, ăn vào một muỗng cháo nóng hằm hạp, cơ thể đã đói lả của nó bỗng trở nên vô cùng thoải mái, chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm tô cháo.

Chương Sở Kha không nói gì, im lặng múc tiếp một muỗng cháo, thổi nguội rồi dứt cho bé.

Cứ như vậy, một tô cháo nhỏ đã nhanh chóng thấy đáy, Chương Sở Kha dùng khăn giấy lau miệng cho bé rồi bế nó ra phòng khách ngồi, còn mình thì quay lại phòng bếp dọn dẹp các thứ.

Khi quay trở ra, cậu thấy đứa nhỏ đang ngồi nhìn chằm chằm ly nước lọc ở trước mặt, cậu đi qua, ngồi xuống bên cạnh, đưa tay vuốt nhẹ lên tóc bé.

“Con đang nhìn gì vậy?” Cậu hỏi.

Đứa nhỏ lắc lắc đầu, không nói gì, tiếp tục nhìn chằm chằm ly nước.

Đứa nhỏ này... không nói được sao?

“Con là ai? Tại sao lại ở đây?”

Nghe cậu hỏi, đứa nhỏ nghiêng đầu qua, chớp chớp mắt nhìn cậu, trên mặt lộ đầy vẻ nghi hoặc.

Ông ta không nhớ mình sao? Vậy mình có nên cho ông ta uống ly nước có pha thuốc an thần này hay không?

Thấy đứa nhỏ không trả lời mình, Chương Sở Kha cũng không làm khó nó, đứng lên, chuẩn bị ra ngoài mua thức ăn. Tuy nhiên vừa mới đi được hai bước, đứa nhỏ ở phía sau đã hô lên: “Ba.”

Chương Sở Kha bị một tiếng ba này dọa cho giật nảy người, cậu vội vàng quay đầu lại, khom người nhìn chăm chăm đứa nhỏ, hỏi: “Con vừa mới gọi chú là gì?”

Đứa nhỏ không tránh né, nhìn thẳng vào mắt cậu, lặp lại: “Ba.”

Cậu tròn mắt nhìn đứa bé này, ngay cả một tiếng cũng không phát ra được.

Đứa nhỏ này... là con cậu?

“Con, con là... chú là ba con?” Cậu lắp bắp hỏi.

Đứa nhỏ không gật đầu, chỉ ngồi im đưa ánh mắt ngây thơ nhìn cậu, nhưng nếu nhìn kỹ, trong đáy mắt của nó có hiện lên một tia tính kế, nhưng rất nhanh đã bị thay bằng vẻ ngây thơ đáng yêu của một đứa nhóc nhỏ bình thường.

Tuy nhiên, Chương Sở Kha lại không nhìn ra được điều đó, lúc này trong đầu cậu chỉ vang lên tiếng gọi ba của đứa nhỏ.

Con của cậu... Chẳng lẽ đây là đứa nhỏ chưa kịp nhìn thấy ánh mặt trời của cậu, nó theo cậu đến đây sao?

Như vậy, đây quả thật chính là món quà ông trời thương xót ban cho cậu, bù đắp lỗ hổng trong cuộc đời đau khổ của cậu rồi.

“Vậy... con tên là gì?” Cậu kiềm nén kích động ngồi xuống, thận trọng hỏi đứa nhỏ.

Đứa nhỏ vẫn nhìn cậu, trong miệng phun ra hai chữ “Thiên Bảo”.

“Thiên Bảo, Bảo Bảo, đúng là bảo bối trời ban cho ta, nhi tử của phụ thân, cuối cùng ta cũng có thể gặp được con rồi, bảo bối của ta...”

Cậu khó nhịn được sự kích động trong lòng, nước mắt bắt đầu rơi như mưa, giang tay ôm chầm lấy đứa nhỏ.

Mà đứa nhỏ cũng bị phản ứng này của cậu dọa sợ, liên tục cự quây không yên nhưng vẫn không thoát được cái ôm chặt của cậu.

Một lúc sau, cậu rút cuộc cũng buông đứa nhỏ ra, nước mắt vui mừng vẫn còn đọng trên má, cậu đưa tay sờ mặt đứa nhỏ, trên môi hiện ra một nụ cười hạnh phúc, cậu nói: “Con yên tâm, về sau ba sẽ không để con chịu đói như thế này nữa, ba sẽ cố gắng kiếm tiền, sẽ để con lớn lên thật vui vẻ, ba hứa đó, bảo bối...”

Cậu khẽ hôn lên trán đứa nhỏ một cái, rồi lại tiếp tục ôm lấy nó. Đứa nhỏ liếc nhìn qua ly nước trên bàn một cái, sau đó từ từ đưa tay lên, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng đặt lên lưng cậu.

Được thôi!

4. Chương 4: Tìm Việc

Chương Sở Kha để bé con ở nhà để ra ngoài một mình cũng không yên tâm, vì vậy liền bế bé sáng đứng trước cửa nhà bên cạnh. Dựa theo kí ức trong đầu cậu thì người trong nhà này hình như là hai vợ chồng lão nhân, không sống cùng con cháu, vì vậy cậu liền chọn nhà này, người già thường rất thích trẻ con, hơn hết, sẽ không có ý đồ xấu với đứa nhỏ.

Do dự một hồi, Chương Sở Kha đưa tay lên nhấn chuông cửa.

Một lão phụ nhân đi ra mở cửa, nhìn thấy người tới Chương Sở Kha thì rất ngạc nhiên.

Cậu nhóc này tới đây đã gần một tháng, ra cửa mấy lần, nhưng lần nào mặt cũng hầm hầm lướt qua mặt bọn họ, không hề chào hỏi tiếng nào, hôm nay lại...

Lại liếc mắt nhìn sang đứa bé cậu bế trong tay, thì càng ngạc nhiên hơn.

Đứng quan sát một hồi, bà mới lên tiếng: “Cậu có chuyện gì sao?”

Chương Sở Kha mím môi, nhìn bé con một cái, sau đó quay sang nói với bà, “Con, con muốn ra ngoài mua chút đồ ăn dự trữ, sẵn tiện sẽ đi tìm công việc gì đó để làm, con lại không yên tâm con của con, cho nên muốn, muốn...”

Cậu ngập ngừng không dám nói ra mình muốn nhờ vả. Lúc vị phụ nhân này mở cửa, cậu thấy trong mắt bà có một tia không thích cậu lắm, cho nên không biết có nên mở miệng nhờ vả người ta hay không.

Tuy nhiên, bà cụ nghe tới đó cũng đã đoán ra ý muốn của cậu, mỉm cười từ ái lên tiếng nói: “Muốn bác trông giúp đúng không? Thế mẹ đứa nhỏ đâu?”

Chương Sở Kha cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Không, không có...”

Hóa ra là ba đơn thân, một chút bài xích trong lòng bà cũng biến mất, bây giờ xã hội không dễ sống, một người đàn ông mang theo một đứa nhỏ phải chịu biết bao áp lực, hơn nữa, trông cậu trai trẻ này tuổi tác không lớn lắm, phạm sai sót nhỏ là điều không thể tránh.

Bà mở cửa rộng ra, vẫy tay với cậu, “Vào nhà, có gì từ từ nói.”

Cậu chậm rì rì đi theo sau lưng bà, đi tới phòng khách, cậu đặt đứa nhỏ xuống ghế sofa, còn mình thì ngồi bên cạnh.

Bà cụ rót ly nước đưa cho cậu, ngồi xuống đối diện, quan tâm hỏi: “Mấy ngày trước sao không thấy con ra khỏi nhà?”

Cậu lại tiếp tục rũ mắt không dám nhìn thẳng đáp ứng, dứt quãng nói: “Mấy, mấy hôm trước con bị bệnh, cho nên vẫn ở nhà...”

Cậu không muốn nói dối, nhưng lại không thể nói thật, chỉ đành âm thầm xin lỗi người ta mà thôi.

“À, con bệnh rồi đứa nhỏ ăn uống làm sao, trông nó xanh xao quá, mấy ngày trước có ăn uống đầy đủ không?” Bà cụ hỏi tiếp.

Cậu nhẹ nhàng lắc đầu, điều này lại khiến bà cụ thương tiếc không thôi.

Bà nhìn bé con, mỉm cười đưa tay vẫy vẫy gọi bé, “Qua đây với bà.”

Bé Thiên Bảo liếc nhìn Chương Sở Kha một cái, thấy cậu gật đầu, liền chân nhỏ lon ton chạy qua chỗ bà cụ, ngọt ngào gọi một tiếng “Bà ơi.”

Bà cụ nghe mà cả người trở nên mềm mại, bé bé con lên đặt vào lòng, nhìn cậu nói: “Cứ để bé ở đây bác trông cho, con cứ ra ngoài tìm việc, sau này có gì khó khăn, cứ sang đây nhờ, giúp được bác sẽ giúp hết mình.”

Cậu khẽ gật đầu một cái, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Lúc cậu đứng dậy định rời đi thì cửa nhà lại mở ra lần nữa, một người đàn ông lớn tuổi bước vào, nhìn thấy cậu ở trong nhà thì trong mắt hiện lên vẻ bất ngờ, đi vào trong, chưa kịp lên tiếng hỏi thì bà cụ đã lên tiếng trước.

“Cậu nhóc này ôm con qua nhờ chúng ta trông giúp, cậu ấy muốn đi tìm việc.”

Ông cụ nghe xong gật gật đầu, ngồi xuống ghế, nhìn cậu hỏi: “Cậu muốn đi tìm việc?”

Chương Sở Kha gật đầu, trong lòng không khỏi trở nên căng thẳng, khí tức của vị lão nhân này quá mạnh mẽ, khiến cậu cảm thấy thật áp bách.

Ông cụ nghiêm mặt quan sát cậu một hồi, sau đó lên tiếng nói: “Đúng lúc một người bạn của bác cần người làm vườn, bảy triệu một tháng, nhưng công việc hơi vất vả, không biết cậu có muốn làm thử không?”

Nghe ông nói vậy, hai mắt Chương Sở Kha chợt sáng lên, người làm vườn cũng không tệ, chỉ cần tỉ mỉ và siêng năng là được, bây giờ cậu đang cần tiền, công việc này lại không cần bằng cấp, cậu có thể nhận, sau đó nếu còn thời gian trống, cậu có thể làm thêm để có chút thu nhập nữa nha.

Cậu nhìn ông, khẽ gật đầu, nói: “Con có thể làm ạ.”

“Tốt, tôi đưa cậu địa chỉ, đến đó và nói ông Lý ủy thác là được.”

Nhận lấy tờ giấy ghi địa chỉ trong tay, Chương Sở Kha vui mừng nhìn ông bà, “Cám ơn bá, bác Lý, con nhất định sẽ cố gắng.”

Lại quay sang nhìn bé Thiên Bảo được bà cụ Lý bế trên tay, nhẹ nhàng vuốt má bé, “Con ở nhà ông bà phải ngoan đó, ba về sẽ mua quà cho con.”

Sau đó cậu cúi đầu chào hai người một cái, cầm tờ giấy đi ra khỏi nhà.

Nhìn theo bóng lưng của cậu, bà Lý khẽ lắc đầu, “Đứa nhỏ này sống cũng không dễ dàng.”

Nói xong lại quay sang nhìn ông Lý, “Tâm Giao nó lại gọi điện gọi chúng ta dọn về nhà nó ở, nó bảo là không an tâm để chúng ta sống ở đây, ông thấy thế nào?”

Ông Lý nghe vậy liền tức giận hừ một tiếng, “Có gì để thấy, tôi đã quen sống ở đây rồi, về nhà nó nhìn mặt thằng chồng nó lại mất hết cả hứng, không đi, không đi!”

Bà Lý ghen lời với dáng vẻ giận dữ của ông, hừ một tiếng, nói: “Không nói với ông nữa.” Sau đó quay sang nhìn bé Thiên Bảo, dỗ dành: “Con theo bà vào bếp, bà làm gì đó cho con ăn nhé.”

Bên này, Chương Sở Kha theo tờ giấy ghi địa chỉ, đón xe đi tới đó.

Đứng trước cổng một căn biệt thự lớn nằm ở cạnh ngoại ô Tây thành, Chương Sở Kha lúng túng không biết nên làm thế nào.

Lúc này, một người thanh niên đi ra, đứng trước mặt cậu nhìn một lượt từ trên xuống dưới, rồi hỏi: “Cậu tìm ai?”

Cầm tờ giấy ghi địa chỉ trong tay, Chương Sở Kha nói rõ: “Tôi đến ứng tuyển công việc làm vườn...”

Thanh niên kia lại nhìn kỹ cậu một lần nữa, hắng giọng một cái, “Công việc làm vườn rất vất vả, cậu làm nổi không?”

Chương Sở Kha ra sức gật đầu, “Có thể, tôi sẽ cố gắng.”

Thanh niên kia gật đầu một cái, dẫn cậu vào trong, đưa cậu đến gặp quản gia, vị quản gia kia cũng nhìn cậu một lượt, nghĩ thầm cậu nhóc này nhìn như công tử bột, có làm nổi không đây?

Ông ta nghiêm mặt nhìn cậu, nói: “Tần gia chúng tôi đúng là đang cần người làm vườn, nhưng cũng không tùy tiện thuê người, tôi thấy cậu không giống người quen làm chuyện nặng, nếu cậu muốn làm thì tôi cho cậu thử việc một tuần, sau đó mới quyết định có thuê cậu hay không, được không?”

Ông nói xong, nhìn thẳng cậu chờ câu trả lời, thế nhưng, ngay câu nói đầu tiên của quản gia, Chương Sở Kha đã không nghe được bất cứ câu nào khác nữa.

Tần gia sao, lẽ nào là...

‘Không có thứ gì tôi muốn mà không có được, tôi muốn anh làm bạn trai của tôi, anh nhất định phải làm bạn trai của tôi.’

‘Tại sao anh lại cười người phụ nữ kia? Anh đâu thích cô ta! Tại sao không quay lại nhìn tôi một cái?’

‘Chương Sở Kha, Tần Dữ Hào tôi chưa bao giờ để cậu ám bị chiều hư như cậu vào mắt, tốt nhất cậu nên thôi mấy cái trò đó đi, nếu không tôi sẽ không khách sáo...’

‘Chương Sở Kha, đây là do cậu tự chọn, tôi sẽ khiến cậu không thể sống nổi ở thành phố H này, cậu cứ chờ xem.’

5. Chương 5: Người Ba Tốt

Những ký vùi sâu trong tiềm thức, cậu không hề muốn đào lên, càng không muốn đối mặt bất cứ ai trong ký ức của nguyên chủ.

Cậu chỉ muốn sống một cuộc sống cho riêng mình, không muốn vấp vào những ân oán tình thù của nguyên chủ.

Cậu sợ, bản thân sẽ giống như kiếp trước, sống trong đau khổ, đến cuối cùng lại không còn gì cả, cả đời u mê, chết trong uất ức.

Mà căn nhà này, lại là biệt thự của Tần gia, là Tần gia ở thành phố H hay chỉ là trùng hợp giống họ mà thôi?

...

“Này cậu trai trẻ! Cậu đang nghĩ gì vậy? Tôi đang hỏi cậu đó.”

Giọng nói của quản gia đột ngột vang lên, kéo suy nghĩ của cậu về với thực tại, hoang mang đưa mắt nhìn ông, trên mặt lộ đầy vẻ lo lắng bất an.

Quản gia khó hiểu nhìn biểu hiện của cậu, cho rằng cậu lo lắng với công việc mới, liền nhẹ giọng trấn an, “Đừng lo lắng, công việc rất đơn giản, chỉ cần chịu khó là được, cậu cứ thử làm, nếu có gì không hiểu thì cứ hỏi, không sao cả.”

Cậu đưa mắt nhìn ông, ngập ngừng hỏi: “Tần gia là... ở đây có phải là Tần gia ở...”

Quản gia nhíu mày nhìn cậu, “Cậu muốn hỏi gì?”

Cậu mím môi, khẽ lắc đầu một cái, “Không có gì...”

“Vậy được rồi, nhưng tôi nói trước, ở đây có bao ăn ở, nếu cậu không ở lại thì sẽ tăng thêm tiền lương cho cậu, thế nào?” Quản gia hỏi tiếp.

Chương Sở Kha gật đầu thật mạnh, hạ quyết tâm nói: “Tôi có thể làm, tôi sẽ làm tốt!”

Quản gia hài lòng gật đầu, “Tốt lắm, hôm nay trở về, ngày mai bắt đầu tới làm.”

“Dạ vâng.”

Chương Sở Kha cúi đầu chào một cái, quay người đi ra khỏi cổng biệt thự Tần gia.

Hít một hơi thật sâu, nghĩ thầm chỉ là trùng hợp mà thôi, cậu đã trốn thật xa thành phố H rồi, anh ta sẽ không đuổi tới đâu.

Lúc cậu vừa mới rời đi, một lão nhân chống gậy đi tới, quản gia quay lại, cung kính chào.

“Mạc Lâm có gọi điện tới không?” lão nhân lên tiếng hỏi.

“Lúc này cậu Hào có gọi điện tới, nói là mấy ngày nữa sẽ đến Tây thành.” Quản gia chậm rãi nói.

“Tôi đã nói trước mặt tôi cháu nội lớn của tôi tên là Mạc Lâm rồi kia mà, ông không nhớ sao?” Lão nhân tức giận gõ gậy xuống mặt đất.

Quản gia vội vàng sửa miệng, “Dạ, tôi đã nhớ.”

Lão nhân gật đầu, không nói gì, quay đầu đi vào trong.

Trên đường trở về, Chương Sở Kha ghé vào siêu thị mua một ít thực phẩm cần thiết dùng cho mấy ngày, thuận tiện mua một vài bộ đồ cho hai cha con, quần áo của nguyên chủ toàn đồ mắc tiền, mặc đi làm có vẻ không hợp lắm, cho dù vậy, cậu cũng không có ý định bán chúng đi, cậu đã chiếm thân xác người ta, không lý nào lại hủy luôn vật dụng người ta để lại, vì vậy chỉ cần cất đi là được, cậu sẽ cố gắng đi làm kiếm tiền, sẽ không để hai cha con đi đến mức phải bán quần áo sống qua ngày.

Trở về khu chung cư, cậu vào nhà mình cất đồ, sau đó xách một giỏ trái cây đi sang bên cạnh, nhấn chuông cửa nhà bác Lý.

Nhận bé con từ trong tay bác Lý gái, cậu ngượng ngùng đưa bà giỏ trái cây, “Cái này, là chút lòng thành của con, mong bác đừng chê.”

Bà Lý nhú mày, tỏ vẻ không vui nói: “Con cần gì phải làm vậy, cứ như người xa lạ, bé Thiên Bảo rất ngoan, con thỉnh thoảng đưa bé sang chơi với hai ông bà già này là tốt rồi, còn đưa quà trả lễ làm gì, giữ lại hai cha con ăn đi.”

Cậu mím môi, không biết nên nói gì, tay cứ đưa giỏ trái cây ra không nhúc nhích.

Bà Lý xua tay, “Được rồi, được rồi, giữ lại ăn đi, nhà bác cũng không thiếu, thỉnh thoảng sang chơi là được.”

Chương Sở Kha khẽ gật đầu, nói tiếng cảm ơn rồi bế bé Thiên Bảo trở về nhà mình.

Bà Lý nhìn theo hai cha con rời đi, thở dài một hơi rồi quay vào nhà.

Bà kể chuyện vừa rồi cho ông Lý nghe, ông im lặng nghe xong rồi nói một câu, “Đứa nhỏ này không tệ.”

Bé bé con vào nhà, đặt nó lên ghế sofa, cậu ngồi xổm ở trước mặt bé, mỉm cười nói: “Hôm nay ba đã tìm được việc làm rồi, từ mai ba sẽ đi làm...”

Cậu xoa đầu bé, hỏi: “Năm nay con bao nhiêu tuổi rồi?”

Phải hỏi điều này khiến cậu rất khó chịu, rõ ràng là con mình, nhưng lại không nhớ gì về nó cả. Chẳng lẽ nguyên chủ không muốn có đứa con này, cho nên mới cố tình quên nó đi?

Sao có thể như vậy chứ, cậu sẽ không bao giờ quên mất con mình...

Bé con nghiêng đầu, nhú mày suy tư, sau đó nói: “Hai tháng nữa con sẽ tròn bốn tuổi.”

Cậu suy nghĩ một lúc, sau đó nhìn bé nói: “Mấy ngày nữa ba sẽ đưa con đi nhà trẻ, chúng ta cũng không thể làm phiền người ta mãi được, hơn nữa con cũng đã tới tuổi đi học rồi, không nên chậm trễ, đúng không?”

Bé Thiên Bảo ngoan ngoãn gật đầu, cậu hài lòng xoa đầu bé, thầm nghĩ con trai mình thật ngoan, đồng thời cũng cảm thấy xót xa, ở thế giới này trẻ con đa phần đều quậy phá, đứa nhỏ này lại ngoan ngoãn hiểu chuyện sớm như vậy, rõ ràng là đã chịu nhiều khổ, thật sự khiến người ta không khỏi thương xót mà.

“Ba có mua một ít kem, trời nóng thế này, con có thể ăn một chút, để ba đi lấy cho con.”

Bé Thiên Bảo nghe có kem hai mắt liền sáng lên, lúc trước khi còn ở với “ba”, “ba” thường không cho nó ăn vặt, kem cũng không được, đối với vật gọi là kem kia, nó đã thèm từ lâu rồi.

Người ba này có vẻ là người tốt, nó rất thích cảm giác được cậu xoa đầu, chăm sóc từng li từng tí, lại còn rất dịu dàng. Trước kia, “ba” đều rất lạnh lùng, luôn bảo nó tự làm cái này cái kia, không quan tâm nó nhiều như người ba này, so ra, nó thích người ba này hơn nha.

6. Chương 6: Mất Tích

Thành phố H, Tàn gia.

“Hào à, con có tin tức gì của Thiên Bảo chưa?” mẹ Tàn rưng rưng nước mắt nắm lấy tay Tàn Dĩ Hào, gấp gấp hỏi.

Anh ngồi tựa lưng vào ghế sofa, mặt không biểu tình lắc đầu, nhìn phản ứng của anh, mẹ Tàn bỏ tay anh ra, tức giận nói lớn, “Thái độ này của con là sao, đó là con của con, tại sao con không tỏ vẻ lo lắng gì hết vậy?”

Mẹ Tần đưa tay lau nước mắt, bà không nên lơ là để cháu trai bị người khác bắt đi, bà chỉ mong đứa nhỏ trở về bình an, cho dù bọn bắt cóc muốn bao nhiêu tiền, bà cũng sẵn sàng đưa ra. Nhưng mà, bây giờ nhìn biểu hiện này của con trai càng khiến bà thêm đau lòng hơn, tất cả là lỗi của bà mà.

“Mẹ biết trước kia dùng thủ đoạn ép buộc con cưới Nhã Dung là mẹ không đúng, nhưng em trai của con đã thích đàn ông rồi, mẹ cũng không còn cách nào, đâu thể để Tần gia tuyệt hậu. Mặc kệ là thế nào, Thiên Bảo cũng là cốt nhục của con, con không thể bỏ mặc nó sống chết như vậy được.”

Tần Dữ Hào nhú mày nghe mẹ mình than vãn, kỳ thật anh đã điều động toàn bộ nhân lực điều tra bọn người bắt đứa nhỏ đi rồi, nhưng lại không có tin tức gì. Ngoại trừ lần đó, một tên trong bọn chúng gọi điện tới thông báo ra, cho đến nay đã gần nửa tháng, bọn chúng không hề gọi tới nữa.

Chết tiệt!

Dám chơi trò mèo vờn chuột với anh!

Anh quay sang nhìn mẹ mình đã khóc hết nước mắt, cứng nhắc an ủi: “Mẹ yên tâm, con đã cho người điều tra rồi, dù sao đó cũng là con ruột của con, con sẽ không để nó có chuyện.”

Nói xong, anh đứng dậy, đi lên lầu.

Mẹ Tần nhìn theo bóng lưng lạnh lùng thẳng tắp của anh, trong lòng trở nên nặng nề, có lẽ... bà đã sai thật rồi, lòng của con trai đã dần rời xa bà, nếu biết như vậy, trước kia đã không làm...

Trong thư phòng.

Tần Dữ Hào nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, nghe cấp dưới báo cáo.

“Thủ trưởng, đã tìm được hang ổ của bọn bắt cóc, là Lâm Tân Du sai bọn họ làm, bọn bắt cóc đã bị bắt, còn Lâm Tân Du đã trốn thoát. Chúng tôi đã hỏi cung bọn họ, chỉ là...”

Tần Dữ Hào liếc mắt nghiêm mật nhìn người kia, người kia bị anh nhìn liền cảm thấy lạnh sống lưng, lấy lại tinh thần, tiếp tục báo cáo, “Bọn họ khai sau khi bắt được đứa nhỏ, vô tình gặp phải kẻ thù, một người trong đó đã đưa đứa nhỏ thừa lúc đó bỏ trốn, về sau cũng mất liên lạc với người kia, không tìm thấy...”

Người nọ cẩn thận nhìn gương mặt lạnh như băng của anh, khe nuốt nước bọt một cái, chờ đợi anh phân phó tiếp.

Tần Dữ Hào im lặng một lúc, áp suất xung quanh lạnh xuống một tầng, trầm giọng nói: “Tiếp tục tìm, bọn bắt cóc kia, xử lý cho gọn vào.”

“Dạ.” Vị lính kia chào một cái rồi cúp video call.

Tần Dữ Hào nhìn chăm chăm vào màn hình tối đen, bàn tay siết chặt lại, cây bút trong tay anh “rắc” một tiếng, vỡ vụn.

Đứa nhỏ biến mất ở Tây thành, có lẽ anh nên tự mình tới đó tìm thử. Tên bắt cóc kia, nếu để anh bắt được, nhất định anh sẽ đích thân róc da gã ta ra.

Bên này, Chương Sở Kha bắt đầu tìm nhà trẻ cho bé Thiên Bảo, là một nhà trẻ gần nhà, cũng thuận tiện cho cậu đưa đón vào mỗi trưa khi cậu được về nhà.

Ngày hôm sau, Chương Sở Kha vẫn gửi bé Thiên Bảo ở nhà bác Lý, còn mình thì đến Tần gia bắt đầu thử việc.

Công việc làm vườn không khó, chỉ là hơi mất sức, đối với một người từ nhỏ không biết làm việc nặng như cậu, công việc này có hơi quá sức.

Quản gia cũng nhìn ra cậu khó kham nổi công việc này, thế nhưng thấy cậu chịu khó như vậy, ông cũng không nỡ từ chối cậu.

Cũng may cậu biết cố gắng, sang ngày thứ hai đã khá quen việc, làm cũng lưu loát hơn, chính vì vậy, công việc này liền để lại cho cậu.

Công việc này của Chương Sở Kha không phải làm liên tục mỗi ngày, hai ba ngày mới tới một lần, chỉ cần đảm bảo vườn hoa được chăm sóc tươi tốt là được.

Ba ngày sau, Tần Dữ Hào bay từ thành phố H vào Tây thành.

Lái xe vào cổng biệt thự Tần gia, ông cụ Tần đã chờ sẵn ở phòng khách.

Thấy anh đi vào, ông cụ Tần liếc mắt bảo anh ngồi xuống.

“Con có chuyện gì cần làm ở đây à?” Ông cụ hỏi.

Anh ngồi thẳng lưng đối diện ông cụ, bình thản đáp: “Chỉ là một vài chuyện nhỏ, hơn nữa, đã lâu con không đến thăm ông rồi.”

Anh không hề nói cho ông cụ nghe chuyện con trai mình bị bắt cóc, sức khỏe ông đạo này không tốt, sợ là sẽ không chịu nổi kích thích này, cho nên chỉ có thể tìm cơ nói cho qua chuyện này mà thôi.

Ông cụ hừ một tiếng, giận dữ nói: “Con còn có tâm hơn cha con nhiều, suốt ngày chỉ biết chộc ông phát tức, cũng may cháu nội của ông không làm ông thất vọng, cứ ở lại đây, coi như nghỉ ngơi vài ngày.”

“Dạ.” Anh nghiêm chỉnh đáp một tiếng rồi đỡ ông cụ lên trên phòng.

Sau đó tự mình lái xe đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Chương Sở Kha cũng hết ngày làm của mình, chuẩn bị ra về. Cậu nhìn thấy chiếc xe lướt qua, bên trong là một người đàn ông anh tuổi trẻ không cảm xúc.

Người này là ai nhỉ? Mình đã đến mấy hôm, tại sao không thấy người này?

Quản gia đi ra thấy cậu đứng gần người ở trước cổng, lại nhìn theo bóng xe chạy xa dần, liền lên tiếng giải thích: “Đó là cậu Mạc Lâm, cháu nội cả của ông cụ Tần, có lẽ sẽ ở lại đây mấy hôm, cậu ấy không thích bị ai làm phiền, tốt nhất cậu đừng quấy rầy cậu ấy, làm tốt việc của mình là được rồi.”

Cậu khẽ gật đầu một cái, rồi xoay người đi ra khỏi cổng biệt thự.

Cậu không phải muốn dùng thân xác để thượng vị, quan tâm người ta làm gì, quản gia nói đúng, làm tốt công việc của mình là được rồi.

...

‘Người đàn ông đó là ai? Khí suất như vậy rất hợp với khẩu vị của tôi.’

‘Cậu cả Tần gia? Không hề gì, tôi sẽ bắt được anh ta trong tay thôi.’

‘Tôi không có hứng thú với cậu, cut!’

‘Kêu tôi cut? Tần Dữ Hào, anh nhất định sẽ hối hận!’

7. Chương 7: Đuổi Việc

Tần Dữ Hào đã tìm kiếm khắp Tây thành hơn mười ngày, cũng không có một chút tin tức nào của đứa nhỏ.

Một mối trở về biệt thự, đã nhiều ngày như vậy, con trai của anh còn bao nhiêu phần trăm sống sót?

Người đó giống như đã bốc hơi khỏi thế giới này vậy, hoàn toàn không tìm ra được dấu vết nào.

Chẳng lẽ, anh cứ như vậy mất đi đứa con này sao, dù sao cũng là máu mủ của mình, tuy rằng sự tồn tại của nó chính là một sự vũ nhục lớn nhất trong cuộc đời anh... Một cuộc hôn nhân bị ép buộc, không có tình yêu...

Mà người phụ nữ kia... đứa nhỏ bị bắt đi thành công, người phụ nữ kia chính là mấu chốt quan trọng nhất.

Con của anh sẽ không đi theo người lạ một cách dễ dàng như vậy...

Trong chuyện này, cũng có lỗi của anh, là anh sơ suất, làm hại đến một đứa bé vô tội.

Thở ra một hơi, tiến ra ngoài ban công, tự châm cho mình một liều thuốc.

Rít một hơi thật sâu, làn khói thoát ra khỏi khoang miệng, tâm trạng vốn đã phiền não bây giờ lại càng thêm nặng nề.

Đưa mắt nhìn xuống dưới, đột nhiên bắt gặp một bóng dáng quen thuộc.

Người này...

Xuy!

Đúng là không sợ chết! Nếu đã muốn chết, tôi cũng không ngại tiến cậu một đoạn.

Tần Dữ Hào xoay người đi xuống lầu, sải bước đi ra hoa viên, nhìn bóng lưng bận rộn của thiếu niên, trong lòng cảm thấy có chút bất ngờ.

Tên nhóc này, từ khi nào biết làm những thứ này, hơn nữa còn chịu làm công việc nặng nhọc dơ bẩn như thế này nữa.

Đưa mắt nhìn quanh, vẫy tay gọi một người giúp việc nam lại, hỏi: “Cậu ta làm gì ở đây?”

Người giúp việc liếc mắt nhìn sang Chương Sở Kha, quay lại cung kính đáp: “Cậu ta là người làm vườn vừa mới tuyển ạ.”

Người làm vườn? Vì để tiếp cận mình, ngay cả trò này cậu ta cũng dám nghĩ ra?

Thật phiền phức! Lần này tôi sẽ không tha cho cậu nữa, cậu không đáng được tha thứ!

Bước lại gần, đứng ở phía sau thiếu niên, cả người tản ra khí lạnh.

Chương Sở Kha đang ngồi chăm chú bón phân cho cây, đột nhiên cảm thấy sóng lưng lạnh lẽo, khẽ run lên một cái, quay đầu lại nhìn.

Người đàn ông cao lớn đứng dưới ánh mặt trời, ánh sáng xung quanh chói lóa, khiến gương mặt của anh tối đen, cậu... không nhìn rõ gương mặt của người đàn ông này, thế nhưng, khí tức quanh người của người này, khiến cậu trốn tránh theo bản năng.

Người đàn ông này... Không có thiện cảm với cậu.

Đó là những gì cậu có thể cảm nhận được.

Chậm rãi đứng dậy, đứng đối diện với anh. Lúc này, cậu mới nhìn thấy rõ mặt của đối phương, người này không phải là cậu Mạc Lâm cậu nhìn thấy hôm trước sao?

Cái tên Mạc Lâm này không có trong ký ức của nguyên chủ, có lẽ là không quen, vậy thì không có gì phải lo lắng cả, có thể tính cách của anh ta vốn đã khó chịu như vậy rồi.

Mím môi, khẽ gật đầu chào anh một cái, rồi tiếp tục quay sang dọn dẹp dụng cụ bón phân.

Lúc chuẩn bị rời đi, đột nhiên cánh tay bị một lực khá mạnh kéo lại khiến cậu lảo đảo suýt té.

Cậu quay lại nhìn người vừa kéo mình, thấy sắc mặt của anh hiện lên vẻ tức giận, tiến tới gần, áp sát vào mặt mình.

Chương Sở Kha hơi không thích cảm giác bị người ta áp sát như vậy, cho nên hơi ngửa người ra sau, cánh tay vùng ra, muốn tránh xa anh.

Nhưng sức lực của cậu quá nhỏ, căn bản không đủ sức thoát khỏi cánh tay cơ bắp cuộn cuộn của anh.

Anh nhìn vẻ mặt hoảng hốt của thiếu niên, trong lòng càng thêm lạnh lẽo.

Cậu ta cũng học được diễn trò rồi sao? Thật không biết xấu hổ.

“Cậu làm gì ở đây?” Anh trầm giọng hỏi.

Cậu ở to mắt nhìn anh, trong mắt hiện lên ánh nước, lắp bắp nói: “Tôi, tôi đến chăm sóc vườn cây.”

Anh hừ lạnh một tiếng, một bàn tay khác đưa lên, bóp chặt xương hàm của cậu. Cằm bị bóp đau đến mức không nói nên lời, nước mắt nhanh chóng chảy ra, cậu cảm thấy cằm của mình sắp bị xé khỏi mặt mình rồi.

Ngay lúc này, quản gia tiến lại, vội vàng hô, “Cậu chủ, có chuyện gì vậy? Cậu ấy đã làm gì sai sao?”

Anh liếc nhìn sang quản gia một cái, rồi nói lỏng tay ra, Chương Sở Kha được giải cứu, ôm lấy cằm mình lui về phía sau mấy bước, sợ sệt nhìn anh.

“Mau rút! Đừng bao giờ cho tôi thấy mặt cậu một lần nữa, nếu không tôi sẽ không tha cho cậu.” Anh trừng mắt nhìn cậu, gần từng chữ một.

Quản gia cũng không hiểu chuyện gì, liếc mắt nhìn cậu một cái, thầm thở dài, sau đó nói với cậu: “Cậu vào đây, tôi sẽ tính lương cả tháng cho cậu, từ mai... đừng tới nữa.”

Cậu trai trẻ này làm việc rất chăm chỉ, tính tình cũng trung thực, chỉ tiếc đã đắc tội cậu chủ, không thể giữ lại được.

Chương Sở Kha mím môi, liếc mắt nhìn người đàn ông kia một cái, sau đó chậm rãi gật đầu, cúi đầu đi theo quản gia vào nhận tiền lương.

Cậu không biết đã đắc tội với người đàn ông này lúc nào, có lẽ có quen biết với nguyên chủ, nhưng cậu lại không nhớ ra ai có cái tên Mạc Lâm, chắc là chỉ quen biết sơ.

Nhưng mà, cho dù vậy, cậu cũng không thể làm ở đây tiếp nữa, nếu lỡ như có một ngày, những người kia tìm tới, cậu có muốn trốn thì cũng đã muộn rồi.

Thôi, cậu sẽ tìm một công việc mới, tránh xa anh ta, cuộc sống của cậu và con trai sẽ bình yên hơn, như vậy là tốt nhất.

Tần Dữ Hào nhìn theo bóng lưng của cậu, trong lòng nghi hoặc không thôi.

Cậu ta thật sự đi vào nhận tiền lương?

Chẳng lẽ cậu ta thật sự tới đây làm việc, không phải để tiếp cận anh?

Cậu ta... đã bị mình ép đi tới bước đường này rồi sao?

Hơn nữa, tại sao trông cậu ta lại giống như không nhận ra mình, là mất trí nhớ sao? Có quỷ mới tin!

...

‘Hồ sơ mật này là do cậu tiết lộ, cậu sẽ phải chịu toàn bộ trách nhiệm.’

‘Cho dù cậu là con trai của chủ tịch nước thì cũng vậy thôi, tôi nhất định sẽ bắt cậu chịu sự chế tài của pháp luật.’

‘Cậu có chối cũng vô dụng, bằng chứng trong tay tôi đã đủ để buộc tội cậu rồi.’

‘Cậu phải trả giá cho tội lỗi, cho sự ngu ngốc của bản thân mình.’

‘Chương Sở Kha, cậu trốn được tù tội thì đã sao, từ nay về sau, cậu chỉ có thể trốn trong góc như một con chuột hoang mà thôi, đó chính là kết cục cậu đáng phải nhận lấy...’

8. Chương 8: Vô Tình Gặp Lại

Chương Sở Kha nặng nề kéo thân thể về nhà, trong lòng có chút hụt hẫng, công việc tốt như vậy, biết tìm đâu ra cái thứ hai đây, bây giờ cậu lại phải tìm một công việc khác rồi.

Đi đến trước cổng nhà trẻ, Chương Sở Kha điều chỉnh lại tâm trạng của mình, bày ra vẻ mặt tươi cười tràn đầy năng lượng đón bé con.

Dù vậy, vẻ không vui từ gương mặt cậu vẫn bị bé con nhìn thấy, bé đưa bàn tay nhỏ ra, nhẹ nhàng đặt lên mặt cậu, xoa xoa. Tức khắc, sự không vui trong lòng cậu liền biến mất không còn chút dấu vết nào. Có bé con làm động lực, cậu một chút cũng không thấy mệt.

Tiếp tục đi về phía trước, cố gắng hết sức tạo cho con trai một cuộc sống thoải mái đủ đầy nhất.

Ngày hôm sau, sau khi đưa bé Thiên Bảo đến nhà trẻ xong, cậu lại đi lang thang tìm việc làm.

Mất một buổi sáng tìm kiếm, cuối cùng cậu cũng được nhận vào làm chuyển đồ trong siêu thị.

Lương thấp hơn làm vườn, lại không có thời gian rảnh chơi đùa với bé con, nhưng đã là tốt nhất với tình trạng thất nghiệp bây giờ của cậu rồi.

Tần Dữ Hào ngồi trong quán nước ở trung tâm thương mại, đưa ly cà phê đắng lên miệng, uống một ngụm. Anh vừa mới nhận được tin tức, kẻ đồng bọn bắt cóc kia đã chết, cái xác tìm được trong ống cống, nhưng tìm xung quanh lại không thấy đứa nhỏ đâu.

Tin tức này càng khiến tâm trạng của anh thêm nặng nề. Nếu đứa nhỏ được người ta cứu đi, chắc chắn sẽ có người đi báo án, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa có ai tới cục cảnh sát để trình báo nhặt được trẻ con. Như vậy, chỉ có khả năng, con anh lành ít dữ nhiều rồi. Đây là sự trừng phạt ông trời dành cho anh vì đã bỏ mặc con mình không quan tâm sao.

Anh nghiêm khắc với nó, ngoài miệng nói chỉ muốn nó thêm cứng cáp, tự lập, nhưng kỳ thật, anh đang trút nỗi hận của mẹ nó lên trên người nó, hành động này có bao nhiêu tàn nhẫn, chính anh cũng cảm nhận được. Có lẽ... anh đã sai rồi.

Tần Dữ Hào đứng dậy, sải bước đi vào khu vực bán đồ chơi. Anh đã nhìn thấy không chỉ một lần, con trai anh nhìn mấy món đồ chơi này bằng đôi mắt lấp lánh, nhưng anh chỉ lạnh mặt nhìn nó rồi phun ra hai chữ “không được”.

Những món đồ chơi bất cứ đứa trẻ nào cũng có một hai món, nhưng con anh lại không có món nào.

Bỗng nhiên, ở sau lưng bị người ta đụng trúng.

“Xin lỗi ngài.” Giọng nói của một thiếu niên vang lên.

Anh đưa mắt nhìn sang thì bóng lưng của người kia đã đi xa, dừng lại ở đầu dãy, một kiện hàng khá to được thiếu niên đặt ở đó.

Thiếu niên quay đầu lại, tiếp tục đi lại về phía xe hàng, gương mặt của cậu ửng đỏ, trong siêu thị có máy lạnh, nhưng trên trán và cổ của cậu lại lấm tấm mồ hôi, hẳn là đã làm việc rất mệt.

Anh nâng bước đi lại, đứng ở phía sau lưng thiếu niên đang khom người cố nhấc một kiện hàng to lên.

Cảm nhận được phía sau mình có người, Chương Sở Kha bưng kiện hàng lên, quay đầu lại nhìn.

Thấy người tới là anh, chân cậu không tự chủ lui về sau một bước, hai tay nắm chặt kiện hàng, khẽ cúi đầu xuống, chào hỏi: “Ngài Mạc Lâm.”

Ngài Mạc Lâm? Cậu ta gọi mình là Mạc Lâm?

Cái tên Mạc Lâm này là do ông nội đặt cho anh, ba không đồng ý, hai người liên cãi nhau, chính vì vậy, khi ở thành phố H, ba mẹ và mọi người sẽ gọi anh là Dữ Hào, khi đến Tây Thành, chỉ ở nhà ông nội, anh mới được người ta gọi là Mạc Lâm, chuyện này người ngoài gần như không ai biết, vậy mà thiếu niên này lại biết. Chẳng lẽ nghe được khi còn là người làm vườn ở Tần gia?

Anh đưa mắt nhìn chằm chằm cậu, Chương Sở Kha né tránh ánh mắt của anh, sức nặng trên cánh tay càng tăng dần.

Cậu dứt khoát đi nhanh qua người anh, ôm kiện hàng tới đầu dãy đặt ở đó, rồi quay lại chỗ cũ.

Anh vẫn đứng ở đó, cậu không biết phải làm sao, đành mở miệng nói: “Ngài Mạc Lâm, bây giờ tôi còn trong giờ làm việc, không thể làm chuyện riêng đâu, nếu anh có chuyện gì muốn nói với tôi, có thể đợi hai tiếng nữa không?”

Nghe cậu nói xong, anh đưa mắt nhìn thẳng vào mắt cậu, con người có thể nói dối, nhưng ánh mắt thì không. Mà trong con người của thiếu niên lại không một chút vẩn đục, trong suốt đến mức người ta có thể soi mình vào trong đó, nhìn rõ phần đen tối bị che giấu trong con người đối phương.

“Tại sao không dùng xe đẩy?” Anh mở miệng hỏi.

Chương Sở Kha liếc nhìn xe hàng, thành thật nói: “Hôm nay xe đẩy bị hỏng rồi, số còn lại người ta cũng cần mà, tôi chịu khó một chút là được.”

Thiếu niên này... Không biết dùng một chút mảnh khoe hoặc giành giật để bản thân đỡ mệt hơn sao?

Không phải tranh giành, chiếm đoạt mới là bản chất của Chương Sở Kha cậu à?

“Tôi ở bên ngoài trung tâm thương mại đợi cậu.”

Nói xong, anh dứt khoát quay đầu lại, rời khỏi khu vực đồ chơi.

Chương Sở Kha nhìn theo bóng dáng rời đi của anh, trong lòng khó hiểu không thôi.

Mình chỉ nói vậy mà thôi, mình và anh ta thì có chuyện gì để nói chứ.

Hết giờ làm, Chương Sở Kha thay đồ ra về, trong tay còn xách theo một cái túi nhỏ.

Trong đó là transformer trẻ con thích nhất, nhìn thấy món quà này, bé con nhất định sẽ rất vui, trong nhà không có món đồ chơi nào cả, hẳn đây là món đồ chơi đầu tiên mình mua cho bé, về sau chắc chắn sẽ còn nhiều món đồ chơi nữa, mình sẽ cố gắng để con trai vui vẻ, hoạt bát như bao đứa trẻ khác, mình nhất định sẽ làm được.

Đang lúc cậu định đi bộ đến trạm xe buýt thì đột nhiên một tiếng còi xe hơi vang lên từ phía sau.

Cậu quay đầu lại, thấy chiếc xe đang chạy tới, dừng song song với cậu, cửa kính xe kéo xuống, người đàn ông lúc nãy liếc mắt nhìn cậu, phun ra hai chữ “lên xe”.

Cậu lúng túng, nhìn xung quanh, sau đó do dự nói với anh, “Thật ngại quá, ngài Tần, tôi phải về nhà rồi, hơn nữa chúng ta cũng không quen biết gì nhau, có lẽ không có gì cần nói đâu hả?”

Không quen biết? Vậy cái tên bám theo mình suốt một năm trước là ai?

Anh nhíu mày nghiêng đầu qua, nhìn cậu nói: “Không phải cậu đang cần tiền sao? Tôi đưa cậu đến nơi có thể kiếm tiền.”

Vừa nghe anh nói xong, Chương Sở Kha vội lui về sau hai bước, giơ hai tay lên lắc lắc, gấp gáp nói: “Không không, tôi không làm mấy chuyện bậy bạ đó.”

Người đàn ông này sao lại vậy chứ?

Cậu xoay người định bỏ đi thì người đàn ông kia gọi cậu lại, anh nói: “Không phải công việc bậy bạ, giống như công việc chuyển đồ của cậu thôi.”

Cậu mở to hai mắt, “Thật sao?”

Anh không trả lời cậu, chỉ nói thêm: “Lương rất cao.”

Cậu do dự trong chốc lát, nghĩ tới công việc trong siêu thị không được bao nhiêu tiền, làm thêm cũng được, dù sao cũng chỉ có một ngày, không ảnh hưởng gì cả.

Cậu gật đầu, chậm rãi mở cửa đi lên xe, ngồi vào hàng ghế sau.

Trên đường đi, cậu móc điện thoại ra, gọi đi.

“Cô giáo Nguyễn, làm phiền cô trông đứa nhỏ giúp tôi một chút, có lẽ hôm nay tôi sẽ đến đón bé hơi trễ, làm phiền cô.”

“Được, cảm ơn cô.”

Cúp điện thoại, cậu đưa mắt nhìn ra cửa sổ, im lặng không nói gì.

Ở phía trước, anh nghe cuộc nói chuyện của cậu, trong lòng có chút nghi hoặc. Đứa nhỏ?

“Cậu vừa nhắc tới đứa nhỏ, là ai thế?” Anh nhin không được hỏi cậu.

Nghe anh hỏi, cậu tươi cười đáp: “Là con trai của tôi.”

Lúc nói chuyện, gương mặt của cậu đột nhiên trở nên rạng rỡ, không giống như vẻ thận trọng khi nói chuyện với anh lúc nãy.

Con trai?

Cậu ta mới rời đi một tháng, con trai ở đâu ra?

Chẳng lẽ là con riêng bị cậu ta che giấu?

9. Chương 9: Làm Khó Dễ

anh không tiếp tục hỏi nữa, chỉ thầm ghi nhớ, sau này sẽ điều tra sau, chuyện quan trọng trước mắt là tìm được con trai, còn những thứ khác... Anh liếc mắt nhìn cậu. Cho cậu ta nhận một chút khổ sở, để xem cậu ta còn giả vờ đến khi nào.

Anh lái xe đưa cậu đến trước một căn hộ cấp bốn ở ngoại ô. Hai người xuống xe, cậu ngơ ngác nhìn xung quanh, rồi lại đưa mắt nhìn anh, tỏ vẻ khó hiểu.

Tần Dữ Hào không quan tâm tới biểu hiện đó của cậu, giơ tay chỉ vào chiếc xe bán tải gần đó, nói: “Có thấy chiếc xe kia không? Công việc của cậu là chuyển những món đồ để sẵn ở phòng khách lên chiếc xe đó, làm xong rồi gặp tôi lấy tiền.”

Cậu nhìn nhìn chiếc xe bán tải, rồi quay sang hỏi anh: “Chỉ có mình tôi thôi sao?”

“Đương nhiên, một mình cậu làm thì tiền càng nhiều, bao nhiêu đồ đó năm triệu, thế nào?”

Năm triệu? Gần bằng một tháng mình làm chuyển đồ trong siêu thị rồi, mà cái này chỉ có một ngày...

Cẩn rằng gạt đầu một cái thật mạng, cậu nói: “Tôi có thể làm được!”

Nói xong, cậu đi vào trong, ôm một thùng đồ đi ra, thùng đồ có vẻ nặng, nên bước chân của cậu hơi chao đảo một cái, nhưng rất nhanh nó đã yên vị trên xe.

Mặt trời gần chiều vào mùa hè vô cùng chói chang, ánh nắng gắt chiếu xuống gần bốn mươi độ, xung quanh không có chút gió nào.

Chuyển được một nửa, cổ họng của cậu đã bắt đầu cháy khô, hai má đỏ ửng vì bị nắng chiếu, mồ hôi thấm ướt cả một mảng áo.

Động tác di chuyển của cậu chậm dần, hơi thở càng thêm gấp gáp.

Chuyển được hơn phân nửa thùng đồ, cậu vịn vào thành xe, thở dốc.

Tần Dữ Hào đứng bên cạnh quan sát, nghi hoặc trong lòng càng tăng thêm.

Cậu ta thật sự đang cố gắng làm việc, hơn nữa còn rất chăm chỉ.

Thật sự không nhớ anh sao? Thật sự đang nuôi con nhỏ?

Chỉ mới một tháng, cậu ta có thể thay đổi nhanh đến vậy à?

...

‘Đi làm? Tại sao tôi phải đi làm? Chương gia sớm muộn gì cũng có một phần của tôi, cho tôi ăn cả đời không hết, cần gì phải đi làm công việc nhàm chán đó chứ.’

‘Bà già chết tiệt, dám quét rác vào chân tôi, bà chán sống rồi hả?’

‘Gọi bọn khuôn vác thấp hèn đó cút nhanh lên, bổn thiếu gia tâm trạng không tốt, đuổi hết đi.’

Dọn xong đồng đồ to, Chương Sở Kha ngồi bệch xuống bậc thềm, đặt tay lên ngực điều chỉnh hơi thở.

Đưa tay móc điện thoại từ trong túi ra, nhìn thời gian thì thấy chỉ mới 4 giờ hơn, nếu bây giờ chạy đến trường dạy trẻ thì cũng chỉ trễ mấy phút.

Gắng gượng đứng thẳng người lên, đi về phía Tần Dữ Hào, mở miệng nói: “Ngài Tần, tôi đã chuyển xong rồi, có phải nên...”

Tần Dữ Hào nhìn vàng trán ướt đầm mồ hôi của cậu, rồi lại nhìn đôi môi đã hơi tái đi của cậu, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác thương tiếc quái dị.

Dời đi tầm mắt của mình, anh móc ví tiền từ trong túi ra, đưa cho cậu một xấp tiền nói: “Đây là tiền công chủ nhà nhờ tôi đưa cho cậu, trong đó còn có thêm tiền thưởng.”

Chương Sở Kha đưa tay ra nhận lấy, anh nhìn thấy trên tay cậu có vài chỗ đã bị xây xước, còn bị nổi bọng nước, trong lòng liền mạnh mẽ bị nhéo một cái.

“Tôi đưa cậu về.” Anh lên tiếng nói.

Chương Sở Kha khẽ lắc đầu, mỉm cười nói: “Không cần đâu, tôi có thể tự đón xe về được...” Ngừng một chút, cậu lấy từ trong túi tờ hóa đơn mua hàng ra, ghi số điện thoại của mình lên đó rồi đưa cho anh.

“Đây là số điện thoại của tôi, sau này ngài có cần người chuyển đồ cứ gọi cho tôi, tôi nhất định sẽ tới làm.”

Tần Dữ Hào đưa tay nhận lấy, thiếu niên gật đầu chào anh một cái rồi xoay người rời đi.

Cầm tờ giấy hóa đơn trên tay, anh thấy trong đó chỉ mua một món đồ chơi mô hình thịnh hành, chắc là mua cho đứa bé kia.

Nhìn dãy số ghi trên tờ giấy một hồi, vò nát rồi quăng đi.

Không cần thiết!

Đón con về nhà, Chương Sở Kha đặt bé lên sô pha, đưa túi xách cho bé.

Bé Thiên Bảo nghi hoặc nhận lấy túi xách, nhưng khi nhìn vào bên trong thì hai mắt lập tức sáng lên.

Nhanh chóng lấy hộp chứa transformer ra, ôm vào lòng, trên mặt hiện đầy vẻ vui mừng.

“Cám ơn ba ba...” Đứa nhỏ tiến tới hôn lên má cậu một cái.

Chương Sở Kha mỉm cười xoa đầu bé, “Được rồi, con ngồi ở đây chơi đi, ba vào làm đồ ăn.”

Chương Sở Kha đi vào trong phòng bếp, vừa mới vào tới cửa, dưới chân bỗng lão đảo một cái, đầu óc quay cuồng.

Cậu men theo vách tường ngồi xuống bàn ăn, một tay chống đỡ trán.

Có thể hôm nay làm dưới trời nắng quá lâu, bị say nắng rồi.

Cơ thể của mình quá yếu ớt, làm thêm nhiều lần nữa, có lẽ sẽ cải thiện.

...

Ngày hôm sau, Chương Sở Kha vẫn đi làm như bình thường, nhưng đầu vẫn có chút choáng.

Cổ nén khó chịu trong người, Chương Sở Kha tiếp tục làm công việc của mình.

Nhưng hôm nay, quản lý khu vực lại đến chỗ cậu, gọi cậu ra cổng sau chuyển đồ. Nói là bên đó đang thiếu người, muốn cậu chuyển sang đó làm.

Nghe vậy, cậu có chút do dự, cái này không nằm trong thỏa thuận ban đầu mà.

Quản lý thấy vậy liền dọa sẽ cho nghỉ, nếu cậu không làm theo lệnh của cấp trên, Chương Sở Kha đang cần công việc này, cho nên hoảng sợ lập tức đồng ý, ngoan ngoãn đi theo quản lý ra cửa sau chuyển đồ.

Vị quản lý kia nhìn dáng vẻ gầy yếu của cậu liền nghi hoặc không thôi, không hiểu tại sao cấp trên lại ra chỉ thị như vậy. Chẳng lẽ chàng trai này đặc biệt phải nhân vật lớn?

Quả thật, chuyện này là do Tần Dữ Hào anh sắp đặt, mục đích chỉ vì muốn nhìn thấy thái độ chống đối của cậu, thậm chí còn muốn nhìn thấy cậu tức giận đánh người, nhưng thật không ngờ cậu nhóc này không những không tỏ thái độ, hơn nữa còn ngoan ngoãn nghe theo, chấp nhận bị đưa đi chuyển đồ dưới cái nắng gắt giữa trưa của mùa hè.

Vốn đã không khỏe, bây giờ lại hoạt động liên tục dưới trời nắng, khiến đầu của cậu đau như muốn nứt ra, hai chân dần dần trở nên mềm nhũn.

Cũng may lúc cậu đi ra thì cũng đã sắp tới giờ nghỉ trưa, cậu ngồi bệch trong một góc, uống một ngụm nước suối để đầu óc tỉnh táo hơn.

Lúc này, di động trong túi của cậu rung lên, cậu mở lên xem thì thấy là thông báo cuộc gọi nhỡ.

Là cô Nguyễn gọi đến từ ba mươi phút trước, đã gọi liên tục mười mấy cuộc. Cậu vội vàng bấm số gọi lại, đầu dây bên kia rất nhanh đã tiếp máy.

“Cô Nguyễn, bé Thiên Bảo có gì sao?”

“Cái gì? Thằng bé nhập viện?”

“Được, được, tôi đến ngay, tôi đến ngay.”

Chương Sở Kha gấp gấp thu dọn đồ đạc, chạy tới chỗ quản lý, khẩn khoản nói: “Con tôi nhập viện rồi, tôi phải đến ngay, hôm nay, hôm nay có thể để tôi sớm về được không?”

Quản lý nhìn vẻ mặt hoảng hốt của cậu, trong lòng cũng có mấy phần tin tưởng, nhưng cấp trên đã truyền lệnh xuống phải bắt cậu nhóc này làm cho xong, ông không thể trái lệnh.

“Không được, cậu còn trẻ như vậy, nói có có con nhỏ ai tin chứ, mau quay lại làm việc đi, nếu không cậu sẽ bị ghi điểm xấu đó.”

“Vậy tôi không làm nữa, coi như, coi như hôm nay tôi làm không công, con tôi thật sự nhập viện rồi, tôi phải đến bệnh viện ngay, xin lỗi quản lý.”

Nói xong, cậu liền xoay người chạy nhanh ra ngoài, đón xe rời đi.

Đứng ở đằng xa, Tần Dữ Hào nhìn theo bóng lưng chạy nhanh ra ngoài của cậu, khóe môi hiện lên một nụ cười chế giễu.

Cuối cùng cũng không chịu nổi, bỏ việc rồi à?

...

‘Cậu Chương, con tôi đang nhập viện, nó bị bệnh tim bẩm sinh, tôi không thể mất công việc này được, van xin cậu mà.’

‘Cậu Chương, tôi thật sự rất cần công việc này, xin cậu cho tôi ở lại làm có được không?’

‘Tại mày, tại mày mà con tao chết, lòng dạ mày độc ác như vậy, chắc chắn sẽ gặp quá báo, ông trời sẽ trừng phạt mày.’

‘Tao có làm ma cũng không tha cho mày, tao nguyện rửa mày tuyết tử tuyết tôn, chết không có chỗ chôn.’

10. Chương 10: Phẫu Thuật

Tần Dữ Hào tiến đến chỗ quản lý, hỏi: “Cậu ta làm sao vậy?”

Quản lý quay lại, cung kính chào: “Cậu Tần, cậu ta nói con cậu ta nhập viện, muốn xin về, tôi theo lời cậu, cho nên không cho cậu ta về. Không ngờ cậu ta nói không làm, sau đó liền chạy đi mất.”

Con cậu ta nhập viện? Thật sao?

Có lẽ, mình nên kiểm chứng thử, để xem, cậu ta nói thật hay là chỉ viện cớ để trốn việc.

Nếu quả thật cậu ta dám lấy sức khỏe con mình ra để gian dối, vậy thì cậu ta xứng đáng bị trừng phạt, mình cũng sẽ không cần quan tâm tới cậu ta nữa...

Khi Chương Sở Kha chạy vào bệnh viện thì đứa nhỏ đã được cho vào phòng sơ cứu, cô giáo giữ trẻ đang ngồi ở trước hàng ghế chờ, thấy cậu đi tới liền đứng dậy đón.

“Thiên Bảo bị sao vậy?” Cậu gấp gấp hỏi.

Cô giáo giữ trẻ nói: “Hôm nay lúc mấy đứa nhỏ đang chơi đùa, đột nhiên Thiên Bảo nói đau ngực, sau đó nói khó thở, lúc đó cả người bé nóng lên, tôi liền ôm bé tới đây, bác sĩ vẫn đang khám ở bên trong.”

Đúng lúc này, bác sĩ ra tới, thông báo: “Đứa nhỏ bị viêm phổi phế cầu, cần phải tiến hành làm phẫu thuật ngay!”

“Được được, lập tức làm phẫu thuật... Nhưng mà bác sĩ, có nguy hiểm không?”

Theo thông tin cậu biết từ thế giới này, một khi làm phẫu thuật sẽ có nguy hiểm nhất định, cậu không biết con trai của mình sẽ ra sao nếu làm phẫu thuật, bây giờ cậu thật sự đang đánh cược mạng sống của con trai, cậu không dám!

“Bất cứ ca phẫu thuật nào cũng có rủi ro, nhưng người nhà cứ yên tâm, đứa nhỏ được đưa đến đây kịp thời, sẽ không nguy hiểm.”

Chương Sở Kha nghe vậy cũng bớt lo hơn, cầm lấy tờ giấy cam kết bác sĩ đưa, ký vào.

Lúc Tần Dữ Hào tới thì liền thấy cậu đang ký giấy, trông đáng vẻ vô cùng lo lắng, đứa nhỏ nhập viện thật sao?

Ở bên này, Chương Sở Kha ký giấy cam kết xong, liền bắt đầu lo lắng tới vấn đề viện phí cho đứa nhỏ.

Gom hết tất cả tiền mặt trong người cậu cũng không đủ, còn thiếu hơn phân nửa.

Cậu chỉ mới tới đây hơn một tháng, hoàn toàn không có ai để mượn tiền cả.

Cậu phải làm sao đây?

Chẳng lẽ cậu phải nhờ vả người nhà họ Chương?

Nhưng mà...

Nhìn dãy số trong điện thoại, trong lòng cậu đấu tranh dữ dội.

Một bên cần phải có đủ tiền cho con trai làm phẫu thuật, một bên là nhà họ Chương như hang hùm ổ gấu, cậu thật sự không biết phải làm thế nào.

Chuyện lúc trước của nguyên chủ rất giống chuyện của cậu và Vân Thiên Yến, hơn nữa, trong ký ức của cậu, người đàn ông nguyên chủ dây dưa là một người rất tàn nhẫn, nếu cậu và con trai trở về, khẳng định ngày tháng sau này sẽ không được yên lành.

Ngay lúc cậu đang hoang mang tự hỏi, thì một giọng nói từ tính trầm thấp vang lên bên tai, “Cậu cần giúp gì không?”

Chương Sở Kha đưa đôi mắt đã khóc đến đỏ ửng nhìn qua, thấy người tới là anh thì trong lòng không hiểu sao lại sinh ra một tia hy vọng.

“Ngài Tần, tôi có thể, có thể mượn anh một ít tiền không, tôi nhất định sẽ nhanh chóng trả lại...”

Bây giờ, Chương Sở Kha đã xem Tần Dữ Hào như sợi rơm cuối cùng để níu lấy, từ khoảnh khắc nhìn thấy anh xuất hiện, trong lòng cậu liền thôi thúc muốn nhờ anh giúp đỡ, cho dù trước đó hai người cũng không quen biết nhiều lắm, thậm chí cả hai còn có mâu thuẫn.

“Cậu cần tiền?” Anh nghi hoặc hỏi.

“Đúng, con trai của tôi, đang làm phẫu thuật ở bên trong, tiền mặt trên người tôi không đủ... Xin anh, tôi hứa sẽ nhanh chóng trả tiền lại cho anh mà...”

“Được rồi, tiền viện phí cứ để tôi.” Anh nhanh chóng cắt ngang lời cậu nói, quay người đi ra quầy lễ tân đóng viện phí.

Cho dù cậu ta trước đây rất đáng ghét, nhưng bây giờ nhìn thấy cậu ta lo lắng cho đứa nhỏ như vậy, trong lòng anh cũng cảm thấy mềm mại.

Nếu như trước kia cậu ta chăm chỉ, có trách nhiệm giống như bây giờ, có lẽ hai người đã không căng thẳng như vậy rồi, biết đâu, anh còn có thể suy nghĩ chuyện kết giao với cậu ta...

Ngay sau đó, anh liền bị ý nghĩ của mình dọa sợ. Chết tiệt, anh đang nghĩ gì thế này? Đúng là đã bị quỷ ám mà!

Nộp tiền xong, quay trở lại phòng cấp cứu, anh nhìn thấy cậu đang khom người, rưng rưng nắm lấy tay của một đứa nhỏ nằm trên giường bệnh, thể nhưng rất nhanh đứa nhỏ đã bị y tá kéo đi.

Đứa nhỏ kéo về phía anh, thời điểm anh nhìn thấy mặt đứa nhỏ, trong lòng anh liền run lên một cái.

Đứa nhỏ này...

Là con trai của anh mà!

Chạy ngược xuôi tìm kiếm hơn một tháng nay, tưởng chừng như đã hết hy vọng, không ngờ lại dễ dàng tìm thấy ở đây như vậy. Nhưng mà...

Lúc này Chương Sở Kha cũng đang đi tới chỗ anh, muốn theo tới phòng cấp cứu, anh chỉ im lặng đi theo sau.

Đứng trước cửa phòng, trong lòng Chương Sở Kha thấp thỏm không yên, lòng bàn tay siết chặt vào nhau nhìn chằm chằm vào cửa phòng cấp cứu.

Tần Dữ Hào đứng bên cạnh cũng rất lo lắng, lại liếc mắt nhìn sang, thấy dáng vẻ bồn chồn không yên của cậu, trong lòng đột nhiên nổi lên một suy đoán đáng sợ.

Cô giáo giữ trẻ vẫn đi theo bọn họ từ nãy, lên tiếng nói: “Anh Chương, bác sĩ đã nói đứa nhỏ được đưa tới kịp thời, có lẽ sẽ bình an thôi. Tôi thấy sắc mặt anh rất kém, hay là anh...”

Nói tới đây cô cũng không biết nên nói gì nữa, nếu khuyên cậu trở về nghỉ ngơi, vậy ở đây chỉ còn mình cô, nhưng cô cũng chỉ là một người giữ trẻ thôi, cô còn phải trở về trông chừng những đứa còn lại.

Trong lúc cô không biết nên nói gì thì Chương Sở Kha đã lên tiếng, “Tôi không sao, hôm nay làm phiền cô nhiều rồi, cảm ơn cô, ở đây có tôi là được rồi, cô cứ việc về trước.”

“Vậy anh nhớ giữ sức khỏe, tôi còn phải trở về trông đám nhỏ, gặp lại sau.”

Hai người chào tạm biệt nhau, sau đó người giữ trẻ rời đi.

Đứng trước cửa phòng cấp cứu bây giờ, chỉ còn cậu và Tần Dữ Hào.

Anh bước tới bên cạnh cậu, hỏi: “Đứa nhỏ bên trong là con cậu?”

Chương Sở Kha đưa ánh mắt đỏ hoe sang nhìn anh, gật đầu đáp: “Đúng vậy, lần này cảm ơn anh rất nhiều, tôi sẽ cố gắng làm việc trả tiền lại cho anh...”

Chưa kịp nói hết câu, cả người cậu lắc lư xoay tròn, trước mắt tối sầm lại sau đó liền mất đi ý thức.

11. Chương 11: Thương Lượng

Im lặng đứng bên giường bệnh nhìn thiếu niên nhắm chặt hai mắt, Tần Dữ Hào cảm thấy thế giới này thật sự rất kỳ lạ.

Một người vốn đang vì cái tôi của bản thân mà điên cuồng theo đuổi anh, rồi lại đột nhiên quên mất anh, tính tình thì càng khác xa lúc đầu, lễ phép, chu đáo, chăm chỉ là những cụm từ không thể nào gán lên trên người cậu hai Chương Sở Kha của Chương gia được.

Hơn nữa, cậu nhóc này lại nhận con trai của anh là con của mình, chăm sóc nó hơn một tháng, còn cho nó đi nhà trẻ, khi nó xảy ra chuyện, so với người ba ruột này càng sốt sắng lo lắng hơn.

Rốt cuộc là tại sao?

Thật sự mất trí nhớ sao?

Anh đưa mắt nhìn chằm chằm thùy nham của cậu, bàn tay không tự chủ đưa ra, sờ lên mặt cậu.

Cảm giác non mềm truyền vào lòng bàn tay, chạy thẳng vào tim, khiến trái tim của anh ngứa ngáy giống như bị móng vuốt mèo cào trũng.

Cậu nhóc này vì con trai của anh mà làm những công việc thật vất vả, vậy mà anh lại còn làm khó dễ cậu, bây giờ nghĩ lại, anh cảm thấy bản thân thật sự rất cận bã.

Còn không phải sao, với con trai mình cũng vậy, rõ ràng rất yêu thương nhưng ngoài mặt lại lạnh lùng thờ ơ. Rõ ràng rất để ý thiếu niên nhưng lại ép bản thân không được suy nghĩ tới, còn hành động giống như một tên biến thái, theo dõi đối phương sau đó tìm cách gây sức ép cho cậu.

Nói không chừng... là thiếu niên này đã cứu con trai của mình, do bị mất trí nên tưởng lầm Thiên Bảo là con cậu cũng nên.

Nếu là vậy... Anh có nên để sự hiểu lầm này tiếp diễn hay không? Có lẽ anh có thể thử với thiếu niên này một lần.

Khẽ vuốt tóc cậu một cái, Tần Dữ Hào đứng dậy, đang định xoay người đi ra ngoài thì tiếng nói yếu ớt của thiếu niên nằm trên giường bệnh bỗng vang lên, “Không, đừng làm vậy, đừng đánh ta, thật sự không phải ta làm mà...”

“Đau quá... Van xin người, đừng đánh nữa...”

Thiếu niên đang trong tình trạng hôn mê nói mê sảng, ng câu nói khiến Tần Dữ Hào sững sốt không thôi.

Anh bước nhanh lại giường bệnh, cầm lấy tay cậu, gương mặt của thiếu niên đã phủ đầy nước mắt, đầu lông mày nhíu lại, trong miệng vẫn lẩm bẩm mấy câu xin tha...

“Là ai đánh cậu? Nói cho tôi biết, là ai đánh cậu?” Anh ghì chặt đầu bả vai của cậu, trầm giọng hỏi.

Thế nhưng Chương Sở Kha vẫn không ngừng lắc đầu, nước mắt rơi xuống liên tục.

Anh vội vàng lay tỉnh cậu, liên tục gọi: “Sở Kha, Sở Kha, cậu làm sao vậy, mau tỉnh...”

Chương Sở Kha đang chìm trong giấc mơ đáng sợ khi còn ở Vân phủ, thì bị một sức lực mạnh mẽ kéo về. Cậu từ từ mở hai mắt ngấn lệ ra, gương mặt của Tần Dữ Hào liền xuất hiện trước mắt cậu.

“Ngài Tần?”

Sau đó, cậu đưa mắt nhìn xung quanh, hoang mang hỏi anh: “Đây là đâu? Tại sao tôi lại ở đây? Thiên Bảo thế nào rồi?”

Tần Dữ Hào thấy cậu đã tỉnh liền thở phào nhẹ nhõm, đưa tay ra lau nước mắt cho cậu. Hành động này của anh làm cậu bối rối không thôi, hai má đỏ bừng. Rõ ràng chỉ là mới quen, sao anh ấy có thể làm động tác thân mật như vậy chứ?

Thấy cậu cúi đầu thối lui ra phía sau, Tần Dữ Hào mới phát hiện hành động này của mình không khác gì ác bá trên chóc dân nữ nhà lành. Ngượng ngùng thu tay về, nhìn cậu nói: “Lúc này cậu bị té xỉu, bác sĩ nói cậu bị say nắng, cộng thêm làm việc quá sức, cho nên tôi liền để cậu nhập viện, đưa cậu đến phòng hồi sức này. Thiên Bảo phẫu thuật thành công, bây giờ đang nằm trong phòng phục hồi theo dõi.”

Nghe anh nói vậy, cậu liền thở phào nhẹ nhõm, “Lần này thật sự cảm ơn anh, nếu không có sự giúp đỡ của anh, con trai của tôi có lẽ đã gặp nguy hiểm rồi. Tiền viện phí của hai cha con tôi, chờ sau khi khỏe lại, tôi sẽ đi làm...”

“Được rồi.” Anh lập tức cắt ngang lời cậu, “Câu này cậu đã nói nhiều lần lắm rồi, tôi cũng không phải bắt cậu phải trả ngay. Bây giờ cứ nghỉ ngơi cho tốt, tôi sẽ giúp cậu lo tiền thuốc men, đứa nhỏ tôi cũng sẽ trông phụ cậu, đừng lo lắng gì cả.”

Chương Sở Kha nghe vậy rất cảm động, hai người vốn dĩ không quen biết, anh lại tốt bụng giúp đỡ hai cha con cậu nhiều thế này, quả nhiên là cậu đã may mắn gặp được người tốt mà.

Nhìn vẻ mặt cảm kích này của cậu, khóe môi của anh nhin không được nhếch lên cao, “Đứa nhỏ vẫn chưa tan thuốc mê, chưa tỉnh ngay được, cậu cứ nằm ở đây nghỉ ngơi, phải có sức khỏe mới chăm sóc bé con được, khi nào bé tỉnh, tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Cậu mỉm cười nhìn anh, khẽ gật đầu một cái.

Đột nhiên cậu nhớ ra cái gì đó, ấp úng hỏi anh: “Lúc này, lúc này khi tôi còn hôn mê có làm gì kỳ lạ không?”

Anh nhìn chăm chăm vào gương mặt bất an của cậu, lông mày nhíu lại, sau đó bình tĩnh đáp: “Không có.”

Nghe vậy, cậu liền thở phào nhẹ nhõm, bí mật cậu từ thế giới khác tới không thể để người khác biết, nếu không cậu và con trai chắc chắn sẽ gặp rắc rối lớn.

Tần Dữ Hào nhìn cậu một cái, rồi đứng lên, đi ra ngoài.

Ra tới ngoài cửa, anh liếc mắt nhìn vào bên trong.

Biểu hiện này của cậu nhóc thật đáng ngờ, có chuyện gì không muốn cho người khác biết sao?

Hơn nữa, những lời cậu ta nói mơ lúc này, là thật sự có người đã bạo hành cậu ta sao? Có thể là ai chứ?

Móc chiếc điện thoại từ trong túi ra, anh gọi ra ngoài một cuộc, sau đó sải bước tới phòng hậu phẫu.

Anh đi tới mở cửa phòng bệnh nhi ra, bé Thiên Bảo đã tỉnh, lúc này đang yếu ớt nằm trên giường, nghe có tiếng người đi vào, bé liền nghĩ là ba Kha, đang định tươi cười gọi ba thì lại phát hiện người vào chính là anh.

Ngay tức khắc, vẻ hờ hững trên mặt bé liền biến mất, thay vào đó là vẻ ủ rũ không vui, bé khẽ rũ mắt nhìn vào tấm chăn đắp trên người mình.

Lúc anh đi vào cũng nhìn thấy biến hóa trên mặt con trai mình, trong lòng không biết là tư vị gì. Người làm cha ruột này lại so ra không bằng người chăm sóc nó hơn một tháng, đủ thấy người cha như anh có bao nhiêu thất bại.

Tiến tới trước mặt bé, anh cứng ngắt hỏi: “Đây là thái độ của con khi gặp mặt ba mình sao?”

Bé Thiên Bảo tiếp tục ủ rũ cúi đầu, nhí nhí nói: “Xin lỗi ba.”

Căn phòng rơi vào im lặng, một lúc sau, bé lại nói tiếp: “Nhưng con sẽ không theo ba về đâu, con muốn ở với ba Kha, con muốn làm con của ba Kha...”

Anh bình tĩnh nhìn bé, sau đó mở miệng nói: “Trong thời gian con mất tích, cả nhà không ai không lo lắng cho con, bây giờ con lại nói không muốn về, đây là hành động của một đứa con trai nên làm sao?”

“Nhưng mà...”

Nó thật sự rất muốn ở với ba Kha, nhưng nó cũng rất nhớ ông bà nội, cả ba nữa, mặc dù ba rất nghiêm khắc nhưng cũng rất tốt với nó. Bây giờ phải lựa chọn một trong hai, nó thật sự không biết phải làm sao.

Anh kéo cái ghế bên cạnh giường bệnh ra, ngồi xuống, chậm rãi nói: “Không phải ba đã dạy con, một khi đứng giữa sự lựa chọn, con phải động não tìm cách cân bằng rồi sao? Con muốn ở với ba Kha đồng thời cũng muốn về ở với ba và ông bà nội cũng không phải không có cách.”

Nghe tới đây, hai mắt của bé sáng lên, chờ đợi câu kế tiếp của anh, “Chỉ cần con hứa với ba một chuyện...” Khóe môi của anh cong lên một nụ cười giảo hoạt, “Đó chính là tạm thời làm như không quen biết ba, gọi ba là chú Lâm nếu làm được, ba sẽ nhanh chóng đưa con và ba Kha của con về sống chung, thế nào?”

Bé nghiêng đầu nghi hoặc nhìn anh tỏ vẻ không hiểu.

Tại sao nha? Chỉ cần làm như vậy mình và ba Kha có thể sống cùng ba và ông bà nội sao? Nếu vậy cũng không khó lắm.

“Được, chú Lâm.”

Tần Dữ Hào: “...”

Đứa nhỏ này cũng nhanh quá rồi! Thật thương tâm!

12. Chương 12: Thích

Hai cha con nhanh chóng đạt thành hiệp định, đúng lúc này, cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, Chương Sở Kha mặc đồ bệnh nhân đi vào.

Thấy Tần Dữ Hào đang ngồi trò chuyện với bé con, cậu mỉm cười đi lại, ngồi xuống bên cạnh bé đối diện anh, đưa tay sờ đầu bé, dịu dàng nói: “Ba xin lỗi con, là ba không chăm sóc con tốt, để con bị bệnh cũng không hay biết, Thiên Bảo đừng giận ba nha...”

Bé Thiên Bảo nhẹ nhàng lắc đầu, “Là Thiên Bảo không biết tự chăm sóc mình, để ba lo lắng ngã bệnh, sau này con sẽ ngoan ngoãn nghe lời, ba không cần làm việc mệt nhọc nữa đâu.”

Nghe bé con nói vậy, cậu có chút ngạc nhiên, đưa mắt nhìn sang Tần Dữ Hào.

Anh bị cậu nhìn ngượng ngùng sờ mũi, “Thằng nhóc hỏi tôi về chuyện của cậu, tôi đã nói hết cho nó biết về tình trạng của cậu rồi.”

Chương Sở Kha nghe xong có hơi bất đắc dĩ, anh ấy nói mấy chuyện này cho trẻ con nghe làm gì không biết.

Chuyện cũng đã rồi, cậu quay sang mỉm cười nói với bé, “Ba đã hứa cuối tuần này đưa Thiên Bảo đến công viên chơi, nhưng chắc là không được rồi, cũng không sao cả, đợi Thiên Bảo khỏe lại, ba dẫn con ra ngoại ô làm picnic có được không?”

Thời gian này cậu đã thử lên mạng tìm hiểu cách phát triển tiềm năng cho trẻ, trong đó có nói để trẻ con tiếp xúc nhiều với môi trường tự nhiên là cách tốt nhất, cậu cũng rất để tâm đến chuyện này, nhất định phải để con trai phát triển toàn diện mới được.

Nghe cậu nói vậy, hai mắt của đứa nhỏ phát sáng, “Thật sao? Con yêu ba ba nhất luôn.” Đứa nhỏ cười híp mắt giang tay ôm lấy cổ cậu.

Tần Dữ Hào ở bên cạnh nhìn thấy một màn này, trong tim như có một dòng nước ấm chảy qua, khóe môi cũng không tự chủ cong lên.

Anh và mẹ bé Thiên Bảo lấy nhau không có tình cảm, cô ta suốt ngày chỉ biết nghĩ cho mình, tính toán làm sao lợi dụng đứa nhỏ để bản thân có bước lên cao, hoàn toàn không quan tâm gì đến nó cả. Mà anh, lòng tự trọng bị cô ta chà đạp, anh liền giận cá chém thớt đứa nhỏ, không bao giờ cho nó sắc mặt tốt.

Anh chưa bao giờ thấy nó hoạt bát đáng yêu như vậy hết, lúc trước nó y như bản sao của anh vậy, trên mặt hoàn toàn không có cảm xúc. Bây giờ tận mắt nhìn thấy cách cậu yêu thương nó, ý định muốn thử với cậu càng thêm mãnh liệt.

Đây chính là người vợ mà anh đã kỳ vọng từ lâu.

Có lẽ có cậu ở bên cạnh dạy dỗ, con trai của mình sẽ được phát triển hoàn hảo...

Lúc Chương Sở Kha đưa mắt nhìn sang thì thấy anh đang nhìn mình chăm chăm, ngưỡng ngừng lên tiếng, “Anh Tần, cảm ơn anh đã trông đưa nhỏ giúp tôi, chỗ này có tôi là được rồi, anh cứ việc về trước đi, không sao cả.”

Nghe cậu muốn đuổi khách, trong lòng anh có chút không muốn rời đi, nhưng dục tốc bất đạt, phải từ từ tiến tới, vì vậy anh khẽ gật đầu, quay sang nhìn bé Thiên Bảo, đưa tay lên sờ đầu bé, nói: “Ngày mai ba... chú lại đến, gặp lại sau.”

Đứa nhỏ phối hợp gật đầu, hồn nhiên đáp: “Tạm biệt chú Lâm.”

Bàn tay đang sờ đầu bé con bỗng khựng lại một chút, đứa nhỏ này sao gọi chú Lâm thuận miệng quá vậy, mình vẫn chưa quen đầu.

Anh đứng lên, chuẩn bị xoay người đi ra ngoài thì nghe cậu lên tiếng, “Để tôi tiễn anh.”

Nói xong, cậu cũng đứng dậy, theo anh ra ngoài.

Ra tới bên ngoài, cậu cúi đầu chào anh một cái, rồi quay đầu đi vào phòng bệnh.

Đột nhiên, anh lên tiếng gọi cậu lại, nói: “Ngày mai cậu đến nhà tôi, làm lại công việc làm vườn đi.”

Cậu mở to hai mắt nhìn anh, ngạc nhiên hỏi: “Không phải lúc trước anh cho tôi nghỉ sao?”

“À, khụ, lúc trước chỉ là hiểu lầm thôi, là lỗi của tôi.” Anh cứng ngắt trả lời.

Cậu rũ mắt suy nghĩ một lúc mới nâng mắt lên nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: “Lúc trước... Anh có quen tôi sao?”

Tần Dữ Hào nghe cậu hỏi xong liền ngẩn ra một hồi, lại nhìn thấy vẻ bất an trong mắt cậu, vì vậy liền mở to mắt nói dối, “Không có, chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy cậu trên mặt báo, cũng có nghe qua một vài chuyện về cậu, chính vì vậy lúc nhìn thấy cậu ở nhà tôi thì có chút bất ngờ, cho nên mới có hành động lỗ mãng như vậy.”

Cho đến bây giờ anh vẫn chưa xác định cậu có bị mất trí nhớ hay không, nhưng anh có thể chắc chắn một điều, bây giờ cậu không quen biết anh. Như vậy cũng tốt, hai người có thể cùng nhau bắt đầu làm quen lại lần nữa, anh cảm thấy rất thú vị.

Nghe câu trả lời của anh, Chương Sở Kha chỉ ừ một tiếng, cũng không nói gì thêm về chuyện này nữa.

Cậu nói, “Ngày mai tôi sẽ đến làm lại, anh không cần trả tiền lương đâu, cứ lấy số tiền đó trừ vào tiền viện phí của tôi và Thiên Bảo là được.”

Cậu mỉm cười nhìn anh, chân thành nói: “Lần này thật sự rất cảm ơn anh, may mắn chúng tôi gặp được người tốt như anh, nếu không mọi chuyện không biết sẽ như thế nào, thật sự ngoài tiếng cảm ơn ra, tôi không biết nên làm gì để bày tỏ lòng biết ơn của mình nữa.”

Anh nghe cậu bày tỏ xong, không nhịn được bật cười một tiếng, tiến tới gần sát mặt cậu, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cậu, “Đây là cậu xứng đáng được nhận, hai chúng ta coi như cũng có duyên, tôi sẽ rất vui nếu được làm bạn với cậu.”

Quanh chớp mũi đều là hơi thở của anh khiến cả người cậu nóng lên, tim đập loạn xạ, cậu lập tức lùi về phía sau.

Mắt liếc ngang liếc dọc không dám nhìn anh, lắp bắp nói: “Tôi, tôi vào trong với Thiên Bảo, anh Tần đi thông thả.”

Nói xong cậu liền nhanh chân mở cửa chạy vào phòng bệnh của con trai.

Tần Dữ Hào nhìn theo bóng lưng lúng túng của cậu, không nhìn được bật cười, cậu nhóc này đúng là càng lúc càng dễ thương mà.

Bên này, Chương Sở Kha vừa vào trong phòng liền tựa lưng vào cửa, đưa hai tay lên ôm ngực, nhịp tim vẫn đập bang bang bang rất nhanh.

Bé Thiên Bảo nhìn thấy hành động kỳ lạ của cậu bèn lên tiếng hỏi: “Ba nóng lắm hả, sao mặt đỏ lên hết vậy?”

Nghe con hỏi vậy, mặt cậu càng nóng thêm, trong lòng càng thêm xấu hổ.

“Không, không, ba chỉ hơi nóng thôi, con ngủ sớm đi, như vậy mới mau khỏe lại được.” Cậu qua loa nói.

“Dạ.” Đứa nhỏ ngoan ngoãn nhắm mắt lại, để lại Chương Sở Kha thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa.

Từ nhỏ cậu đã bị gán danh nghĩa thê tử của biểu ca, mọi người đều nói sau này cậu sẽ lấy biểu ca làm phu quân.

Kỳ thật, cậu cũng không biết mình có yêu biểu ca hay không, hay chỉ đơn thuần là tình cảm huynh đệ.

Khi mới tới đây, cậu vô tình nghe được người ta nói, khi yêu là sẽ tức giận, khó chịu khi thấy người mình yêu ở bên người khác, nhưng khi biểu ca nập thiếp, cậu lại không có những cảm giác đó.

Sau khi chết rồi, biết rõ nguyên nhân, thậm chí còn cảm thấy nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Còn lúc này, cảm giác đối diện gần gũi với anh Tần khiến cậu rất bối rối, một cảm giác cậu chưa từng có khi tiếp xúc với biểu ca.

Chẳng lẽ... Mình thích anh Tần?

13. Chương 13: Bày Tổ

Một tuần sau, bé Thiên Bảo cũng xuất viện, trong một tuần này, tần suất Tần Dữ Hào đến càng thường xuyên, mặc dù mỗi khi anh nói chuyện đều trưng ra bộ mặt lạnh không cảm xúc, nhưng lần nào cũng đều chọc cho cậu phải ngượng ngùng đỏ mặt, đồng thời cảm giác vui vẻ từ trong tim cũng không ngừng tăng lên, bây giờ chỉ cần nhìn thấy anh là mặt cậu sẽ tự giác nóng lên, trái tim không ngừng nhảy loạn.

Ngày bé Thiên Bảo xuất viện, anh cũng đến phụ giúp hai ba con thu dọn đồ đạc và chở hai người về nhà.

Chiếc Bentley màu đen chạy thẳng một mạch đến tòa nhà Chương Sở Kha đang sống, đây có thể được xem là một tòa chung cư trung lưu, cũng là vì “Chương Sở Kha” lúc trước phun phí lại không muốn ở nhà cho thuê vì vậy đã mua đứt một căn trong đây, cho nên sau Chương Sở Kha đến mới không cần lo lắng về vấn đề tiền nhà.

Tần Dữ Hào lịch thiệp đi xuống trước mở cửa xe cho cậu, Chương Sở Kha ôm bé con bước ra, đang lúc do dự không biết có nên mời anh lên nhà uống miếng nước hay không thì Tần Dữ Hào lại rất tự nhiên xách đồ đạc của cậu đi vào cửa chính của tòa nhà.

Thấy cậu vẫn đứng ngẩn người ở đó anh mở miệng nói: “Đứng đó làm gì, tôi không biết nhà cậu táng mấy, mau đi trước dẫn đường đi.”

“Oh.”

Chương Sở Kha gật gật đầu ôm bé Thiên Bảo bước nhanh qua người anh. Tần Dữ Hào nhìn theo bóng lưng lúng túng của cậu, ý cười trong mắt ngày càng nhiều hơn, hai tay xách đồ, sải bước đi theo sau.

Lúc đi ngang qua nhà ông Lý, Chương Sở Kha bảo anh ngừng lại chờ một chút, còn mình thì ôm bé Thiên Bảo nhấn chuông cửa nhà ông bà.

Người đi ra mở cửa là bà Lý, vừa nhìn thấy là Chương Sở Kha và bé Thiên Bảo thì liền vui vẻ lên tiếng, “Ày yo, là con đó hả, bé Thiên Bảo hết bệnh rồi ha, gầy đi nhiều như vậy thật đáng thương mà.”

Nói xong bà sờ đầu Thiên Bảo một cái, trong mắt đầy vẻ thương tiếc.

“Đi vào trong ngồi một lát, bác vừa nấu cơm, hai cha con ăn vào ăn chung đi.”

Bà Lý nắm lấy cổ tay của cậu, nhìn vào trong.

Chương Sở Kha liếc mắt nhìn sang Tần Dữ Hào đang đứng ở bên kia, ngượng ngùng từ chối, “Thật ngại quá bác gái, hôm nay có bạn của con đưa về, con không tiện để anh ấy một mình đâu.”

Bà Lý có chút ngạc nhiên, đưa mắt nhìn theo hướng của cậu, vừa nhìn thấy là ai thì sự ngạc nhiên lại càng tăng thêm, bà vội vàng đi ra, đứng cạnh cậu, nhìn Tần Dữ Hào hỏi: “Mạc Lâm? Con là bạn của Kha à?”

Anh đi tới, mỉm cười gật đầu chào bà, nói: “Dạ! Bà nội nuôi, hôm nay đúng lúc con ở Tây Thành nên đưa cậu ấy về.”

Nghe anh đơn giản nói sơ qua, bà cũng gật gù tỏ vẻ đã hiểu, sau đó mỉm cười nhìn anh nói, “Nếu là Mạc Lâm thì đều là người quen cả thôi, đúng là có duyên. À, Mạc Lâm, lần này tới con có đưa con trai của con theo không? Chắc là bây giờ thằng bé lớn nhanh rồi hả?”

Lời bà Lý vừa mới dứt, cả Tần Dữ Hào lẫn Chương Sở Kha đều đồng loạt sững người, bàn tay đang ôm bé con của cậu khẽ run lên, trong lòng như có cái gì đó đang vỡ vụn, rũ mất xuống để che đi sự luống cuống của mình, dùng một tay ôm lấy bé Thiên Bảo, một tay đưa ra cầm lấy túi đồ trong tay Tần Dữ Hào.

Nuốt nước bọt một cái, cậu cố gắng điều chỉnh giọng nói có phần lạc đi của mình, nói với bà Lý, “Bác Lý, có lẽ con không vào ăn cùng bác được rồi, lần sau, lần sau con sẽ... con ôm con về nhà trước, thật xin lỗi.”

Nói xong, cậu vội vàng quay người gần như chạy đi, thẳng một mạch tới nhà, mở cửa rồi khóa trái từ bên trong, buông bé Thiên Bảo và túi đồ xuống, cùng lúc đó cậu cũng ngồi sụp xuống sàn nhà, đưa tay đặt lên ngực thở dốc...

Thành thân một lần, thứ có được chỉ là sự đau khổ đến chết...

Thử yêu một người, thật không vẫn là bị đâm một nhát đau đớn ngay tim...

Cứ tưởng đã tìm được hạnh phúc thuộc về mình, nhưng đến cuối cùng lại là sự lừa dối không hơn không kém.

Số mệnh của cậu, có lẽ đã định sẵn là cô độc tới già...

Cậu... đang lẽ nên hiểu rõ từ lâu rồi mới đúng.

Trái tim, thật đau quá!

Úp mặt vào lòng bàn tay, đôi vai khẽ run lên, nước mắt rơi xuống, thấm ướt cả hai bên gò má.

Bé Thiên Bảo đứng ở bên cạnh, hoảng hốt nhìn ba mình úp mặt khóc, bé con cũng không tự chủ được mà khóc theo.

Trong miệng khẽ gọi, “Ba ơi, ba ơi...”

Chương Sở Kha nghiêng khuôn mặt đầm nước mắt sang nhìn bé, uất ức trong lòng không ngừng trào ra. Cậu đưa tay ôm lấy con trai, hai cha con òa khóc nức nở.

Mà, Tần Dữ Hào đứng ở ngoài cửa, nghe được tiếng khóc nỉ non của một lớn một nhỏ ở bên trong, trái tim như bị bóp nghẹt, đau lòng không thôi.

Khóc một hồi, bé Thiên Bảo vì mệt mà thiếp đi, cậu bế nó vào phòng, đắp chăn lại rồi đi ra ngoài, nhìn đồng hồ thì thấy bây giờ là 6h tối, hồi chiều cậu có vẻ hơi thất lễ với bà Lý, không biết bà có buồn cậu không, bây giờ cậu muốn đi qua xin lỗi bà, còn người kia... có lẽ đã rời đi từ lâu rồi.

Cậu chậm rãi đi ra cửa, đưa tay mở chốt cửa ra.

Vừa mới mở cửa ra, một bóng dáng cao lớn đã ập tới trước mặt, trán của cậu đập vào một khuôn ngực rộng lớn, rắn chắc.

Cậu ngây người vài giây, sau đó vội vàng lui về sau, kéo cánh cửa lại.

Nhưng cánh cửa lại không có cách nào di chuyển được, tay anh vịn chặt khung cửa, nhanh nhẹn lách người đi vào trong.

Cậu sợ tới mức suýt nữa đã la lên, nhưng đã kịp đưa tay tự bịt miệng mình lại, Thiên Bảo chỉ vừa mới ngủ, cậu không muốn đánh thức nó, hơn nữa, cậu cũng không muốn con trai chứng kiến chuyện xấu hổ của hai người lớn.

Vì vậy, cậu đành rũ mắt, xoay người đi ra phòng khách, lẳng lặng ngồi xuống.

Từ khi cậu ôm con trai chạy đi, Tần Dữ Hào đã nhanh chân đuổi theo, vốn sẽ định chờ đến sáng, thật không ngờ cậu lại mở cửa vào giờ này, cho nên anh nhanh chóng bắt lấy cơ hội, chen chân đi vào.

Có những chuyện, nếu không nói rõ ngay, về sau có thể sẽ không còn cơ hội giải thích nữa...

Anh vững chãi nện bước đi qua, ngồi thẳng lưng đối diện với cậu.

“Chuyện lúc chiều, tôi muốn giải thích.” Anh trầm giọng nói.

Chương Sở Kha nghiêng đầu sang một bên, đầu cúi xuống không nhìn anh.

“Có gì để giải thích chứ, đã trễ thế này, anh Tần cũng nên về đi thôi...” Nói tới đây, giọng của cậu trở nên run run, khiến người ta dễ dàng nhận ra cậu đang kiềm chế không cho bản thân xúc động quá mức.

Dù sao... cả hai cũng chưa là gì của nhau cả, ngay cả một lời hứa hẹn cũng không có, cậu có tư cách gì trách móc người ta chứ.

Anh trầm ngâm nhìn chằm chằm cậu, trong đáy mắt là một mảng tĩnh lặng, thế nhưng trong lòng đang cuộn cuộn nổi phong ba.

Khẽ thở dài một hơi, anh nói: “Tôi đúng là đã có con, nhưng đã ly dị mẹ nó từ lâu, bây giờ tôi cũng tính là một người ba đơn thân, giống em.”

“A...” Cậu kinh ngạc ngẩng đầu lên, đôi mắt to đã đỏ hoe nhìn anh không chớp mắt.

Nhận thấy trên khuôn mặt nghiêm túc của anh thoáng hiện lên ý cười, cậu vội vàng ngượng ngùng cúi đầu xuống vành tai trở nên đỏ ửng, cậu lại luống cuống trước mặt người ta rồi.

Lúc này anh lại mở miệng nói tiếp: “Tôi là quân nhân, không được phép ngoại tình.” Anh ngắn gọn phun ra một câu.

Anh vừa dứt câu, cậu lại đột ngột nâng đầu lên nhìn anh, trên mặt lộ vẻ hoang mang.

“Anh là quân nhân?”

Trước giờ cậu vẫn chưa có cơ hội hỏi nghề nghiệp của anh, thật không ngờ anh cũng là quân nhân, hơn nữa cũng họ Tần, có khi nào là... Họ hàng của Tần Dữ Hào?

“Anh, anh... anh là quân nhân, vậy anh... anh có quen...”

“Ý em là có quen Tần Dữ Hào?” Anh cắt ngang lời cậu muốn nói.

Cậu thận trọng gật đầu một cái, hai tay siết chặt quần thể thao.

Bên này, anh cũng đang cận thận quan sát biểu cảm của cậu, thấy cậu đột nhiên trở nên dè dặt như vậy, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Tuy nhiên, nhìn bộ dạng này của cậu, không hiểu sao anh lại không muốn nói thật về thân phận của mình. Anh có cảm giác nếu bây giờ để cậu biết anh là Tần Dữ Hào, e là sau này ngay cả gặt mặt cũng không được.

Vì thế, anh mặt không cảm xúc mà nói dối, “Có biết, nhưng tôi và anh ta khác đơn vị, nên rất hiếm khi gặp mặt nhau.”

Chương Sở Kha thở phào một hơi, không phải là tốt rồi, sau đó cậu lại như nhớ đến cái gì đó, hỏi: “Ngoại tình là ý gì?”

Tần Dữ Hào khẽ rũ mắt nhìn cậu, trong mắt chứa đầy tình cảm, mở miệng nói: “Tôi nói tôi không có lừa gạt em, không có vừa có vợ còn qua lại tìm hiểu em.”

“Tìm, tìm hiểu?” Cậu lấp bắp hỏi.

Ý tứ của anh cậu cũng hiểu được mấy phần, nhưng mà hai người quen biết chưa lâu, hơn nữa cậu còn... còn không sạch sẽ...

Cậu không xứng với anh.

Thấy cậu cúi đầu không nói gì, Tần Dữ Hào đứng dậy, đi qua ngồi cạnh cậu, một bàn tay nâng lên, nhẹ nhàng vuốt tóc cậu.

Cậu ngẩng đầu lên, đưa đôi mắt đã ngấn lệ nhìn anh, anh đưa ngón tay cái ra lau đi giọt lệ ngay mí mắt, nhẹ giọng dịu dàng hỏi: “Làm sao vậy? Không sao cả, chúng ta cứ từ từ, tôi cũng không cần em đồng ý ngay, chỉ cần cho tôi một cơ hội theo đuổi em là được.”

Cậu lắc đầu, giọng nghẹn ngào nói: “Không phải, là... là... tôi không xứng... tôi đã không còn trong sạch, tôi không xứng với anh... Thật xin lỗi.”

Cậu vừa nói vừa khóc nức, thần sắc trở nên tái nhợt. Bên này, Tần Dữ Hào nghe cậu nói xong có chút giật mình, trong đầu nảy ra ý nghĩ nào đó, sắc mặt trở nên lạnh lẽo, tay thăm siết chặt lại thành nắm đấm.

Chết tiệt, đừng để anh bắt được đám người đó! Dám đối xử với người của anh như vậy, anh nhất định sẽ gọt chúng thành thành côn nhân, băm thành vụn mảnh rồi vứt xuống biển làm mồi cho cá ăn.

Anh giang tay nhẹ nhàng ôm lấy cậu vào lòng, một bàn tay khẽ vỗ vỗ lưng cậu, thấp giọng an ủi: “Anh không quan tâm, em chính là người anh cần, như vậy là đủ.”

Được anh ôm vào lòng, cậu cảm nhận được sự ấm áp vững chãi trước đây chưa từng có, càng muốn được dựa sát vào anh, càng muốn được anh che chở.

Hai người im lặng ôm nhau một hồi, lúc này, đột nhiên anh lại lên tiếng hỏi: “Sao lúc này em lại nhắc tới Tần Dữ Hào? Còn nhớ anh ta sao?”

Trong giọng điệu của anh chứa đầy mùi ghen tuông, hoàn toàn quên mất anh đang ghen với chính bản thân mình.

14. Chương 14: Sói Xám Và Cừu Trắng

“Không, không phải, chỉ là...” Cậu rũ mắt nhìn xuống, không biết nên nói thế nào.

“Chuyện của trước kia em không muốn dính tới nữa, bây giờ em chỉ muốn có một cuộc sống cho bản thân mình, chăm sóc tốt cho con mà thôi, nhưng mà em sợ, em muốn quên đi, người ta lại không tha cho em...” Cậu thẫn thức nói.

“Vậy em không nhớ ba mẹ của em sao?” Lúc anh còn ở thành phố H, anh biết bọn họ vẫn luôn tìm kiếm cậu, có thể thấy bọn họ quyết tâm muốn cứu con trai của mình. Thế nhưng anh lại có điều không hiểu, nếu cậu không bị mất trí nhớ, thì không có lý do gì không biết Thiên Bảo không phải con mình, hơn nữa cũng có đủ khả năng để bản thân có cuộc sống thoải mái hơn. Dù sao, ở Tây thành cũng có sản nghiệp của Chương gia kia mà.

Còn một điều lạ nữa, đó chính là cậu nhớ trước đây hai người bọn họ đã từng xảy ra những chuyện gì, nhưng bây giờ anh đứng ở trước mặt cậu, cậu lại không nhận ra anh. Chẳng lẽ, sau khi bị đám người kia bắt đi, bọn họ đã cho cậu uống một loại thuốc gì đó, khiến cậu quên đi dáng vẻ của tất cả mọi người?

Nếu thật sự là như vậy, thì những chuyện gần đây cậu làm đều có thể lý giải, nhưng mà... nếu quên đi dáng vẻ của mọi người, tại sao cả tính cách cũng thay đổi? Cậu bây giờ giống như một người ngoài cuộc trong quá khứ của Chương Sở Kha, mà cuộc sống ở Tây thành hiện tại mới chính là cuộc sống của chính cậu vậy.

“Không phải không nhớ, chính là... em đã làm khổ mọi người nhiều rồi, em nghĩ em không trở về mới là điều tốt nhất cho tất cả mọi người, có lẽ bây giờ bọn họ cũng nghĩ em đã chết rồi cũng nên.”

Trong trí nhớ của nguyên chủ, trong Chương gia chỉ có một mình mẹ Chương là quan tâm đến cậu mà thôi, nhưng dù sao, cậu cũng chỉ là con vợ trước, có lẽ tình cảm mà bà dành cho cậu cũng không quá nhiều, còn ba Chương thì lại rất nghiêm khắc, luôn không hài lòng với những gì cậu làm, trước lúc nguyên chủ xảy ra chuyện, ông còn tuyên bố ngay trước mặt mọi người trong nhà là sẽ mặc kệ cậu.

Chính vì vậy, khi cậu trở thành Chương Sở Kha, mới không có quá nhiều rối rắm về gia đình của nguyên chủ, an tâm mà sống cuộc sống mới cùng với con trai ở nơi này.

Nghe cậu nói xong, Tần Dữ Hào đại khái đã hiểu rõ, cậu căn bản không biết Chương gia cũng đang tìm mình, hơn nữa còn đang trốn chạy...

Là trốn chạy đám người kia... Hay là trốn chạy Tần Dữ Hào anh đây?

Cậu, có vẻ rất sợ hãi khi nhắc tới tên của anh, rốt cuộc là vì sao?

Anh thở dài một hơi, sau đó mở miệng nói: “Không phải như vậy, anh tin hai bác không có nghĩ vậy, chắc chắn bọn họ vẫn rất thương em, nhưng nếu em không muốn trở về cũng không sao cả, anh và con sẽ luôn ở bên em.”

Nghe lời này của anh xong, mặt cậu từ từ nóng lên, khóe môi mím chặt, những lời này nghe thế nào cũng rất ái muội, đối với một thiếu niên chưa biết mùi tình yêu như vậy mà nói, hai người quả thật chính là sói xám đang dụ dỗ cừu non chờ ngày ăn thịt, mà cậu cũng đã hoàn toàn chìm đắm trong mật ngọt của anh, có đánh chết cũng không muốn thoát ra.

“Dạ.” Cậu nhẹ giọng đáp một tiếng, sau đó lại tiếp tục nằm im trong ngực anh.

Tần Dữ Hào đại công cáo thành bắt được người đẹp về tay, khóe môi hiếm khi cong lên thành một đường cung rõ ràng, ánh mắt cũng chứa đầy ý cười vui vẻ.

Anh dùng một tay ôm vai cậu, một tay khẽ vôn về đầu ngón tay của cậu, bây giờ hai người cũng coi như đã bắt đầu yêu đương rồi, cũng nên suy nghĩ cho tương lai một chút. Anh không ngại tới lui hai nơi, nhưng để cậu một mình ở chỗ này, anh lại lo lắng cậu gặp nguy hiểm, nếu có thể đưa cậu về biệt thự sống cùng anh và ông nội, vậy thì không còn gì tuyệt hơn.

Một lúc sau anh lên tiếng nói: “Kha à, hay là...”

“Ba ơi...”

Anh chưa kịp nói ra ý định của mình thì đã bị một giọng nói non nớt mang theo vẻ buồn ngủ cắt đứt.

Bé Thiên Bảo đang đứng xoa xoa mí mắt ở cửa phòng, vẻ mặt còn đang mê mang chưa tỉnh ngủ.

“Con đói bụng quá à...”

Bé vừa nói vừa tiến tới chỗ của hai người. Lúc này sau khi theo cậu vào nhà, khóc xong một trận thì ngủ luôn tới giờ, không có ăn cơm chiều, bé chính là bị đói làm cho tỉnh giấc nha.

Chương Sở Kha ngồi thẳng dậy quay đầu lại nhìn bé, khẽ mỉm cười vẫy tay gọi bé, “Thiên Bảo tỉnh rồi sao, qua đây ngồi với chú Lâm đi, ba đi nấu gì cho hai người ăn.” Cậu nhớ rõ anh vẫn luôn đợi ở ngoài cửa, chắc là vẫn chưa ăn gì.

Nhìn theo bóng cậu đi vào bếp, bé Thiên Bảo quay đầu sang nhìn anh một cái, khuôn mặt nhỏ trở nên nghiêm túc, hỏi anh: “Ba đã cua được ba Kha của con rồi phải không?”

“Cua?” Anh nhướng mày hỏi lại.

Bé Thiên Bảo gật đầu ừm một tiếng, “Trong lớp nhà trẻ của con, bọn trẻ nói cua ý là theo đuổi đó.”

Anh mặt không cảm xúc liếc nhìn con trai của mình, nghiêm nghị nói: “Đi nhà trẻ không được học mấy cái này, hơn nữa con cũng cùng tuổi với các bạn, không nên gọi bọn họ là bọn trẻ.”

“Oh.” Bé Thiên Bảo phối hợp gặt đầu một cái, hỏi tiếp: “Vậy ba đã cua được chưa, lúc này con thấy ba ôm ba Kha của con.”

“Khụ, cua được rồi. Còn nữa, sau này gọi là ba ba, hoặc là chỉ ba Kha thôi, không cho phép gọi là ba Kha của con, biết chưa?” Tần Dữ Hào bày ra bộ dạng người cha đang dạy điều hay cho con mình, đĩnh đạc nói.

“Tại sao nha?” Bé Thiên Bảo không hiểu nghiêng cái đầu nhỏ sang nhìn anh.

“Sau này con sẽ lấy vợ sinh con, chỉ có ba và ba Kha sống với nhau đến hết đời mà thôi, cho nên ba Kha là của ba, không phải của con.”

“Vậy sao?” Bé Thiên Bảo bĩu môi quay sang chỗ khác không thèm nhìn anh nữa.

Anh đưa tay bế bé lên để trên đùi, nói: “Bây giờ ba Kha đã chấp nhận ba rồi, đợi một thời gian nữa ba sẽ đưa hai người về gặp ông bà nội, chịu không?”

Bé Thiên Bảo gật gật đầu, “Chịu, con rất nhớ ông bà nội, còn có chú ba nữa.”

Kỳ thật bé còn nhớ cả mẹ, tuy nhiên mặc dù bé còn nhỏ, lúc đó lại rất hỗn loạn, nhưng bé vẫn biết rõ mình bị bắt cóc có liên quan tới mẹ, trong lòng bé đến bây giờ vẫn rất khó chịu, lúc này trên khuôn mặt nhỏ đã hiện đầy vẻ đau khổ, trông rất đáng thương.

Anh đưa tay xoa đầu bé, nhỏ giọng an ủi: “Ngoan, không sao cả, ba sẽ giúp con.”

Bé ngẩng đầu đưa đôi mắt ngập nước nhìn anh, hỏi: “Ba sẽ bắt mẹ sao?”

Anh bình tĩnh lau nước mắt cho bé con, trả lời: “Mẹ con có tội đương nhiên sẽ bị pháp luật trừng trị, ba sẽ không bao giờ để con rơi vào nguy hiểm thêm một lần nào nữa.”

Bé con nghe xong, buồn bã quay đầu nhìn vào trong bếp, tìm kiếm bóng dáng của Chương Sở Kha.

Một lúc sau, Chương Sở Kha đã bày đồ ăn lên bàn xong, lên tiếng gọi hai người vào ăn.

Cậu đặt một tô cháo thịt băm trước mặt bé, nói: “Con vẫn chưa khỏe hẳn, chỉ nên ăn cháo thôi, đợi con khỏe rồi, ba sẽ nấu thật nhiều món ngon cho con ăn, được không?”

Bé Thiên Bảo ngoan ngoãn gật đầu, “Cám ơn ba ba.”

Cậu mỉm cười xoa đầu bé một cái, rồi quay sang nói với Tần Dữ Hào, “Trong nhà không còn nhiều đồ dự trữ lắm, anh Tần ăn đỡ mấy món này nha.”

Tần Dữ Hào nhìn mấy món ăn trên bàn màu sắc hương vị rất hấp dẫn, bụng cũng bắt đầu đói cồn cào, định mở miệng khen cậu vài câu thì liền bị cái tiếng “anh Tần” của cậu làm mất hết vui vẻ.

“Không sao, đồ ăn trông rất ngon.”

Anh lạnh mặt cầm dưa lên, gắp một dưa rau bỏ vào chén, bắt đầu ăn không nói lời nào.

Cậu vừa ăn vừa nhìn trộm anh mấy lần, hình như anh đang không vui, mình đã nói gì sai chọc giận anh rồi sao?

Ăn xong, cậu thu dọn chén đĩa, ôm bé Thiên Bảo trở về phòng tiếp tục nằm trên giường nghỉ ngơi.

Sau đó đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại, thấy Tần Dữ Hào đang đứng ở phòng khách đợi mình, Chương Sở Kha mới chậm rãi đi ra, nhìn anh ấp úng nói: “Đã không còn sớm, về quá trễ sẽ rất nguy hiểm.”

Tần Dữ Hào đương nhiên nghe ra ý muốn đuổi khách của cậu, cũng không làm khó cậu phối hợp gặt đầu một cái.

“Ừ, anh về trước...” Dừng một chút, anh nhìn chằm chằm cậu, nghiêm túc nói: “Nên đổi cách xưng hô rồi, anh không thích hai chữ ngài Tần đâu.”

Nói xong, anh đưa mặt lại gần, đặt lên trán của cậu một nụ hôn, sau đó xoay người đi về phía thang máy.

Chương Sở Kha nhìn theo bóng dáng của anh, vành tai đỏ ửng, đưa tay sờ lên chỗ mới bị hôn, khóe môi không nhịn được cong lên.

15. Chương 15: Gặp Ông Nội

Sáng hôm sau.

Chương Sở Kha bế bé Thiên Bảo sang nhà ông bà Lý nhờ ông bà trông giúp, còn mình thì bắt xe đến biệt thự Tần gia làm việc, mặc dù cậu và anh đã bắt đầu tìm hiểu nhau, nhưng dù sao cậu cũng phải tự mình cố gắng để trả tiền viện phí lại cho anh, không thể để người ta nghĩ cậu lợi dụng anh được.

Lúc đi tới cửa biệt thự Tần gia, cậu nhìn thấy có người đã đứng ở bên ngoài chờ sẵn, thấy cậu đi tới, người kia cúi đầu chào cậu một cái, giơ một tay hướng vào trong nhà mời cậu đi vào.

Chương Sở Kha mỉm cười gật đầu một cái, sau đó đi theo người kia vào trong.

Cậu được dẫn vào đại sảnh, bác quản gia lần trước đang đứng ở bên trong mỉm cười nhìn cậu, cậu vội vàng cúi đầu chào hỏi một cái.

Quản gia hài lòng gật đầu chào lại cậu, sáng sớm hôm nay trước khi rời khỏi nhà, cậu chủ đã phân phó chuyện của cậu với ông, thăm nghĩ cậu trai trẻ kia hành động thật nhanh, mới chỉ gần một tháng đã cậu được cậu chủ rồi, thủ đoạn quả nhiên không thể xem thường, cho nên khi đứng đón cậu, trong lòng ông cũng ít nhiều mang tâm thế chiến đấu, phải biết lòng người khó đoán, ai biết được trước đây cậu tỏ ra ngoan hiền có phải là con người thật của cậu hay không.

Nhưng khi cậu bước vào, ông thấy cậu vẫn là bộ dáng nhu thuận trước kia, ánh mắt cũng rất sạch sẽ, không có vẻ ỷ sủng sinh kiều như ông nghĩ, vì vậy trong lòng cũng thả lỏng được đôi chút, xem ra cậu không phải thuộc loại người ham giàu mà bán thân, thế nhưng vẫn phải quan sát thêm mới được.

“Cậu Chương, cậu chủ đã phân phó tôi hướng dẫn công việc cho cậu, vẫn là công việc trước đây, nhưng cậu chỉ cần tĩa lá tưới nước là được, còn xới đất bón phân thì đã có người khác làm rồi.”

Chương Sở Kha nghe xong có chút bất ngờ, “Vậy sao được, đó là những việc con phải làm mà?”

Quản gia nghe xong càng thêm hài lòng, mỉm cười nói với cậu: “Không sao cả, cậu chủ nói cậu chỉ cần làm những việc như vậy thôi, nếu có rảnh thì trò chuyện với ông Tần, ông ấy sẽ rất vui.”

Trò chuyện với ông Tần, là ông nội của anh sao? Anh đã nói chuyện của hai người cho ông biết hay chưa?

Cậu biết người của thế giới này vẫn chưa chấp nhận nam nam yêu nhau cho lắm, đặc biệt là người già, liệu ông nội Tần có chấp nhận cậu hay không?

Thấy cậu lộ ra vẻ mặt lo lắng, quản gia liền bật cười an ủi: “Cứ làm đúng bổn phận của mình là được, ông cụ cũng không phải người không hiểu lý lẽ.”

Cậu gật đầu “Dạ” một tiếng, sau đó đi theo quản gia nhận công việc.

Bởi vì không phải xới đất và bón phân, cho nên cậu làm xong rất nhanh, lại nhìn đồng hồ, thời gian vẫn còn sớm, quản gia nói anh muốn cậu trò chuyện với ông nội, nhưng bây giờ cậu lại không biết làm thế nào để tới chỗ ông cụ được.

Đang lúc cậu vẫn còn rối rắm thì ông cụ Tần đã đến trước mặt cậu, mở miệng nói: “Xong rồi à?”

Cậu giật mình quay sang cúi đầu chào ông một tiếng, “Ông Tần.”

“Ừm. Thời gian vẫn còn sớm, tới đây đánh với ông một ván đi.”

Chương Sở Kha ngoan ngoãn ngồi xuống bàn cờ, ra được vài nước, ông cụ Tần liền biết cậu có tay nghề, vì vậy cũng nghiêm túc mà đánh.

Được một lúc, ông hỏi: “Lúc trước hình như con cũng vào nhà ông làm một thời gian, nghe nói là do thằng Lâm đuổi, hai đứa có hiểu lầm gì sao?”

“Trước kia con và anh Tần có chút hiểu lầm, bây giờ đã giải thích rõ rồi ạ.” Cậu đáp.

Ông cụ gạt đầu, đi tiếp một nước cờ, rồi tiếp tục hỏi: “Quần gia nói con đã có con, còn trẻ như vậy đã làm ba rồi sao? Con và vợ trước có còn liên lạc không?”

Nghe ông hỏi vậy làm cậu có chút bất ngờ, ông cụ không hài lòng vì cậu đã có con sao?

“Con vẫn chưa kết hôn, thời gian này con cũng không có liên hệ với mẹ của đứa nhỏ.” Cậu thành thật trả lời. Tính ra cậu cũng không có nói dối, quả thật nguyên chủ vẫn chưa kết hôn, hơn nữa từ khi cậu đến đây tới giờ, mẹ của bé Thiên Bảo cũng chưa từng xuất hiện.

“Vậy à...” Ngừng một chút, ông cụ nói tiếp, “Thằng Lâm cũng từng đổ vỡ một lần, cũng có một đứa con trai, hoàn cảnh của hai đứa khá giống nhau, về sau sống chúng nên thông cảm cho nhau nhiều hơn.”

Chương Sở Kha bị câu nói của ông dọa đánh rơi luôn viên cờ, đưa mắt nhìn ông, “Con...”

“Ai, ông biết chuyện của hai đứa rồi, cũng không có ý cấm cản, chỉ là con biết đó, thằng Lâm là quân nhân, không mấy khi có mặt ở nhà, nếu con chấp nhận đến với nó, cũng nên thấu hiểu cho nó một chút, có biết không?”

Nghe ông nói không có cấm cản cậu và anh quen nhau, trong lòng nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, mỉm cười nói với ông, “Con hiểu tính chất công việc của anh ấy, con sẽ không khiến anh ấy phải bận tâm đâu ạ.”

Ông cụ hài lòng gạt đầu, hai người lại tiếp tục vừa hàn huyên vừa đánh cờ, khoảng một tiếng sau, ông cụ có vẻ đã mệt mỏi, cậu liền đỡ ông cụ về phòng nghỉ ngơi, sau đó thu dọn đồ đạc của mình rồi trở về chung cư.

Tới nhà ông bà Lý bế bé Thiên Bảo về nhà, vừa mới mở cửa đi vào trong, cậu đã nhận được video call của Tần Dữ Hào.

Cậu bấm nhận cuộc gọi, gương mặt của anh liền hiện lên, lúc này, chắc anh đang ở trong quân khu, trên người còn mặc quân trang, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy anh mặc quân trang, đúng thật là rất oai phong, nét mặt nghiêm nghị giống như đang huấn luyện binh lính vậy.

Không hiểu sao nhìn anh như vậy, tim cậu lại đập rất nhanh, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhẹ.

“Vừa gặp anh đã cười tươi như vậy rồi, nhớ anh sao?”

Cậu nghe vậy hai má liền nóng lên, nhưng vẫn dối lòng lắc đầu, “Không có.”

Nói xong lại đưa mắt nhìn trái nhìn phải, không dám nhìn vào màn hình.

Anh trầm thấp cười một tiếng, sau đó nói: “Anh bận việc ở quân khu, có lẽ một tuần nữa mới có thể trở về, trong thời gian này em đến trò chuyện với ông nội nhiều một chút, ông cụ chỉ có một mình, rất cần người trò chuyện.”

“Dạ.” Cậu nhu thuận gật đầu đáp một tiếng, bé Thiên Bảo ở bên cạnh đột nhiên chen đầu vào, thấy Tần Dữ Hào liền cười toe toét gọi, “Chú Lâm.”

Tần Dữ Hào gạt đầu với bé một cái, lên tiếng căn dặn, “Ở nhà phải ngoan, nghe lời ba Kha, ba... chú về sẽ có quà cho con.”

“Dạ, Thiên Bảo luôn là bé ngoan mà.”

Chương Sở Kha ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, cách hai người nói chuyện sao còn giống cha con hơn cả cậu và đứa nhỏ nữa vậy, đặc biệt là cái giọng điệu khi anh căn dặn đứa nhỏ, nhìn thế nào cũng không giống một người chỉ mới gặp mấy lần.

Mặc kệ là như thế nào, miễn sao anh không bài xích đứa nhỏ thì cậu an tâm rồi, hơn nữa anh lại còn quan tâm đứa nhỏ như vậy, về sau cậu cũng không cần lo lắng chuyện ba dượng và con riêng nữa.

Cậu cũng phải tìm thời gian gặp mặt con trai của anh mới được, hiểu nhau nhiều một chút, về sau cũng sẽ dễ sống chung hơn.

Nói chuyện một hồi, anh cúp máy, cậu cũng đi vào trong làm chút đồ ăn cho hai cha con. Bé Thiên Bảo nhìn cậu đi vào bếp, đột nhiên sực nhớ ra cái gì đó, chạy theo hỏi cậu, “Ba ơi, ba có muốn sống chung với chú Lâm không?”

Bước chân của cậu dừng lại, quay người lại nhìn đứa nhỏ, “Tại sao con lại hỏi vậy?”

Bé con nghiêng đầu chớp chớp mắt nói: “Chú Lâm nói với con muốn con và ba đến sống cùng chú ấy đó.”

“Anh ấy nói vậy sao?” Cậu trầm ngâm một lúc rồi hỏi đứa nhỏ, “Con có thích chú Lâm không?”

Đứa nhỏ gật đầu, “Thích, muốn chú ấy làm ba của con.”

Chương Sở Kha ngạc nhiên khi đứa nhỏ nói dứt khoát như vậy, cậu còn tưởng rằng con trai sẽ có chút không vui, nhưng xem ra cậu nghĩ nhiều rồi.

Cậu mỉm cười xoa đầu bé con, “Vậy được rồi, khi nào chú Lâm trở về chúng ta lại nói tiếp, có được không?”

“Dạ.” Bé Thiên Bảo gật đầu một cái rồi chạy ra phòng khách chơi.

Cậu xoay người lại lấy nguyên liệu nấu ăn từ trong tủ lạnh ra, khéo miệng cứ cong lên không cách nào hạ xuống được.

Ở chung sao? Cũng không tệ lắm.

16. Chương 16: Chân Tướng

Quân khu.

Tần Dữ Hào ngồi trước bàn làm việc, một binh lính ở bên cạnh báo cáo, càng nghe, đầu lông mày của anh càng nhíu chặt lại.

“Thủ trưởng, đã điều tra ra, con trai của anh đúng là đã bị Lâm Nhã Dung cấu kết với đám người của Lâm Tân Du bắt đi, hiện tại đồng bọn của bọn họ đều đã bị bắt lại, chỉ là vẫn chưa tìm ra tung tích của Lâm Nhã Dung và Lâm Tân Du. Có điều...”

Vị lính kia đang nói thì dừng lại, trong giọng điệu có hơi ngập ngừng.

“Tiếp tục nói!” Anh lên tiếng.

“Đám đồng bọn kia đã khai nhân toàn bộ, hơn nữa còn nói ngoài hai chị em Lâm gia ra, Chương Sở Kha cũng có một tay trong đó, bọn họ còn nói, đợt truy quét lần trước của chúng ta, chính là Chương Sở Kha đã đưa đứa nhỏ đi.”

Vị lính kia cẩn thận quan sát sắc mặt của anh, cậu ta đã đi theo thủ trưởng nhiều năm, tự nhiên cũng biết rõ chuyện của anh và cậu ba Chương gia, nếu lần này người kia thật sự có nhúng tay vào, chỉ e hai nhà Tần Chương chắc chắn sẽ đối đầu với nhau. Một bên là thủ trưởng của một quốc gia, một bên là lão đại tướng quân có công với tổ quốc, nếu hai bên xảy ra mâu thuẫn, không biết sẽ là cảnh gà bay chó sủa như thế nào nữa.

Nghe người kia nói xong, anh thấp giọng phân phó, “Tiếp tục tìm kiếm tung tích của hai chị em Lâm gia, tuyệt đối không thể để hai người đó trốn sang nước ngoài.”

“Vậy...còn Chương Sở Kha?” Vị lính kia dè dặt hỏi.

“Không cần, tôi sẽ tự tay xử lý chuyện của cậu ta.”

“Dạ.” Vị lính kia đáp lại một tiếng rồi lui ra khỏi văn phòng.

Ngồi một mình bên trong phòng làm việc, Tần Dữ Hào tựa lưng vào ghế, nhắm hai mắt lại.

Thật sự là cậu sao? Vậy anh nên làm thế nào với cậu đây? Hai người chỉ vừa mới bắt đầu, anh không muốn phải kết thúc sớm như vậy. Nhưng mà, người làm tổn thương con trai của anh, anh cũng sẽ không bao giờ bỏ qua.

Một tuần sau, Tần Dữ Hào lái xe ra khỏi quân khu, chạy thẳng tới Tây thành.

Tới nơi, anh không vội trở về biệt thự mà lái tới nhà trẻ của bé Thiên Bảo, đón bé đi.

Bé con ngồi ở vị trí ghế phụ, liếc nhìn sang ba mình, thấy sắc mặt của anh không tốt, cũng hiểu chuyện ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ.

Đi được một đoạn, đột nhiên anh lên tiếng hỏi, “Con và cậu ấy gặp nhau như thế nào?”

Bé Thiên Bảo ngập ngừng vân vê đầu ngón tay của mình, “Là... ba Kha cứu con ở ven đường...”

“Thật?” Anh nghiêm túc hỏi lại, “Con biết là không có chuyện gì có thể giấu được ba mà.”

Bé Thiên Bảo hoảng hốt bắt lấy góc áo của anh, gấp gáp nói: “Ba, ba đừng bắt ba Kha của con đi mà, lúc trước ba Kha rất xấu, nhưng sau khi tỉnh lại, ba Kha rất rất tốt với con, con không muốn ba Kha bị bắt đi đâu, không muốn, không muốn...”

Vừa nói, hốc mắt của bé không nhịn được đỏ lên, nước mắt trực trào sắp khóc, bé rất sợ ba Kha rời xa bé, bé luyến tiếc những lời nói dịu dàng, cái xoa đầu cùng ánh mắt thương yêu từ tận đáy lòng của của cậu. Bé không thể tưởng tượng được, sau này sẽ như thế nếu không được nhìn thấy cậu nữa, chắc chắn bé sẽ đau lòng chết mất.

“Đừng khóc. Nghe ba hỏi, con vừa nói cậu ấy bất tỉnh, là chuyện như thế nào, nói rõ ràng cho ba nghe.”

Lúc này, bé Thiên Bảo mới vừa khóc thút thít vừa kể đầu đuôi mọi chuyện lại cho anh nghe, từ chuyện mình bị bắt đi, đến chuyện mình dùng máy kích điện làm Chương Sở Kha hôn mê.

Nghe tới đây, anh lập tức hỏi: “Con nói sau khi cậu ấy tỉnh dậy liền không nhớ con là ai, sau đó tính tình cũng thay đổi?”

Bé Thiên Bảo gật đầu thật mạnh.

Không thể nào, cậu ấy không thể nào bị mất trí nhớ được, rõ ràng cậu ấy vẫn nhớ chuyện trước kia, nhưng như vậy làm sao giải thích cho chuyện tính tình của cậu đột nhiên thay đổi.

Chẳng lẽ thật sự đã bị hai chị em Lâm gia cho uống một loại thuốc kỳ lạ nào đó, khiến cậu không nhớ được mặt tất cả mọi người?

Nhưng mặc dù nhà họ Lâm chuyên điều chế các loại thuốc đi nữa, sẽ có thể chế ra loại thuốc kì lạ như vậy sao?

Xe chạy vào trong biệt thự, anh xuống xe, cúi người bế bé Thiên Bảo đi ra, quản gia thấy anh bế đứa nhỏ trên tay thì kinh ngạc không thôi, “Cậu chủ...”

“Suyt!” Anh đưa tay ra hiệu ông đừng lên tiếng, quản gia lập tức không lên tiếng, xoay người tiếp tục phân phó người hầu làm việc.

Anh bế con đi thẳng đến hoa viên ở sau nhà, lúc gần tới nơi, anh nghe bên tai có tiếng đàn tranh vang lên, hôm nay ông nội mời khách?

Anh tiếp tục đi ra đình nghỉ mát thì thấy ông nội Tần đang ngồi nhàn nhã uống trà, còn ở một bên, Chương Sở Kha ngồi thẳng lưng đang chuyên tâm đánh đàn, từng ngón tay lướt trên dây đàn, tiếng đàn du dương hòa vào tiếng gió nghe vô cùng êm tai, lúc này, nét mặt của cậu rất yên bình, khóe môi cong lên một nụ cười rất nhẹ, trông cậu giống như một công tử thế gia nhã nhặn đoan chính, khiến anh nhìn mà không thể nào rời mắt được.

Mãi cho tới khi tiếng đàn chấm dứt, anh mới hoàn hồn lại, ánh mắt nhìn cậu sâu thêm mấy phần.

Anh bế bé đi vào đình nghỉ mát, lên tiếng gọi: “Ông nội.”

Ông cụ Tần và cậu nghe thấy tiếng của anh thì quay đầu lại, ông cụ nhìn thấy bé Thiên Bảo liền ngạc nhiên lên tiếng: “Thiên Bảo? Con đón nó vào đây từ khi nào vậy?”

Tần Dữ Hào bình tĩnh trả lời, “Chuyện này con sẽ giải thích sau.”

Ông cụ Tần nghe vậy cũng không hỏi tiếp, chỉ gật đầu nói: “Vậy ông vào trong trước, hai đứa cứ nói chuyện.”

Anh quay sang nhìn đứa nhỏ, nói: “Con đi theo ông cố đi.”

Bé con liếc mắt nhìn cậu một cái, rồi gật đầu, đỡ tay ông cụ Tần đi vào nhà.

Chương Sở Kha nhìn theo hướng đứa nhỏ đi, khó hiểu quay đầu lại nhìn Tần Dữ Hào, hỏi: “Anh đi đón Thiên Bảo sao? Nhưng bây giờ vẫn chưa tới giờ con ra về mà.”

“Không sao, lát nữa anh định đưa em với con đi công viên trẻ em chơi, nên mới đón đứa nhỏ về sớm một chút.”

Anh nhìn cậu thật sâu, hỏi: “Có nhớ anh không?”

Cậu ngượng ngùng cúi đầu, nói nhỏ: “Có ạ.”

Khóe môi của anh cong lên, đưa tay ôm cậu vào lòng, cầm để trên vai cậu, khẽ thở dài một hơi.

Tựa vào trong lòng ngực của anh, hai má của cậu nóng lên, hai tay cũng chủ động ôm lấy eo anh, nghe anh thở dài liền lên tiếng hỏi: “Anh có chuyện gì buồn phiền sao?”

“Không sao, chỉ là một chút chuyện không như ý mà thôi.” Nói xong, hai tay của anh càng ôm chặt cậu hơn. Mà bản thân cậu cũng không biết nên nói gì để an ủi anh, cho nên cứ im lặng để anh ôm.

Một lúc sau, anh mới buông cậu ra, anh nhẹ nhàng hôn lên trán cậu một cái, rồi nói: “Chúng ta đi.”

“Dạ.”

Hai người lớn một đứa nhỏ cùng lên xe, đi tới công viên giải trí trẻ em.

Tác phẩm mới sắp xuất hiện: Yêu sai người, đợi một kiếp!

spoil: Tâm trạng Mei không vui nên truyện sẽ ngược, rất ngược, ngược xuyên việt, ngược lên bờ xuống ruộng. Đặc biệt: Ngược cả thụ lẫn công!

17. Chương 17: Bắt Gặp

Ba người tới công viên giải trí, bé Thiên Bảo lập tức chạy nhảy khắp nơi, nếu là lúc trước, bé chỉ có thể đứng nghiêm bên cạnh ba Tần mà thôi, không đứng, nói đúng hơn là ngay cả cơ hội đến đây cũng không có, ba Tần rất bận rộn, hơn nữa sẽ không lãng phí thời gian để đi chơi với bé, mà bé cũng rất sợ ba nên không dám mở miệng.

Bé biết ba không thích mình, mặc dù người trong nhà rất quan tâm bé, nhưng đến cùng vẫn cảm thấy cô đơn, sợ làm phiền người ta nên bé không bao giờ mở miệng xin đi chơi, hơn nữa đi chơi phải có ba mẹ đi cùng mới có ý nghĩa không phải sao?

Bây giờ tốt rồi nha, ba Kha rất thương bé, sau đó đột nhiên ba Tần cũng rất thương bé, được hai người ba yêu thương mình dắt đi chơi, hôm nay thật sự là ngày tuyệt vời nhất của bé.

Nhìn bộ dáng chơi đùa vui vẻ của bé, trong lòng chương cảm thấy rất hạnh phúc, cuộc sống bây giờ là điều mà trước đây cậu không dám nghĩ tới, có lẽ ông trời thương xót, bù đắp cho cậu những ngày tháng đau khổ của kiếp trước.

Lại liếc nhìn sang Tần Dữ Hào đang nghiêm mặt đứng bên cạnh, trên mặt cậu nhin không được lộ ra ý cười mãn nguyện, bây giờ cậu không những có con trai, mà còn có người đàn ông sẽ đi cùng cậu đến hết quãng đời còn lại, đời này, cậu đã không còn gì tiếc nuối nữa.

Đột nhiên, như nhớ ra cái gì đó, cậu quay sang nhìn anh nói: “Nếu có thể anh đón đứa nhỏ kia vào đây đi được không? Thiên Bảo cũng không có nhiều bạn, hai đứa cùng tuổi, chơi với nhau chắc chắn sẽ rất vui.”

Nghe cậu nói xong, Tần Dữ Hào liếc mắt nhìn thẳng vào mắt cậu một hồi, anh phát hiện chỉ bên trong đó không hề nhìn ra một chút dao động hoặc tính toán nào, giống như đây chính là lời nói từ tận đáy lòng của cậu vậy.

Dời mắt đi nhìn về phía đứa nhỏ đang chơi đùa, anh gật đầu nói: “Cũng được. Anh sẽ tìm thời gian đưa nó vào đây.”

“Ừm” Cậu vui vẻ mỉm cười gật đầu một cái.

Lúc này bỗng nhiên có một đứa nhỏ chạy qua, trên tay cầm ống kem. Lúc tới gần cậu thì vấp ngã một cái, toàn bộ kem sữa đều dính lên người cậu.

Chương Sở Kha vội đỡ đứa nhỏ lên, mẹ của đứa nhỏ cũng nhanh chóng chạy tới, liên tục xin lỗi: “Thật ngại quá, con trai tôi đi đứng không cẩn thận, làm dơ áo của cậu rồi...”

Cậu mỉm cười lắc đầu, “Không sao, cái này chỉ cần lau một cái là được rồi, lần sau nhớ cẩn thận một chút, vấp ngã sẽ đau lắm đó.”

Mẹ đứa nhỏ lại xin lỗi cậu một hồi rồi mới dẫn con mình rời đi. Cậu nhìn cái áo bị dính kem của mình, nhìn Tần Dữ Hào nói: “Em vào toilet rửa một cái, anh ở đây trông con nha.”

Anh chưa kịp nói gì thì bé Thiên Bảo chơi mệt đã chạy tới chỗ bọn họ, kêu lên: “Ba ba, con muốn đi vệ sinh.”

Cậu lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán cho bé, cười nói: “Được rồi, ba đưa con đi.”

Tần Dữ Hào đứng ở một bên, nói: “Vậy anh đi mua nước, xong rồi thì tới đây đợi anh, biết không?”

“Ừm.” Chương Sở Kha gật đầu với anh một cái rồi dẫn đứa nhỏ đi về phía WC.

Nhìn chằm chằm theo bóng lưng của hai người, cho đến khi bọn họ lẫn vào trong đám người, Tần Dữ Hào mới đưa tay vào túi, móc điện thoại ra gọi đi.

“Cậu điều tra mọi thông tin từ trước đến của Chương Sở Kha, bao gồm cậu ta đã làm gì, học những gì, đều điều tra hết cho tôi.”

Bên kia đáp lại một tiếng rồi cúp máy, lúc này anh mới xoay người đi tới quầy bán nước.

Bên này, Chương Sở Kha đưa bé Thiên Bảo vào trong buồng vệ sinh xong, cũng tự mình đến trước bồn rửa tay, thấm nước lau đi vết kem trên người.

Lúc cậu lau gần xong vết dơ trên áo thì đột nhiên bả vai bị vỗ nhẹ một cái, bên tai vang lên giọng nói của một người đàn ông, “Chương Sở Kha, cậu quả nhiên ở đây.”

Chương Sở Kha hoảng hốt quay lại thì thấy đối diện là một người đàn ông mặt mũi cương nghị đáng người cao to, đang trợn mắt nhìn chằm chằm mình.

Chương Sở Kha đương nhiên không biết người này là ai, nhưng đối phương lại biết cậu là ai, chẳng lẽ là người quen của “Chương Sở Kha” kia?

Quả nhiên, suy nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu cậu, người đàn ông kia đã mở miệng nói: “Mới đi mấy tháng, ngay cả anh trai mình cũng quên? Cậu đừng giả vờ nữa, nói cho cậu biết, Tần Dữ Hào cũng có mặt ở đây, nếu không muốn chết thì mau theo tôi về thành phố H.”

Nói tới đây, Chương Sở Kha lập tức biết đây là anh trai của nguyên chủ, Chương Từ. Ngay lúc cậu chưa kịp hoàn hồn thì cổ tay đã bị đối phương nắm chặt, dùng sức lôi đi.

“Không...”

Cậu yếu ớt kéo tay mình lại, nhưng căn bản không thể làm được với thân hình to như trâu của người kia. Từ trước đến nay Chương Từ đều là người rất nóng tính, một khi đã tìm được người thì sẽ không chịu nghe người ta nói gì cả, trực tiếp lôi người đi.

Lúc hai người sắp lôi kéo nhau ra tới cửa toilet thì đột nhiên lưng của Chương Từ bị cái gì đó ủa mạnh, vô thức buông cổ tay của Chương Sở Kha ra.

Bé Thiên Bảo đi vệ sinh xong liền mở cửa ra ngoài, nhưng khi cửa vừa mở ra, bé liền thấy ba Kha của bé bị một người đàn ông lạ mặt lôi đi.

Bé lập tức ý thức được nguy hiểm, nhanh chóng đưa mắt nhìn quanh, sau đó quơ lấy cây thông bồn cầu ủa vào lưng của người kia.

Ngay lúc cổ tay được giải thoát, Chương Sở Kha lập tức lui ra sau, bế đứa nhỏ lên, tông cửa chạy nhanh ra ngoài, ngay cả đầu cũng không dám nhìn lại.

Chương Từ bị cây thông bồn cầu dính chặt vào lưng, muốn đuổi theo hai người bọn họ cũng không được, chẳng lẽ muốn đi ra ngoài với bộ dáng này? Chỉ đành phải bực tức đâm vào tường, trở vào trong buồng vệ sinh tự mình loay hoay gỡ cây thông bồn cầu kia ra.

Chương Sở Kha ôm đứa nhỏ chạy một mạch ra khỏi công viên, bắt taxi nhanh chóng rời đi.

Khi đã ngồi được trên taxi, trái tim của cậu vẫn không ngừng nhảy loạn, nhớ lại tình cảnh lúc này, Chương Sở Kha nhìn không được mà run rẩy cả người.

Hơn nữa... Cậu nhớ người kia còn nói, Tần Dữ Hào đã có mặt ở Tây thành, là đến bắt cậu sao?

Nghĩ đến đây, Chương Sở Kha vô thức ôm chặt Thiên Bảo, trong lòng sợ hãi không thôi.

Anh ta lợi hại như vậy, chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm ra cậu, không đúng, cẩn thận suy nghĩ lại, anh ta căn bản không quan tâm đến cậu, cho nên chắc chắn sẽ không phải đến để bắt cậu, chỉ cần cậu không chạm mặt anh ta là được, nhưng Tây thành nhỏ như vậy, lỡ như vô tình bắt gặp thì sao?

Nếu... cậu nhân lúc này rời đi, biết đâu sẽ còn có đường sống.

Nhưng mà, cậu đi rồi anh Lâm thì sao?

Nhưng nếu cậu ở lại, anh và ông nội Tần nhất định sẽ bị cậu liên lụy, Tần gia có gia thế hiển hách mấy đời làm quan, sao anh có thể đối đầu với bọn họ được chứ. Tuy anh không nói nhiều về gia đình mình, nhưng cậu biết anh cũng không phải người của gia tộc lớn gì, bởi vì trong ký ức của nguyên chủ căn bản không có cái tên Tần Mạc Lâm này.

Có lẽ gia đình anh chỉ là một hộ giàu có nào đó, mà anh vẫn còn trẻ tuổi lại có tiền đồ đầy hứa hẹn, nếu bởi vì cậu mà chịu ảnh hưởng, vậy cậu còn mặt mũi nào ở bên cạnh anh nữa. Chi bằng...

Dù sao hai người cũng chỉ vừa mới bắt đầu, có lẽ anh cũng sẽ không quá khổ sở.

Khẽ đưa tay đặt lên ngực, Chương Sở Kha cảm thấy như có một con dao đang cắt từng nhát một lên trái tim mình, đau đến không thở được.

Ở công viên, Chương Sở Kha vừa đưa đứa nhỏ rời đi thì Tần Dữ Hào lập tức nhận được tín hiệu, anh đã bí mật cài định vị vào điện thoại của Chương Sở Kha từ trước, nhìn thấy vị trí của cậu thay đổi liền nhanh chóng đuổi theo. Không phải anh không tin cậu, mà là hai chị em Lâm gia vẫn còn đang lẩn trốn ở bên ngoài, anh sợ cậu và đứa nhỏ gặp nguy hiểm.

Lúc anh ra tới cổng công viên thì vừa vặn nhìn thấy Chương Sở Kha hốt hãi đưa đứa nhỏ ngồi vào xe taxi chạy đi.

Anh nhanh chóng chạy đi lấy xe đuổi theo sau.

Trên đường đi, Tần Dữ Hào bất ngờ nhận được một cuộc gọi đến từ cấp dưới.

“Cái gì, Chương Từ đang ở Tây thành?”

“Được, tôi biết rồi.”

Tắt điện thoại, đầu lông mày của Tần Dữ Hào nhíu lại thật sâu, hai tay siết chặt vô lăng.

Chết tiệt! Chắc chắn tên kia đã tìm gặp cậu rồi, không biết anh ta đã nói cái gì nữa? Nếu cậu biết thân phận thật của anh...

Không được, cho dù cậu biết thân phận của anh đi nữa, anh cũng sẽ không buông bỏ cậu, cậu là người mà anh đã nhận định, không thể dễ dàng đánh mất được.

18. Chương 18: Về Nhà Anh

Sau khi về đến nhà, Chương Sở Kha đặt bé Thiên Bảo ngồi trên sô pha, dặn dò: “Con ngồi ở đây chờ ba một chút, nếu có ai tới cũng không được mở cửa, biết không?”

Mặc dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng bé Thiên Bảo vẫn ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Chương Sở Kha gấp gấp đi vào phòng ngủ, mở tủ quần áo ra, bắt đầu thu dọn hành lý.

Cậu phải rời khỏi nơi này, dù chưa biết sẽ đi đâu, nhưng nơi này không thể ở lại được nữa, Chương Từ đã biết cậu ở Tây thành, sớm muộn gì cũng sẽ biết nơi ở này của cậu.

Cậu thật sự không muốn dính líu gì tới chuyện trước kia nữa, bọn họ còn muốn tìm cậu về làm gì chứ?

Hốc mắt của cậu có chút cay, chớp mũi cũng cay. Khó khăn lắm mới tìm được người tâm đầu ý hợp, bây giờ lại phải không từ mà biệt, không biết anh có hận cậu hay không? Chỉ cần nghĩ tới anh sẽ hận cậu, trong lòng cậu liền không khỏi cảm thấy đau đớn.

Lúc này, Tần Dữ Hào đang đứng ở trước cửa nhà Chương Sở Kha, cũng không gõ cửa mà trực tiếp dùng chìa khóa mở cửa đi vào, đây là chìa khóa dự phòng sau khi thay ổ khóa mới, Chương Sở Kha đã đưa cho anh.

Vừa nhìn thấy anh đi vào, bé Thiên Bảo lập tức gọi, “Chú...”

“Suýt.” Anh đặt ngón trỏ lên giữa miệng ra hiệu bé im lặng.

Anh đi qua ngồi bên cạnh bé, hỏi: “Ba Kha làm sao vậy?”

Bé hoang mang trả lời, “Ba Kha suýt nữa bị người xấu bắt đi, may mà con với ba Kha chạy nhanh, ba Kha kêu con chờ ở đây, còn ba thì vào trong phòng ngủ rồi.”

Anh đưa mắt nhìn về phía cánh cửa phòng ngủ đang đóng chặt một hồi, sau đó quay sang nói với đứa nhỏ, “Bây giờ ba ôm con sang nhà ông bà cố nuôi chơi, lát nữa ba và ba Kha qua đón con, được không?”

Bé Thiên Bảo gật đầu, sau đó anh cúi người bế bé lên, đi ra cửa.

Sau khi trở vào nhà, anh đi thẳng tới trước phòng ngủ, mở cửa ra.

Lúc này, Chương Sở Kha vẫn đang thu dọn hành lý, nghe thấy tiếng mở cửa thì lập tức giật bắn người, quay đầu lại nhìn, thấy là anh thì liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó lại buồn bã dời mắt đi.

“Em muốn đi đâu.” Anh đi tới đứng trước mặt cậu, trầm giọng hỏi.

“Em...”

Anh ngồi xuống đối diện cậu, đặt hai tay lên bả vai cậu, bắt cậu phải nhìn thẳng vào mắt mình, hỏi: “Không nói cho anh biết được sao?”

Nhìn vào mắt anh, không hiểu sao cậu lại càng cảm thấy uất ức, rất muốn rất muốn khóc, ngay sau đó, cậu liền bật khóc nức nở.

“Tần Dữ Hào tới đây rồi, em không thể ở đây nữa, nếu bị anh ta bắt gặp, con trai của em sẽ gặp nguy hiểm, em không muốn, không muốn...”

Anh vội vàng dỗ cậu, nhẹ giọng nói: “Anh ta sẽ không tự dưng làm mấy chuyện xấu xa đó đâu, em đừng tự hù mình.”

Chương Sở Kha liên tục lắc đầu, vừa khóc vừa nói: “Không, lúc trước anh ta đã nói, nếu để anh ta nhìn thấy mặt, em sẽ chết rất thảm...”

“Hu hu em sợ quá...”

“Em sẽ bị nhốt trong phòng tối, trong phòng tối rất đáng sợ, em không muốn...”

Trong lúc vô thức, cậu đã nói ra tình cảnh lúc trước của mình khi còn ở Vân gia, Vân Thiên Yến thỉnh thoảng trở nên rất điên cuồng, sẽ lôi cậu ra để trút giận, rồi nhốt cậu vào phòng tối.

Ở trong phòng tối không biết ngày đêm, xung quanh lại an tĩnh đến đáng sợ, có nhiều lúc cậu còn không biết mình còn sống hay đã chết, cảm giác tối tăm bao quanh người cậu, khiến cậu gần như muốn phát điên.

Mà tính cách của Tần Dữ Hào lại giống y hệt như Vân Thiên Yến, cả hai đều rất tàn bạo, sẽ không tha thứ cho bất kỳ kẻ nào có lỗi với mình. Cậu sợ, nếu bị Tần Dữ Hào bắt được, bi kịch của đời trước sẽ tái hiện ở đời này, hơn nữa đời này cậu còn có con trai, nếu mình xảy ra chuyện, một đứa nhỏ mới năm tuổi làm sao sống sót đây?

Cho nên cùng đường, cậu mới phải chạy trốn, ngoài cách đó ra, cậu thật sự không biết mình nên làm gì nữa.

Nghe cậu nói xong, Tần Dữ Hào cảm thấy rất bất ngờ, truy hỏi cậu, “Em nói ai nhốt em vào phòng tối.”

“Là hắn, em rất sợ...” Bây giờ cậu đang trong tình trạng hoảng loạn, hoàn toàn không ý thức được mình đang đối diện với ai, chỉ muốn nói ra sự sợ hãi trong lòng mình mà thôi.

Thế nhưng, Tần Dữ Hào lại tức giận không chịu được, anh căn bản sẽ không làm vậy, cho dù trước đây cậu đeo bám không dứt, tạo cho anh rất nhiều phiền toái, anh cũng sẽ không xuống tay làm những chuyện như vậy với cậu.

Vậy mà bây giờ từ miệng cậu, anh lại nghe được cậu bị chính anh nhốt vào phòng tối, dọa sợ đến mức có bóng ma tâm lý, chẳng lẽ đám người kia mạo danh của anh làm điều tàn nhẫn này với cậu?

Chết tiệt! Anh nhất định sẽ không tha cho đám người kia!

Chương Sở Kha đột nhiên bắt lấy cánh tay của anh, sợ hãi nói: “Anh Lâm, em phải rời khỏi đây, đi càng xa càng tốt, như vậy Thiên Bảo mới an toàn, anh coi như, coi như chúng ta chưa từng quen biết...”

“Em muốn bỏ rơi anh?” Tần Dữ Hào tức giận nói lớn.

“Em không nghĩ đến cảm nhận của anh chút nào sao? Em sáng khoái rời đi, vậy còn anh thì sao?”

Mặt cậu phủ đầy nước mắt, lắc đầu nói: “Không... nhưng mà em sẽ liên lụy anh, em...”

Anh đưa hai tay bưng mặt của cậu lên đối diện với mình, ngón tay cái nhẹ nhàng lau nước mắt cho cậu, nghiêm túc nói: “Bây giờ anh là bạn trai của em, em nên học cách tin tưởng bạn trai của mình, anh sẽ không để bất cứ ai làm hại em và con.”

“Nhưng...”

Chưa kịp nói hết câu, môi của cậu đã bị anh bịt kín, anh đặt cậu nằm xuống giường, yêu thương hôn lên mắt cậu.

Chương Sở Kha ngậy ngốc trở mặt nhìn anh, trong lòng có chút thẹn thùng, đây là lần đầu tiên hai người hôn môi.

Tần Dữ Hào dời cánh môi sang gò má rồi chuyển xuống cổ của cậu, bàn tay luồn vào bên trong áo, nhẹ nhàng vuốt ve hạt đậu đỏ nhỏ xinh.

“Cho anh, có được không?”

Chương Sở Kha bị anh hỏi mà lúng túng, lại nghĩ đến những lời anh nói lúc nãy cùng với những chuyện anh làm cho mình, nói không cảm động chính là tự lừa mình, vì vậy sau khi do dự một hồi cũng khẽ gật đầu coi như đồng ý.

Hai người điên cuồng ở trên giường hơn hai tiếng đồng hồ, Chương Sở Kha bị anh làm mệt muốn chết, trực tiếp hôn mê.

Tần Dữ Hào ôm cậu đi tắm rửa xong thì đặt cậu lên trên giường, đắp chăn lại rồi chỉnh điều hòa vừa phải, sau đó tự mình mặc quần áo vào rồi đi ra ngoài.

Anh sang nhà ông bà Lý đón đứa nhỏ về, bé vừa vào nhà thì thấy hai rương hành lý đặt ở góc nhà, ngạc nhiên nghiêng đầu sang hỏi anh, “Chúng ta chuyển nhà hả?”

Anh đang thu gom mấy món đồ chơi của bé, nghe con trai hỏi vậy mới trả lời: “Ừm, chúng ta về ở với ông cố.”

“Vậy khi nào chúng ta về ở với ông bà nội?”

Động tác của anh dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục thu dọn, “Nhanh thôi.”

Ít nhất cũng chờ anh giải quyết xong đám người kia, sau đó gỡ bỏ hiểu lầm về anh với cậu, để cậu biết anh không có làm chuyện độc ác kia với cậu.

Nếu nói quá sớm, chỉ sợ cậu sẽ trực tiếp ôm con trai bỏ trốn mất.

Bé con chỉ có vài món đồ chơi, cho nên rất nhanh đã thu dọn xong, anh đưa cho bé tự cầm, còn mình thì đi vào trong phòng ngủ, tự tay mặc đồ vào cho cậu rồi bế cậu đi ra.

“Đi thôi!” Anh nhìn đứa nhỏ đang ôm bao đồ chơi, lên tiếng nói.

Do đang là giờ hành chính, mọi người đều đi làm, lúc này chung cư lại khá vắng, cho nên khi anh bế cậu đi ra, cũng không có ai chú ý tới. Đặt cậu và con trai lên xe xong, anh lại quay trở lên khiêng hành lý xuống.

Khi cả ba người đều ngồi vào xe, anh bắt đầu khởi động máy thì cậu mới tỉnh dậy.

Ngơ ngác đưa mắt nhìn đứa nhỏ, lại nhìn xung quanh, Chương Sở Kha hoang mang hỏi anh, “Chúng ta đi đâu vậy?”

Anh quay lại mỉm cười đáp, “Về nhà anh.”

19. Chương 19: Phát Hiện

Ở trong thư phòng của ông Tần

“Con nói Thiên Bảo bị bắt cóc, sau đó được Kha cứu được?” Ông Tần cao giọng hỏi lại.

Tần Dữ Hào gật đầu, “Chỉ là bây giờ em ấy không nhớ rõ chuyện trước kia, cho nên lầm tưởng Thiên Bảo là con của mình.”

Ông Tần có chút ngạc nhiên, sau đó lại nhíu mày nói: “Vậy ra người ta cứu con trai của con, con lại lừa gạt người ta nuôi con cho con, bây giờ còn lừa gạt tình cảm của người ta?”

Anh đứng ở một bên, nghe ông nội của mình nói vậy thì có hơi bất đắc dĩ, âm thầm than thở ở trong lòng, ông nội, người nói cháu trai của mình lừa gạt người ta như vậy có được không?

Tuy nhiên, ngoài mặt anh vẫn đứng thẳng nghiêm túc, trả lời ông: “Con không có lừa gạt em ấy, chuyện của Thiên Bảo là hiểu lầm, hơn nữa con cũng thật lòng thích em ấy.”

Ông Tần liếc nhìn cháu trai của mình một cái, sau đó thở dài nói: “Được rồi, chuyện của lớp trẻ các con ông không xen vào được, Kha là đứa trẻ tốt, con phải đối xử thật tốt với người ta đó.”

Anh gật đầu, “Dạ.” Sau đó anh xoay người đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của anh, ông Tần âm thầm thở dài, mong là cháu trai biết chừng mực, nếu không có lẽ về sau sẽ cô độc tới già mất.

Ra khỏi thư phòng của ông nội, anh tiến thẳng đến phòng của mình, vừa vào là thấy hai cha con đang lấy hành lý ra sắp xếp.

Anh đi vào, ngồi bên cạnh Thiên Bảo, vuốt đầu bé, “Phòng của con bên kia, quần áo này lát nữa đem qua bên kia đi.”

Bé quay sang nhìn anh, chu môi bất mãn nói: “Con không được ngủ chung với ba ba sao? Trước giờ con vẫn luôn ngủ chung với ba ba mà.”

Anh nghiêm mặt nói: “Con trai lớn rồi vẫn ngủ cùng ba mình còn ra thể thống gì, con phải biết tự lập chứ? Chẳng lẽ con muốn chúng ta bảo bọc con hoài sao?”

Lúc này quần gia đi lên, đứng trước cửa phòng, lên tiếng hỏi: “Cậu chủ, cậu có gì phân phó ạ?”

Tần Dữ Hào quay sang, chỉ vào rương hành lý nhỏ và bao đồ chơi ở bên cạnh, “Đem đồ của cậu chủ nhỏ qua phòng bên cạnh đi.”

“Dạ.” Quần gia đi vào xách hành lý đi.

Anh quay lại nhìn Thiên Bảo, nói: “Con đi tìm ông cố chơi với ông đi, ba và ba Kha muốn nói chuyện.”

Bé Thiên Bảo trề môi, “Dạ.”

Nói xong bé Thiên Bảo chạy ra khỏi phòng, trước khi đi còn hiểu chuyện đóng cửa phòng lại.

Chương Sở Kha nhìn cánh cửa đóng lại, bây giờ trong phòng chỉ có hai người, nhớ lại chuyện lúc trưa khiến cậu cảm thấy rất thẹn thùng, cúi đầu không nói gì.

Khoe môi của Tần Dữ Hào cong lên, nhích người lại gần, ôm lấy vai cậu, nhẹ giọng nói: “Em còn mệt, đồ đạc để anh sắp xếp là được rồi.”

Chương Sở Kha lắc đầu, “Em không mệt mà.”

Tần Dữ Hào nhướn mày, trêu ghẹo, “Nếu không mệt, vậy chúng ta làm chút chuyện thú vị gì đó đi.”

Nói xong, anh đưa mặt sát lại gần cậu, hôn lên mặt cậu một cái, hai tay vòng qua ôm lấy cả người cậu vào lòng.

“Chúng ta, chúng ta vừa mới...” Cậu ngượng ngùng khẽ cự quạ.

“Được rồi, trêu em thôi...”

Đột nhiên, sắc mặt của anh lại trở nên nghiêm túc, hỏi cậu: “Kha, em có thể nói với anh trong thời gian em rời khỏi thành phố H đã xảy ra chuyện gì không?”

Nghe anh hỏi vậy, trong lòng cậu khẽ run lên một cái, sau đó dời mắt đi, không dám nhìn anh, ấp úng nói: “Em, em... Không có xảy ra chuyện gì hết.”

Anh càng ôm cậu chặt hơn, cầm để trên bả vai của cậu, “Không nói cho anh nghe được sao? Anh sẽ giúp em.”

Anh thật sự rất muốn biết trong thời gian đó cậu đã trải qua những gì, tại sao lại thay đổi nhiều như vậy. Trên người cậu có quá nhiều bí ẩn, ngay cả khi anh cho người điều tra cũng không có kết quả, anh có cảm giác không nín giữ được cậu, sợ sẽ có một ngày cậu đột nhiên biến mất, anh vĩnh viễn sẽ không tìm được cậu nữa.

Chương Sở Kha nhắm mắt lại, đặt tay mình lên trên bàn tay của anh, hít một hơi thật sâu, nghẹn ngào nói: “Anh cho em thêm một chút thời gian được không, đến một ngày nào đó em sẽ nói tất cả với anh, còn bây giờ...”

“Anh hiểu, anh sẽ chờ em mở lòng ra với anh, nhưng điều kiện tiên quyết là em không được tự ý bỏ đi, có được không?”

“Ừm.” Chương Sở Kha khẽ gật đầu. Nếu sau khi biết sự thật anh vẫn còn muốn ở bên cạnh cậu, vậy thì cậu sẽ không bao giờ rời xa anh, vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh anh.

“Anh muốn có thêm một đứa nhỏ không?” Đột nhiên cậu lên tiếng hỏi.

Tần Dữ Hào có chút ngạc nhiên, sau đó như hiểu ra cái gì đó, vuốt ve tay cậu, nói: “Đừng áp lực, bây giờ chúng ta đã có Thiên Bảo rồi, chuyện con cái không cần lo lắng nữa, em cứ vui vẻ sống với anh và con là được rồi.”

“Sao chỉ có Thiên Bảo, con trai của anh đâu?”

“À, anh quên mất.” Anh qua loa thêm lời.

“Cho dù anh và mẹ của bé có khúc mắc gì với nhau đi nữa, cũng không nên lạnh nhạt với đứa nhỏ, đừng vì chuyện của người lớn mà làm tổn thương con.” Cậu ôn tồn khuyên nhủ, cậu thật sự không muốn đứa nhỏ vì chuyện của ba mẹ mà lớn lên có thiếu hụt, về sau, cậu nhất định phải quan tâm bé nhiều hơn mới được.

Anh nghe cậu nói vậy, liền trầm thấp cười một tiếng, “Nghe lời em.”

Chương Sở Kha hài lòng nở nụ cười, kỳ thật cậu rất muốn sinh một đứa con với anh, nhưng thân xác của cậu là người ở đây, đàn ông ở đây không thể sinh con, anh nói đúng, bây giờ bọn họ đã có hai đứa nhỏ, không cần băn khoăn về vấn đề này nữa.

Ngày hôm sau, Tần Dữ Hào lái xe đến quân khu.

Khi vào đến văn phòng làm việc, cấp dưới của anh cũng theo vào.

Người kia đứng trước mặt anh, đưa xấp tài liệu cho anh, “Thủ trưởng, đây là kết quả điều tra về chuyện trước kia của Chương Sở Kha.”

Tần Dữ Hào nhận lấy xấp tài liệu kia, mở ra xem, thông tin trong đó hoàn toàn trùng khớp với Chương Sở Kha mà anh biết khi ở thành phố H, nhưng điều này lại làm anh cảm thấy càng kỳ quái hơn.

“Cậu ấy không có tham gia lớp học đàn cổ nào sao?”

Vị lính kia khó hiểu nhìn anh, trả lời: “Theo điều tra thì không có, hơn nữa đàn cổ yêu cầu cao như vậy, người như cậu ta sao có thể kiên nhẫn học được.”

Tần Dữ Hào tiếp tục xem lại lần nữa, kết quả vẫn không có gì bất thường, nhưng chính sự bình thường này mới là điều không bình thường.

“Cậu nói xem, trong vòng một hai tháng, người ta có thể đàn được đàn tranh, hơn nữa còn đàn rất chuyên nghiệp hay không?”

“Theo lý thuyết thì là không thể, bạn gái của tôi cũng là sinh viên trường âm nhạc, rất có năng khiếu về đàn cổ, nhưng cũng phải học gần nửa năm mới đàn nghe ra hình dạng, một hai tháng đàn chuyên nghiệp chỉ có thiên tài mới làm được, trừ khi...”

“Trừ khi thế nào?” Anh vội vàng hỏi tiếp.

Vị lính kia nghe ra giọng điệu gấp gáp của anh, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, hôm nay thủ trưởng làm sao vậy, toàn hỏi mấy thứ không có căn cứ.

Tuy vậy, anh ta vẫn nghiêm túc trả lời, “Trừ khi là có một linh hồn biết đàn nhập vào, sau đó...”

Vị lính kia chợt nhận ra mình đang nói chuyện với ai, liền vội vàng thu lại, “Thủ trưởng, tôi chỉ lỡ lời thôi, anh cứ coi như tôi chưa nói gì cả.”

Đáng chết! Hôm nay mình ăn gan hùm sao, dám giỡn mặt với thủ trưởng? Mong là anh không để ý, nếu không mình chắc chắn xong luôn.

“Không có gì, cậu đi ra ngoài tiếp tục huấn luyện đi.”

Vị lính kia chào anh một cái rồi nhanh chóng đi ra ngoài, ở trong này, anh nhớ mãi không quên lời anh ta vừa nói.

Một linh hồn khác sao? Điều này có thể không?

Nếu là vậy đã có thể giải thích cho tất cả mọi chuyện rồi. Em ấy không phải tên Chương Sở Kha đáng ghét kia, cũng không phải người đã bắt cóc con trai mình, cho nên những gì thuộc về em ấy, mình không thể nào điều tra ra được.

Mà sự hiền lành, dịu dàng, chu đáo, biết cảm thông cho người khác kia đều là tính cách của em ấy, em ấy thiện lương như vậy, sao mình không sớm nhận ra chứ?

Có lẽ khi linh hồn nhập vào, em ấy có được ký ức của “Chương Sở Kha” nhưng lại không thể biết được mặt mũi của bất cứ ai, giống như khi đọc một cuốn tiểu thuyết vậy, biết được bọn họ làm gì, có những ai, nhưng lại không cách nào hình dung ra được khuôn mặt thật của bọn họ.

Bí mật mà em ấy luôn che giấu, chính là chuyện này sao?

Thảo nào em ấy không chịu nói ra, bí mật lớn như vậy đúng là nên sống để bụng chết mang theo.

Suy nghĩ miên man một hồi, Tần Dữ Hào vô thức bắt cười thành tiếng, khéo môi không cách nào hạ xuống được.

20. Chương 20: Tìm Người

Lý Tình Tình và Chương Từ có mặt ở Tây thành đã hơn một tuần, Chương Từ nhận được tin tức Chương Sở Kha đang ở đây cho nên mới phụng chỉ phụ hoàng tới đây bắt người về.

Thật không ngờ, trong lúc vô tình tìm được người, lại để cậu trốn mất, càng nghĩ, Chương Từ càng thấy tức tối, cái thằng nhóc đó, đúng là biết hành hạ người khác mà.

Lý Tình Tình đi tới vỗ vai anh một cái, “Được rồi, biết cậu ta ở đây là được rồi, Tây thành nhỏ như vậy, sớm muộn gì cũng tìm ra thôi, yên tâm.”

“Hừ, nếu không phải ông già bắt tôi đi tìm nó về, tôi cũng không muốn lếch xác vào đây làm gì, mẹ nó, cậu không biết hôm đó ở trong nhà vệ sinh có bao nhiêu người nhìn tôi như tên biến thái đâu.”

Nhớ tới chuyện hôm đó, càng nghĩ anh càng thấy giận, đời này làm gì anh lại chịu nhục nhã như vậy, tất cả đều là tại thằng nhóc kia.

Lý Tình Tình nén cười, “Bỏ qua đi, dù sao cũng tới đây rồi, cùng tôi đi thăm ông bà nội của tôi đi, cũng lâu rồi tôi không gặp ông bà rồi.”

Chương Từ vẫn bày ra vẻ mặt đau trứng, bị cô lôi đi.

Đến chung cư, Lý Tình Tình dẫn Chương Từ lên tầng lầu của ông bà Lý.

Nhấn chuông cửa một hồi, bà Lý đi ra mở cửa. Thấy là cháu gái tới, bà Lý vội vàng kéo cô vào trong.

“Ông ơi, coi ai tới thăm chúng ta này.”

Lý Tình Tình mỉm cười đỡ tay bà đi vào trong, vừa ngồi xuống liền nũng nịu, “Bà nội, cháu rất nhớ bà nha.”

Bà Lý vỗ trán cô một cái, “Nhớ mà hơn một năm mới tới thăm ông bà một lần.”

Ông Lý cũng đi ra ngoài, ngồi xuống ghế sofa, Lý Tình Tình đi sang ngồi bên cạnh ông, tiếp tục làm nũng, “Ông nội, con cũng rất nhớ ông nha.”

Ông Lý cười cười xoa đầu cô, “Được rồi, đừng làm nũng nữa, lớn rồi đó.”

Ông quay sang nhìn Chương Từ ngồi ở đối diện, “Đây là...”

“Cậu ấy là bạn của con, lần này đến Tây thành có chút chuyện, cho nên thuận tiện theo con tới đây thăm ông bà luôn.”

Nghe cháu gái nói xong, ông Lý gật gù đầu, cháu gái đã nói vậy chắc hẳn hai đứa chỉ là bạn bè bình thường, trong lòng ông có chút tiếc nuối, cậu trai này trông cũng không tệ lắm, khá xứng với cháu gái của mình, lát nữa bảo vợ mình hỏi ý thử, nếu nó cũng thích thì hai người phụ một tay đẩy thuyền vậy.

Thấy ông Lý nhìn mình mỉm cười, không hiểu sao Chương Từ lại cảm thấy toàn thân lạnh lạnh, cũng cười lại với ông một cái.

Lý Tình Tình thấy ông mình như vậy, liền nhẹ giọng gọi ông, “Ông nội...”

“Được rồi, đến rồi thì ở lại ăn cơm. Mà con cũng lo tìm một người bạn trai đi, gần ba mươi rồi còn gì, đừng để ông bà ôm con của người ta hoài, ông bà muốn ôm cháu cố đó.” Bà Lý vỗ vỗ tay cô, nói.

“Biết rồi mà. Nhưng ôm con của người ta là sao?” Cô hiểu kỳ hỏi bà.

“Thì là con trai của cậu Chương nhà kế bên đó, thằng bé trắng trẻo đẹp trai, lại ngoan ngoãn hiểu chuyện, nội ôm mà không muốn buông luôn đó.”

“Cậu Chương?” Cả Chương Từ và Lý Tình Tình đều đồng loạt kêu to.

Chương Từ gấp gấp hỏi: “Bà nội Lý, bà nói nhà kế bên họ Chương, hơn nữa còn có con trai?”

Bà Lý không hiểu tại sao hai người lại kích động, chỉ gật đầu rồi nói: “Mới chuyển tới sống được vài tháng, bây giờ chuyển đi rồi.”

“Chuyển đi đâu?” Anh hỏi tiếp.

“Làm sao bà biết chứ, người quen của con sao?”

Lý Tình Tình biết rõ tính tình của Chương Từ, cho nên vội tiếp lời, nói: “Có lẽ người đó là em trai của cậu ấy, em trai cậu ấy gây gổ với người trong nhà, đã bỏ đi mấy tháng rồi, cậu ấy đang đi tìm người.”

Bà Lý gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, thanh niên bây giờ chính là như vậy, giận dữ một chút là bỏ nhà đi, cậu trai kia còn ôm theo đứa nhỏ, cũng nên về nhà để có người chăm sóc đứa nhỏ chứ.

“Cậu ấy mới chuyển đi mấy ngày thôi, bà cũng không biết đi đâu.”

Chương Từ lên tiếng hỏi: “Vậy gần đây nó làm gì, có gặp gỡ ai không?”

Bà Lý suy nghĩ một hồi rồi nói: “Có, bà thấy cậu ấy có quen với thằng Lâm, cháu nội của ông Tần, bạn của ông nội con Tình đấy.”

“Ông Tần nào vậy bà?” Lý Tình Tình không nhớ gia đình mình có quen với ai họ Tần ở Tây thành hết, chỉ biết mỗi Tần gia ở thành phố H, không lẽ...

“Là bạn của ông, nếu hai con muốn, ông cho địa chỉ, hai con tới đó hỏi thăm thử xem sao?” Ông Lý im lặng từ nãy, đột nhiên lên tiếng.

Hai người đồng loạt gật đầu.

Khi ra khỏi nhà ông bà Lý, hai người đứng ở góc hành lang của tầng lầu, nói chuyện với nhau.

“Cậu nói Tần gia kia có liên quan gì tới Tần gia ở thủ đô hay không? Lý Tình Tình lên tiếng hỏi.

Chương Từ khoanh tay dựa lưng vào tường, lắc đầu, “Không biết nữa, trước cứ đến hỏi thăm thử xem sao đã.”

“Ừ. Nhưng mà còn đứa bé kia thì sao? Nó ở đâu ra? Chẳng lẽ...”

Như nhớ ra cái gì đó, Lý Tình Tình vội vàng che miệng của mình lại, hoang mang nhìn anh.

Chương Từ sốt ruột hỏi cô: “Chẳng lẽ cái gì, sao trông cậu hoảng hốt quá vậy?”

Lý Tình Tình bắt lấy cánh tay của anh, dường như đã bị điều mình nghĩ dọa sợ, “Lúc còn ở thủ đô, tôi có nghe thấy một tin đồn, đó là con trai của Tần Dữ Hào bị bắt cóc, nhưng sau đó Tần gia ra mặt, tin tức này liền biến mất không thấy tăm hơi, cậu nói có lẽ nào...”

“Chết tiệt! Tôi phải nhanh chóng tìm nó về mới được, nếu còn chậm trễ, e là cuối cùng chỉ tìm được cái xác của nó thôi đó.”

Nói xong, Chương Từ vội vàng đi thang máy xuống dưới, Lý Tình Tình nhanh chóng đuổi theo.

Bên này, khi Tần Dữ Hào từ quân khu trở về Tây thành, khi vào biệt thự thì nghe người giúp việc nói lại là Chương Sở Kha đang ở trong phòng bếp nấu ăn, anh nghe xong liền xoay người đi vào đó.

Từ phía sau ôm lấy cậu, cảm giác lên vai cậu, “Sao không để đầu bếp nấu?”

Bị ôm từ phía sau khiến cậu giật mình một cái, lại cảm nhận được hơi thở quen thuộc của anh thì lập tức bình tĩnh trở lại, mỉm cười nói: “Đây là món em nấu cho ông nội, gần đây ông ngủ không ngon, em muốn nấu chút canh an thần cho ông.”

“Đúng là cháu dâu ngoan, nhưng cũng không cần làm bản thân mệt nhọc, giao cho đầu bếp làm là được rồi.”

Cậu khẽ dừng động tác đang khuấy canh của mình lại, quay lại nhìn anh nói: “Em cũng không có việc gì làm, hơn nữa em muốn hiếu kính ông nội.”

Anh yêu thương hôn lên trán cậu một cái, “Lúc buồn chán em có thể dẫn Thiên Bảo đi dạo mà, mấy cái này đầu bếp làm là được rồi.”

“Anh không hiểu đâu.” Nói xong, cậu quay lưng lại, tiếp tục công việc của mình.

Đối với cậu mà nói, hiếu kính với trưởng bối là một việc rất hạnh phúc, đời trước phụ mẫu của cậu mất sớm, chỉ còn bá phụ bá mẫu là trưởng bối, may mắn hai người cũng thật lòng yêu thương cậu, không để cậu chịu thua thiệt. Khi đến đây, cậu nhìn thấy ông nội Tần liền không nhịn được nhớ đến bọn họ, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác muốn được chăm sóc ông.

Nhìn dáng vẻ hiền lành của cậu, trong lòng anh thầm cảm thấy bản thân thật may mắn khi có được cậu. Đây có thể nói là duyên phận từ kiếp trước, nếu không sao cậu lại từ một nơi xa xôi như vậy, tìm gặp được anh chứ.

Canh đã đủ lửa, cậu tắt bếp đổ ra chén, bảo người hầu mang lên cho ông.

Sau đó lại nói với anh, “Đến giờ em đi đón Thiên Bảo rồi, anh mới về, lên phòng nghỉ ngơi một lát đi nha.”

“Để anh đi với em.” Anh ôm cậu không chịu buông, thật không nỡ xa cậu chút nào.

Chương Sở Kha gỡ tay anh ra, “Được rồi, anh đi tắm rửa nghỉ ngơi một chút đi, em tự đi đón con được mà.”

Anh cười cười lại hôn cậu một cái rồi đi lên phòng, cậu cũng đi ra ngoài, lên xe để tài xế chở đến nhà trẻ.

Cậu đi được một lúc, anh cũng sang phòng ông nội trình diện xong trở về phòng tắm rửa một phen.

Lúc anh chuẩn bị xuống lầu thì người hầu đi lên, cung kính báo lại có người ở dưới phòng khách muốn gặp.

Anh gật đầu một cái rồi đi xuống lầu, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên, khi xuống tới phòng khách, anh thấy Chương Từ và Lý Tình Tình đã ngồi sẵn ở đó, đồng thời cũng đều đang trợn to mắt nhìn anh.

“Sao lại là anh?”

21. Chương 21: Bắt Cóc

Chương Từ thấy người đi xuống là Tần Dữ Hào thì trong lòng lập tức hiện lên ý nghĩ, lần này xong rồi!

Chương Từ đứng bật dậy, cao giọng nói, “Anh bắt nó đi rồi phải không?”

Tần Dữ Hào bình thản đi qua, ngồi xuống sofa, đối diện với hai người bọn họ.

“Anh Chương tới đây tìm Kha? Thật ngại quá, bây giờ em ấy không có ở đây.”

Anh liếc nhìn hai người, uống một ngụm trà, “Em ấy sống ở đây rất tốt, có lẽ sẽ không theo anh về được rồi.”

“Anh...” Chương Từ bị nghẹn một bụng tức, chỉ tay về phía Tần Dữ Hào, nói: “Chuyện mật báo kia đã chứng minh không có liên quan tới em trai của tôi rồi, anh còn truy sát nó, rốt cuộc anh có ý gì đây?”

“Có liên quan hay không chúng ta đều biết rõ, anh đừng nói chuyện vũ nhục trí tuệ của tôi như vậy.”

“Anh dám nói tôi ngu? Anh...”

Chương Từ hùng hổ muốn xông tới, lập tức đã bị Lý Tình Tình ngăn lại, cô quay sang nhìn Tần Dữ Hào, nói: “Anh Tần, dù thế nào đi nữa, anh là một quân nhân, lại đi bắt giữ người trái phép như vậy, chúng tôi có thể khởi tố anh đó.”

Tần Dữ Hào cười như không cười nhìn cô, “Vậy thì thế nào?”

“Anh... Tôi biết chuyện con trai anh bị bắt cóc có liên quan tới cậu ấy, dù sao anh cũng tìm được con trai của mình rồi, anh có thể nể tình hai nhà Tần Chương có giao tình nhiều năm, tha cho cậu ấy một lần được không? Chúng tôi bảo đảm, cậu ấy sẽ không làm phiền anh nữa.”

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Tần Dữ Hào bắt chéo chân, nói tiếp: “Tôi không có bắt em ấy, chúng tôi đang tìm hiểu nhau, cả hai đều tự nguyện.”

Hai người nghe câu này xong đều đồng loạt sững người, Chương Từ chớp chớp mắt, lắp bắp nói: “Anh đùa chúng tôi à, có ai mà không biết lúc trước nó theo đuổi anh, theo đuổi tới mức trở mặt thành thù chứ? Nếu anh đồng ý quen nó thì đã đồng ý từ lâu rồi, còn đợi tới hôm nay sao?”

“Tần Dữ Hào, tôi lặp lại một lần nữa, anh mau đưa em trai của tôi ra đây.”

Tần Dữ Hào đứng lên, dứt một tay vào túi quần, mặt không đổi sắc, nói: “Tôi đã nói tôi không bắt em ấy, nếu em ấy muốn đi tôi cũng không cản, chúng tôi...”

Chưa kịp nói hết câu, cổ họng của anh đã nghẹn lại, ánh mắt nhìn chằm chằm người đứng ngoài cửa.

Chương Sở Kha sợ bị kẹt xe không về kịp, sẽ để anh bị đói bụng, vì vậy bảo tài xế tìm đường tắt chạy đi, cho nên hôm nay cậu đón con về sớm hơn ngày thường mười phút, đúng lúc nghe hết cuộc nói chuyện của ba người.

Thật không ngờ anh lại là Tần Dữ Hào mà bấy lâu nay cậu luôn trốn tránh, tại sao lại lừa mình chứ, chẳng lẽ anh muốn nhìn thấy mình phải đau khổ đến chết hay sao?

Hơn nữa, lúc này cô gái kia nói con trai anh bị bắt cóc có liên quan tới mình, không lẽ... Lại liếc nhìn xuống Thiên Bảo, bây giờ cậu mới thấy đứa nhỏ không giống cậu một chút nào, trái lại rất giống Tần Dữ Hào, y hệt như bản sao thu nhỏ của anh vậy.

Đúng vậy, tại sao lúc đó mình không phát hiện ra chứ? Chương Sở Kha còn trẻ như vậy, sao lại có đứa con gần năm tuổi được, hơn nữa đứa nhỏ này lại không hề xuất hiện trong trí nhớ của nguyên chủ.

Thảo nào khi mới tới, Thiên Bảo tỏ ra rất cảnh giác với mình, nhưng khi gặp anh lại thân thiết với anh như vậy, hóa ra, anh mới chính là cha ruột của bé, còn mình chính là kẻ độc ác bắt cóc trẻ em.

Tại sao lại như vậy? Cả bầu trời dường như sụp đổ trước mắt cậu, cậu tưởng mình đã có mọi thứ, thật không ngờ vốn dĩ cậu chẳng có gì cả, tất cả chỉ là một trò đùa, chỉ là sự trả thù tàn nhẫn của anh mà thôi...

Nước mắt, cứ như vậy rơi xuống, cậu đau đớn nhìn anh, trong mắt đều là sự ngỡ ngàng và hụt hẫng.

Tần Dữ Hào thấy cậu đứng đó liền biết có chuyện lớn rồi, vì vậy vội vàng đi qua, muốn giữ cậu lại để giải thích.

Nhưng khi anh vừa mới bước lên, cậu đã buông tay Thiên Bảo ra, chạy thẳng ra cổng chính. Lúc anh đuổi theo ra thì đã không thấy người.

Sao lại nhanh như vậy? Rõ ràng cậu chỉ mới chạy ra thôi mà. Đúng lúc này, điện thoại của anh đột nhiên vang lên, anh bắt máy lên nghe.

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nam, giọng điệu gấp gáp nói: “Boss, lúc nãy tôi nhìn thấy cậu Chương bị một nhóm người lạ mặt kéo lên xe rồi, bây giờ tôi đang đuổi theo sau xe của bọn họ.”

Bắt cóc? Mẹ nó, dám bắt người của anh ngay trước nhà anh, chán sống rồi!

“Cậu bám sát vào, không được để mất dấu, ghi nhớ bảng số xe, nghe rõ chưa?”

“Đã rõ.” Đầu dây bên kia tắt máy.

Tần Dữ Hào nhanh chóng chạy đi lấy xe lao nhanh ra ngoài.

Chương Từ và Lý Tình Tình ngơ ngác nhìn nhau, vẫn là Lý Tình Tình phục hồi tinh thần lại trước, đập lên vai Chương Từ gấp gáp nói: “Mau lên xe đuổi theo, còn đứng đó làm gì?”

Chương Từ vẫn đang trong trạng thái ngẩn người, vô thức hỏi cô: “Đi đâu?”

Lý Tình Tình muốn bất tỉnh, trợn mắt nói: “Đuổi theo anh ta, em trai của cậu bị người ta bắt đi rồi, nhanh lên nhanh lên.”

Lúc này, Chương Từ mới nhanh chân đi lấy xe.

Ngồi trong xe, lái theo được một hồi, Chương Từ mới ngơ ngác quay sang nhìn cô hỏi: “Sao cậu biết nó bị bắt cóc?”

Lý Tình Tình liếc mắt nhìn anh một cái, tên gốc này, thật là gốc hết chỗ nói, “Cậu không thấy em trai của cậu vừa ra khỏi cổng thì lập tức biến mất sao? Hơn nữa Tần Dữ Hào gấp gáp chạy đi như vậy, tất nhiên là đuổi theo người ta rồi, cậu động não chút đi.”

“Oh.” Chương Từ không hỏi nữa, chuyên tâm bám theo phía sau xe của Tần Dữ Hào, nhưng bị dẫn qua mấy con phố, rốt cuộc cũng để lạc mất dấu vết của người ta rồi.

Bên này, Tần Dữ Hào dựa theo định vị trong điện thoại lần theo tìm người, đi được một lúc thì điện thoại của anh lại vang lên lần nữa.

“Boss, tôi bị phát hiện, bọn chúng đã cắt đuôi tôi, bây giờ tôi hoàn toàn mất dấu vết của bọn chúng rồi.”

Chết tiệt!

Anh đâm mạnh vào vô lăng, tiếp tục lái xe theo hướng di chuyển trên định vị.

Đột nhiên, anh thấy chấm đỏ không di chuyển nữa, dừng lại ở một chỗ.

Anh đạp ga chạy nhanh tới đó thì phát hiện điện thoại của cậu đang nằm ở trong một cái thùng rác.

Anh đã hoàn toàn để lạc mất cậu.

Ở trên xe, Lâm Nhã Dung niết niết con dao lên mặt Chương Sở Kha đã bất tỉnh nhân sự, khéo miệng cong lên một nụ cười dữ tợn.

Lâm Tân Du ngồi lái xe ở phía trước, đột nhiên lên tiếng, “Chị, bên kia báo lại Tần Dữ Hào đang đi theo hướng chạy xe của chúng ta, anh ta có tình báo sao?”

Lâm Nhã Dung dừng động tác tay lại, quay đầu liếc nhìn Lâm Tân Du một cái, sau đó lại quay sang nhìn chằm chằm Chương Sở Kha.

Như nghĩ tới điều gì đó, cô ta đưa tay vào túi quần của cậu, móc điện thoại ra kiểm tra, một lát sau lại bật cười thành tiếng, “Hừ, quả nhiên trong di động của cậu ta có cài định vị.”

Lâm Nhã Dung cầm di động lên, mở cửa sổ xe ra, tùy tiện ném vào một cái thùng rác ở ven đường, “Bingo!”

Cô ta nhàn nhã ngồi lại vị trí cũ, khẽ than thở một tiếng, “Ai nha, chị còn tưởng rằng cậu ta tài giỏi thế nào mới chiếm được trái tim của anh ấy, thật không ngờ chẳng qua chỉ là một vật làm ấm giường đáng thương mà thôi.”

Lâm Tân Du như có điều suy nghĩ, mở miệng nói: “Chị, có khi nào anh ta lợi dụng cậu ta để moi ra tin tức của chúng ta hay không? Dù sao cậu ta cũng đã ở chỗ chúng ta một thời gian, có khi đã biết được bí mật nào đó của chúng ta rồi cũng nên.”

Lâm Nhã Dung nhướn mày, cười như không cười liếc nhìn Chương Sở Kha, “Có thể, nhưng em yên tâm, cậu ta sẽ không thể mở miệng nói ra cái gì được nữa đâu.”

Cô ta nhìn ra ngoài cửa sổ, “Vốn dĩ lần này chị muốn bắt luôn cả Thiên Bảo, em biết đó, con trai nên gần gũi với mẹ nhiều hơn.”

Lâm Tân Du nhìn lên gương chiếu hậu, thấy nụ cười của chị mình lại cảm thấy có chút đáng sợ, “Lần trước chúng ta bắt Thiên Bảo đi, suýt nữa đã làm thằng bé mất mạng, chị...”

Cô ta mỉm cười nói rất nhẹ nhàng, “Cuối cùng thằng bé cũng có bị gì đâu, hai... Thật đáng tiếc, nếu lần đó thành công, không những chúng ta có thể uy hiếp Tần Dữ Hào tha cho chuyến hàng qua biên cảnh của chúng ta, nói không chừng còn có thể khiến anh ta giúp chúng ta một tay nữa. Tất cả là tại tên hồ ly tinh này, thật đáng chết!”

“Vốn dĩ chị muốn dùng tên nhóc này uy hiếp anh ta, nhưng xem ra không cần rồi.”

Lâm Tân Du hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta làm gì?”

Cô ta cười lạnh, “Nếu không dùng để uy hiếp được thì bán đi, hồ ly tinh thì chỉ xứng đáng trong ổ chứa mà thôi.”

“Nhưng dù gì cậu ta cũng là cháu nội của Chương lão đại tướng quân, chúng ta làm vậy có được không?”

Lâm Tân Du có chút e ngại thân phận của cậu, chị của gã đã gần như mất bình tĩnh, gã ta phải thận trọng đi từng bước một mới được.

“Sợ cái gì chứ, cũng chỉ là một ông lão sắp xuống lỗ mà thôi, Chương gia từ lâu đã không còn quyền hạn trong giới chính trị rồi, bây giờ nhà bọn họ chỉ là thương nhân bình thường, có thể làm gì được chúng ta chứ!”

Hừ, Hào là của cô ta, kẻ nào dám chen chân đều sẽ phải chết!

22. Chương 22: Điên Cuồng

Chương Sở Kha tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở trong một căn phòng tối, còn mình thì bị trói chặt hai tay tựa lưng vào góc tường.

Cậu lập tức hoảng sợ cựa quậy thân mình, nhưng cũng không có cách nào di chuyển được,

Anh đã bắt được cậu rồi sao? Căn phòng tối này... Quả nhiên lịch sử vẫn lặp lại, sống lại ở một thế giới khác, cậu vẫn bị người ta nhốt lại, hơn nữa người này còn là người mà cậu đặc biệt yêu thương, cảm giác này còn đau đớn hơn cả khi bị Vân Thiên Yến hành hạ, bởi vì lần này, trái tim của cậu cũng đau.

Đột nhiên, cửa phòng mở ra, ánh sáng chiếu vào quá đột ngột khiến mắt cậu không thể mở ra, nghiêng đầu tránh sang một bên.

Tiếng giày cao gót tiến tới gần, một giọng nữ đầy vẻ mỉa mai vang lên, “Tỉnh rồi à, lâu rồi không gặp, cậu ba Chương thay đổi cũng thật nhiều đó, sao hả, định quyến rũ Hào bằng bộ dạng hiền lương thực đức này sao? Quá ghê tởm!”

Chương Sở Kha hoang mang nhìn người phụ nữ kia, “Cô là ai?”

Người phụ nữ kia ngồi xổm xuống trước mặt cậu, đưa tay bóp cằm cậu, cậu không quen khi tiếp xúc với phụ nữ, vì vậy liền nghiêng đầu tránh đi, người phụ nữ kia cười nhạt một tiếng, nói: “Ái chà, bị tình yêu là mờ mắt rồi sao, ngay cả người hợp tác với mình cũng không nhớ rõ, mới mấy tháng thôi mà nha.”

Cậu cau mày, nhìn chằm chằm cô ta, “Tôi nói tôi không biết cô là ai cả, mau thả tôi ra.”

Ở thế giới này bắt cóc là trọng tội, lại nói cậu cũng không có gì đáng giá để người ta bắt, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy? Chẳng lẽ bắt lầm người? Nhưng lúc này cô ta gọi cậu là cậu ba Chương, chắc chắn đã biết thân phận của cậu, đây là muốn uy hiếp gia đình của cậu sao?

Lâm Nhã Dung đứng dậy, khoanh tay híp mắt quan sát biểu lộ của cậu, trong lòng có chút không xác định, quên cô ta thật à?

“Không nhớ cũng không sao, tôi nhắc lại cho cậu nhớ là được. Tôi là vợ của Tần Dĩ Hào, mẹ ruột của Thiên Bảo, còn là người hợp tác với cậu bắt cóc đứa nhỏ.”

Chương Sở Kha tròn to mắt kinh hãi nhìn cô ta, “Là cô?”

“Nhớ rồi à? Ai, thật không ngờ thủ đoạn của cậu là cao siêu như vậy, có thể bắt được trái tim của anh ấy, gương mặt xinh đẹp đúng là có lợi thế thật đó.” Cô ta nhìn cậu mỉm cười.

Nhắc đến anh, cậu không khỏi cười khổ ở trong lòng, bắt được trái tim sao? Chỉ sợ ngay cả một vị trí nhỏ trong lòng của anh cũng không có, cậu chỉ là một tên đáng ghét anh muốn trả thù mà thôi.

Cậu rũ mắt, giọng run run nói: “Anh ấy vốn dĩ không thích tôi, anh ấy chỉ muốn tôi trả giá, mà tôi cũng đã nhận được trừng phạt thích đáng rồi... Cô, cũng nên dừng lại đi, đừng đối đầu với anh ấy nữa.”

“Cậu thì biết cái gì?” Cô ta bỗng nhiên cất cao giọng, “Đúng vậy, cậu chỉ là công cụ cho anh ấy phát tiết thôi, tôi mới là người sẽ ở bên cạnh anh ấy mãi mãi, tôi còn sinh con trai cho anh ấy, sớm muộn gì anh ấy cũng trở về với tôi thôi.”

Đột nhiên, cô ta khom người xuống, cứng rắn nâng cằm của cậu lên, bật cười ha hả nói: “Tôi làm tất cả vì anh ấy, anh ấy nhất định sẽ cảm động mà quay về với tôi.”

“Cô điên rồi, cô bắt cóc con trai của mình, có người làm mẹ nào như cô sao? Anh ấy chắc chắn sẽ không tha cho cô đâu.” Cậu liên tục cựa quậy hai tay đang bị trói của mình, người phụ nữ này điên rồi, cậu sợ cô ta sẽ gây bất lợi cho anh và Thiên Bảo, cậu phải nhanh chóng rời khỏi đây báo cho bọn họ biết mới được.

“Chát!”

Mặt cậu bị tát một cái, lệch sang một bên.

“Mày cứ an tâm đi, tao sẽ đưa Thiên Bảo tới sống với tao, sau đó anh Hào cũng sẽ trở về với tao, mày mới là kẻ đáng thương nhất đó, bởi vì sắp tới, mày sẽ phải nằm dưới thân của vô số đàn ông, mặc cho bọn chúng hành hạ. Ha ha ha, chỉ cần nghĩ tới thôi tao đã thấy rất vui vẻ rồi. Xứng đáng lắm! Ha ha ha ha!”

Cô ta cười đến điên cuồng, trong mắt tràn đầy vẻ độc ác, thế nhưng nước mắt lại theo đó rơi xuống hai gò má. Có lẽ cô ta cũng hiểu rõ bản thân đang tuyệt vọng đến mức nào. Cô ta vốn dĩ có chồng có con, nhưng chính vì sự tham lam ích kỷ của mình, cô ta đã đẩy bọn họ đi xa mãi mãi.

Cho đến bây giờ, cô ta mới hiểu tiền bạc có nhiều đến bao nhiêu cũng không mua được hạnh phúc, lúc trước cô ta chọn cổ phần Tần gia mà ly hôn với anh, vốn nghĩ một ngày nào đó, chỉ cần cô ta chịu xuống nước thì anh sẽ cho cô một cơ hội, nhưng thật không ngờ trái tim của anh lại sắt đá đến như vậy, cô ta không cam tâm, rõ ràng mọi thứ đều là của cô ta, cô ta nhất định phải giành lại cho bằng được.

Đúng lúc này, Lâm Tân Du chạy vào, gấp gáp nói: “Chị, anh ta đang tới, chúng ta chạy mau.”

Lâm Nhã Dung khó tin nhìn gã ta, “Em nói cái gì? Tại sao anh ấy lại tới?”

Bỗng nhiên, cô ta quay đầu lại nhìn Chương Sở Kha, hai mắt đỏ ngầu, đi tới bắt lấy cổ áo của cậu, nghiến răng nói: “Đúng là hồ ly tinh, tao phải giết mày!”

Nói xong, cô ta đưa tay siết cổ cậu, Chương Sở Kha bị trói chặt hai tay cho nên không cách nào chống trả, phổi dần dần rút hết oxy, sự sống chậm rãi tan biến, nước mắt chua xót không nhịn được lăn xuống.

Ngay lúc cậu sắp mất đi ý thức thì Lâm Tân Du kéo Lâm Nhã Dung ra, “Chúng ta không còn thời gian nữa, mau đi thôi.”

Lâm Nhã Dung vung tay của gã ta ra, “Không được, chị phải giết nó, chị sẽ không để nó sống sót cướp chồng chị được.”

Cô ta đi tới nhặt túi xách của mình lên, đưa tay lục lại đồ đạc ở bên trong, một lúc sau, cô ta lấy ra một cái bật lửa, sau đó quay sang nhìn Chương Sở Kha đang thở dốc nằm trong góc tường.

“Mày dùng nhan sắc của mình để quyến rũ anh Hào của tao đúng không, vậy để xem mặt mày bị lửa cháy xén rồi còn có thể dụ dỗ được ai nữa.”

Vừa dứt lời, cô ta bật cái bật lửa lên, quăng vào đồng giấy ở bên cạnh, ngọn lửa nhanh chóng lan ra.

Khói đen bốc lên dữ dội, cậu bắt đầu hít thở không thông, mọi thứ trước mắt dần trở nên mơ hồ.

Lại là lửa, cả hai đời cậu đều kết thúc cuộc đời của mình trong lửa đỏ, là số phận sao?

Trước khi rơi vào hôn mê, cậu nhìn thấy được một bóng người mặc quân phục tiến lại ôm lấy cậu, gọi tên của cậu.

Cái ôm này, hơi thở này quen thuộc quá, khiến cậu vĩnh viễn không muốn rời xa. Đang mơ đúng không? Ừ, mong là giấc mơ này đừng bao giờ chấm dứt.

“Tích tích tích!”

“Hạ Lương, con trai của bác thế nào rồi?”

“Đã qua cơn nguy hiểm, cậu ấy đang dần dần hồi phục.”

“Vậy bây giờ bác có thể đưa nó về thủ đô được chưa?”

“Có thể, nhưng mà bác trai, tốt hơn nên để cậu ấy lại Tây thành theo dõi thêm...”

“Cậu cố ý nói vậy để giúp anh rể của cậu có đúng không? Cậu đúng là thấy sắc quên bạn mà.”

“Chương Từ, tôi không có ý đó, ai, được rồi, tôi sẽ theo mọi người về thủ đô để theo dõi tình trạng sức khỏe của cậu ta vậy.”

Tiếng nói chuyện xung quanh nhỏ dần, sau đó cậu không còn nghe thấy gì nữa, cậu rất muốn mở mắt nhưng không cách nào làm được, mí mắt nặng trĩu, tứ chi của cậu cũng không thể nhúc nhích được.

Sau đó đột nhiên cậu nghe thấy một giọng nam vang lên bên tai cậu, “Kha Nhi, Kha Nhi, đệ về với ta đi có được không? Ta nhất định sẽ yêu thương đệ, sẽ không để đệ phải chịu khổ nữa, Kha Nhi, mau về với ta...”

Là giọng của ai sao lại quen thuộc quá vậy? Cậu đang sống ở thế giới khác, sao có người còn gọi cậu là Kha Nhi?

“Kha Nhi, ta biết sai rồi, đệ tha thứ cho ta đi có được không? Trở về với ta, Kha Nhi...” Giọng nói kia lại vang lên, lần này người kia giang tay ôm chặt lấy cậu, gương mặt của người kia bị mây mù che phủ, mặc dù cách rất gần, nhưng cậu vẫn không tài nào nhìn thấy rõ gương mặt của anh ta.

Không muốn! Tôi không biết anh, tôi muốn sống với anh Lâm, với con trai Thiên Bảo của tôi, tôi không muốn đi theo anh, mau tránh ra đi...

Buông tôi ra, anh Lâm, cứu em, anh Lâm...

Một lần nữa, ý thức của cậu lại rơi vào tình trạng hôn mê.

23. Chương 23: Tâm Sự

Lúc Chương Sở Kha tỉnh lại thì đã thấy mình đang ở trong một căn phòng xa lạ.

Đây là đâu? Không phải căn phòng cậu bị bắt nhốt vào kia, không phải Vân phủ, cũng không phải Tần gia ở Tây thành. Hay là cậu lại xuyên đến một thế giới nào khác rồi?

Cậu thử cử động một chút thì cả người liền vô cùng đau nhức, cổ nén khó chịu trong người, cậu ngồi dậy quan sát xung quanh, lại nhìn xuống thì phát hiện trên cổ tay của mình có vết hằn đỏ do bị trói. Chẳng lẽ cậu chưa chết, chỉ là được người ta cứu thôi sao?

Đang lúc cậu đang hoang mang không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cửa phòng đột nhiên mở ra, một người đàn ông trung niên tiến vào, thấy cậu đã tỉnh liền đi tới, mỉm cười hỏi han, “Cháu tỉnh rồi à? Có đói bụng không, để chú bưng đồ ăn lên cho cháu nhé.”

Chương Sở Kha đưa mắt nhìn ông, nuốt nuốt nước bọt, “Chú, chú là ai?”

Người đàn ông trung niên kia ngạc nhiên nhìn cậu, “Cháu không nhớ chú sao? Chú là chú Cao, là quản gia của gia đình mình đây mà.”

“Quản, quản gia?”

Chương Sở Kha nhắm mắt lại, vỗ vỗ đầu mình một cái, từ trong ký ức của nguyên chủ tìm được danh tính của người này. Đây là quản gia của Chương gia ở thủ đô. Vậy ra, cậu đang ở Chương gia, đây là phòng của “Chương Sở Kha”?

Không đúng, rõ ràng trước khi mình bất tỉnh, mình đã nhìn thấy ai đó mặc quân phục đi tới, không lẽ người trong quân đội đã cứu cậu, sau đó giao cậu lại cho gia đình sao?

Nếu quân đội tới, vậy anh có tới không? Nghĩ tới đây, cậu lại cười khổ ở trong lòng, sao có thể chứ, anh hận mình như vậy, chắc chắn sẽ không quan tâm sự sống chết của mình, anh thật sự đã bỏ mặc mình rồi.

Cậu cúi thấp đầu xuống, cổ nén không cho nước mắt rơi xuống.

Chú Cao ở bên cạnh thấy cậu chủ đột nhiên trở nên u buồn, lo lắng hỏi: “Cháu sao thế? Có phải không khỏe ở chỗ nào không?”

Chương Sở Kha thu lại cảm xúc không vui của mình, ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn ông lắc đầu nói: “Con không sao. Cảm ơn chú.”

Chú Cao cảm thấy biểu hiện của cậu rất kỳ quái, nhìn cậu lớn lên từ nhỏ, cậu chủ có khi nào lễ phép với người ta như vậy đâu.

Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, chắc trong thời gian này cậu chủ đã chịu nhiều khổ rồi, cho nên cũng trưởng thành hơn.

Ông cũng không nên đứng ở đây rối rắm chuyện này nữa, nên báo cho ông bà chủ biết cậu chủ đã tỉnh mới được.

Nhìn quản gia rời khỏi phòng, cậu cũng không nằm ở trên giường nữa, tự mình xuống giường, đi vào nhà tắm, vệ sinh cơ thể một phen.

Sau khi làm xong mọi thứ, cậu ăn mặc chỉnh tề, đi xuống lầu.

Lúc cậu đi xuống thì dưới phòng khách chỉ có mẹ Chương và ba Chương, không nhìn thấy anh hai Chương Từ đâu.

Thấy cậu đi xuống, mẹ Chương là người đầu tiên đứng lên nghênh đón, “Con tỉnh rồi à, mau qua đây ngồi, mới tỉnh lại đừng vận động quá nhiều.”

Cậu khẽ gật đầu, “Dạ mẹ, mẹ.” Đi qua ngồi đối diện với bà và ba Chương.

Mẹ Chương hài lòng vui vẻ cười cười, “Ngoan.”

Lại quay sang nhìn chồng mình đang cầm tờ báo một hồi lâu cũng không lật trang, khẽ đụng đụng ông một cái, “Ông này...”

Lúc này, ba Chương mới buông tờ báo xuống, nâng mắt lên nhìn cậu, định cao giọng trách móc, nhưng khi thấy sắc mặt tái nhợt của cậu lại thu hồi giọng điệu lại, điều chỉnh giọng nói của mình lại cho bình thường, sau đó lên tiếng dạy dỗ, “Về nhà rồi đừng gây chuyện nữa, nghỉ ngơi cho khỏe rồi theo anh hai con đến công ty học hỏi, đừng suốt ngày để cho cả nhà lo lắng.”

“Dạ.” Cậu ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Mẹ Chương ở bên cạnh thấy biểu hiện ngoan hiền này của cậu thì có chút kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng bỏ qua, nhẹ giọng nói với cậu, “Con nghe mẹ nói, lần này thằng Hào bỏ qua hiềm khích lúc trước cứu con từ trong tay bọn bắt cóc, về sau con đừng dây dưa với người ta nữa, biết chưa?”

Nghe bà nói tới đây, cậu vội vàng nhìn bà, hỏi: “Mẹ nói anh ấy cứu con?”

Ba Chương thấy dáng vẻ này của cậu liền nổi sùng, tức giận mắng: “Con còn muốn bám lấy cậu ta sao? Có phải chưa chết chưa chịu từ bỏ đúng không?”

Cậu bị ông mắng rụt người lại, thế nhưng trái tim vẫn không khỏi đập loạn, là anh cứu cậu sao? Vậy người tới hôm đó có phải là anh không?

Mẹ Chương dè tay chồng mình lại, vỗ vỗ nhắc nhở ông bình tĩnh, sau đó bà đi sang ngồi bên cạnh cậu, nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Con còn mong chờ gì nữa, lần này nó chịu ra mặt cứu con đã là hết tình hết nghĩa rồi, con nên từ bỏ đi thôi.”

Bà vừa dứt câu, cậu đã không kiềm chế được mà khóc nức nở, đầu cúi xuống thật sâu, bả vai run rẩy kịch liệt, hai ông bà nhìn mà đau lòng không thôi, bây giờ cũng không biết phải nói gì mới tốt, chỉ đành để cậu khóc hết những đau khổ trong lòng.

Khóc một hồi, rốt cuộc cậu cũng ngừng lại, hai mắt đỏ ửng vẫn rũ xuống, “Con xin lỗi.”

Mẹ Chương vỗ vỗ tay cậu, “Không sao, con cũng đừng để bản thân quá mệt mỏi, lên phòng nghỉ ngơi đi, lát nữa mẹ sẽ cho người bưng đồ ăn lên.”

Cậu khẽ gật đầu, “Dạ.” Sau đó đứng dậy, đi lên lầu.

Mẹ Chương nhìn theo bóng lưng của cậu, thở dài một hơi, nói với ông, “Chúng ta làm như vậy có được không? Hai hôm trước thằng Hào tới đây tìm, tôi thấy nó cũng thành tâm lắm, hay là...”

“Hay là cái gì! Lúc trước cậu ta ghét thằng Kha như vậy, sao chỉ mấy tháng nói thích liền thích chứ, rõ ràng là có ý đồ muốn làm khó dễ nó, tôi sẽ không cho phép cậu ta làm hại con trai của tôi.” Ông dứt khoát nói.

“Thằng Hào sẽ không làm vậy đâu.” Bà cố gắng nói tốt cho anh, dù sao cũng là cháu ngoại trai của mình, bà không nỡ nhìn thấy anh chịu khổ.

“Bà chỉ biết bênh cháu trai của bà thôi, tôi nói rồi, không được là không được.” Nói xong ông đứng lên, xoay người đi thẳng lên lầu.

Bà chỉ biết nhìn theo hướng ông đi, âm thầm lo lắng cho hai đứa nhỏ mà thôi.

Chương Sở Kha tịnh dưỡng ở Chương gia hơn một tháng, rốt cuộc cũng khỏe hẳn, nhưng cậu vẫn không có ý định ra khỏi nhà, cả ngày cứ ra vào khuôn viên nhà, vẻ mặt buồn rười rượi, nhìn sao cũng giống bộ dạng của người bị thất tình, người trong nhà nhìn mà không khỏi đau lòng.

Một thiếu niên trẻ tuổi năng động, một lần thất bại trong tình cảm liền biến thành bộ dạng này, ai nhìn mà không thương tiếc kia chứ.

Đến trưa, cả nhà ngồi vào bàn ăn cơm, mọi người nói cười rôm rã, vẫn không quên chuyển chủ đề sang cậu để cậu nói vài câu, Chương Sở Kha hiểu rõ tấm lòng của mọi người, cho nên thỉnh thoảng cũng mỉm cười đáp lại vài câu. Nhưng mà cậu không biết rằng, bộ dạng cười gượng gạo của cậu lại khiến cho mọi người càng thêm lo lắng.

Mọi người dùng bữa một hồi, đột nhiên Chương Sở Kha gấp gấp đặt chén cơm xuống, đưa tay bịt miệng lại, sau đó đứng dậy chạy nhanh vào nhà vệ sinh.

Mọi người lập tức tiến lại gần cửa phòng thì nghe thấy bên trong vang lên mấy tiếng nôn ọe.

“Nếu nó không phải con trai, con chắc chắn nó có thai rồi.” Chương Từ đột ngột lên tiếng nói.

Ba Chương liếc nhìn anh một cái, “Con nói điên khùng gì vậy, em con chỉ bị khó tiêu mà thôi, lát nữa kêu người nấu chút cháo cho nó là được, cái gì mà mang thai chứ!”

Ba Chương hừ một tiếng, cũng không trở lại bàn cơm nữa mà đi ra phòng khách ngồi uống trà, mẹ Chương cũng đi theo phía sau ông.

Chương Từ nhìn chăm chăm vào cánh cửa một hồi lâu mới không cam tâm rời khỏi.

Một lúc sau, Chương Sở Kha cũng đi ra với dáng vẻ yếu ớt, mặt mũi xanh xao.

Mẹ Chương thấy vậy bèn đứng lên đỡ lấy cậu, “Con có sao không? Hay là để mẹ gọi bác sĩ tới.”

Cậu lắc đầu, “Con không sao, con lên phòng nghỉ ngơi một lát thì sẽ ổn thôi.”

“Vậy mẹ đưa con lên.” Nói xong bà đỡ cậu đi lên lầu.

Vào trong phòng, cậu nằm lên trên giường, còn bà thì ngồi bên mép giường, hiền từ nhìn cậu, “Mẹ biết mẹ không phải mẹ ruột của con, nhưng mẹ thật sự coi con như con trai ruột. Chuyện lúc trước chúng ta thật sự không có ân oán gì cả, con đừng nghe lời người ngoài mà gây xào xáo trong nhà.”

Cậu mở to mắt nhìn bà, trong ký ức của nguyên chủ thì bà chính là người đã hại chết mẹ của nguyên chủ, nhưng trên thực tế, đó chẳng qua chỉ là lời đồn đãi vô căn cứ của những kẻ ác tâm, từ khi bà tái hợp với ba Chương, kỳ thật bà đối với đứa con riêng của chồng này còn tận tâm hơn cả con trai ruột của mình, hôm nay nghe bà nói vậy, cậu cũng muốn biết năm xưa đã xảy ra chuyện gì.

Bà nhẹ nhàng vuốt đầu cậu, nói: “Mẹ và ba con ly hôn nhau, sau đó ba con cưới mẹ con là chuyện rất đương nhiên, về sau, sau khi sinh con ra, sức khỏe của mẹ con yếu dần, là phụ nữ như nhau, mẹ cũng nhiều lần đến thăm hỏi, động viên an ủi. Thật không ngờ ông trời không thương người hiền, không bao lâu sau mẹ con bệnh nặng qua đời, lúc đó ba con đau lòng bỏ bê mọi thứ, mẹ thấy con còn nhỏ lại bị bỏ lén lóc như vậy làm sao chịu được, cho nên thường xuyên tới lui chăm nom con. Sau này mẹ và ba con tái hôn, người ác miệng bên ngoài liền nói mẹ hại chết mẹ con để quay về Chương gia...”

Nói tới đây bà liền không kiềm được xúc động, sụt sùi nói tiếp: “Mẹ nói như vậy là mong con hiểu, người trong nhà ai cũng thương yêu con hết, mọi người đều mong con sống vui vẻ bình an. Từ lúc con trở về tới giờ luôn buồn bã ủ dột, mọi người đều rất lo lắng.”

Chương Sở Kha nghe xong cũng bùi ngùi xúc động, lấy tay áo lau nước mắt cho bà, “Con xin lỗi, về sau con sẽ không như vậy nữa.”

Bà mỉm cười gật đầu nắm lấy tay cậu, nói, “Con trai ngoan, chỉ cần con bình an là tốt rồi.”

24. Chương 24: Mang Thai?

Lúc mẹ Chương và cậu vừa đi lên lầu thì Tần Dữ Hào đã tới trước cửa Chương gia, nhưng đã bị Chương Từ ngăn lại.

“Anh lại tới làm gì, em trai của tôi không gặp anh đâu.”

Tần Dữ Hào ngẩng đầu nhìn lên lầu hai, nhìn chăm chăm một hồi mới cúi xuống nhìn Chương Từ, “Tôi chỉ muốn vào thăm dưỡng, như vậy cũng không được sao?”

“Hừ, đừng có viện cớ, tôi còn không biết ý đồ của anh sao, mau đi đi.”

Đúng lúc này, quản gia đi ra, nhìn anh nói: “Ông chủ mời cậu vào trong nói chuyện.”

Tần Dữ Hào gật đầu với ông một cái, sau đó vững chãi nện bước đi vào.

Chương Từ ngẩn người nhìn anh đi vào, sau đó hoang mang níu lấy quản gia, hỏi: “Ba cháu mời anh ta vào làm gì, chẳng lẽ...”

Quản gia chỉ nhìn anh cười cười, tuyệt không hé răng.

Tần Dữ Hào đi vào phòng khách, đứng ở trước mặt ba Chương cúi chào chín mươi độ, muốn bao nhiêu cung kính thì có bấy nhiêu cung kính.

Ba Chương không thèm liếc nhìn anh một cái, chỉ nhạt nhạt nói: “Ngồi đi.”

Anh ngồi xuống đối diện với ông, ba Chương nhìn anh chằm chằm, một lúc sau mới lên tiếng hỏi: “Cậu đến đây làm gì?”

Anh thành thật trả lời, “Con muốn thăm Kha.”

Ba Chương nhếch môi cười lạnh một cái, “Lúc trước nó theo đuổi cậu cuồng nhiệt như vậy, cậu ngay cả nhìn cũng không nhìn, bây giờ lại lộ ra vẻ mặt thâm tình, rốt cuộc cậu có ý đồ gì?”

Anh nhìn thẳng vào mắt ông, không một chút né tránh, “Chuyện tình cảm không thể nói trước được, bây giờ con thật sự thích Kha, muốn sống với em ấy, mong được chấp nhận.”

“Vậy còn chuyện nó bắt cóc con trai của anh thì sao? Tôi không tin anh bỏ qua.” Chương Từ đi vào, đứng khoanh tay sau lưng ba Chương, trợn to mắt nhìn anh.

“Cái gì? Có chuyện đó nữa sao? Sao con không nói cho ba biết.” ba Chương quay đầu lại nhìn anh ta hỏi.

Chết rồi! Vốn nên giấu, bây giờ tức quá lỡ lời rồi, làm sao đây.

Chưa đợi anh ta trả lời, anh đã mở miệng lên tiếng trước, “Chuyện đó không liên quan tới em ấy, bản thân em ấy cũng bị bọn người kia uy hiếp, lần này con trai của con có thể thoát nạn chính là nhờ em ấy cứu.”

“Vậy ra cậu quen nó là vì cảm kích chứ không phải thật lòng thương nó, có đúng không?”

Anh bắt đầu dĩ thử dài trong lòng, lại nghe ông nói tiếp, “Bây giờ là bản thân nó không muốn gặp cậu, cậu về đi, tháng sau tôi sẽ đưa nó ra nước ngoài, sau này đừng tới làm phiền nó nữa.”

“Dạ...”

“Không nghe ba tôi nói sao? Đi đi đi đi.”

Nhận thấy tình hình như thế này cũng không giải quyết được gì, vì vậy anh đứng dậy, chào ông một cái rồi xoay người rời đi.

Chương Từ đi theo phía sau đứng ở trước cổng nhìn ra, nghiêng răng mỉa mai, “Còn nói là thật lòng thích Kha, mới nói có mấy câu đã bỏ về rồi, giả vờ giả vịt.”

Ba Chương Từ phía sau vỗ lên đầu anh ta một cái, “Con bớt lại đi, sao không nghĩ lúc trước con cũng không bảo vệ tốt em trai của con, chuyện này con đừng xen vào nữa.”

“Oh.” Chương Từ bắt đầu xoa xoa đầu, bĩu môi đi theo ông vào nhà.

Buổi tối, Chương Sở Kha vẫn còn trong trạng thái choáng váng, cho nên vẫn nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Đang lúc cậu sắp ngủ thì nghe ở bên ngoài cửa sổ cách một tiếng mở ra, một bóng người vọt vào.

Cậu sợ tới mức muốn la lớn gọi người, nhưng người kia còn nhanh hơn, lao tới bịt miệng cậu lại.

“Đừng la, là anh đây.” Tần Dữ Hào áp sát mặt mình vào mặt cậu, nói nhỏ.

Biết là anh tới cậu sửng người mấy giây, nhưng sau đó lại càng liều mạng giãy dụa hơn, anh đến để bắt mình đi sao?

“Đừng nhúc nhích, Kha, anh rất nhớ em.” Anh ôm cậu thật chặt, môi dán lên cổ cậu, hít lấy mùi hương trên cơ thể của cậu.

Cậu bị anh ôm chặt có chút thở không nổi, “Anh buông em ra đi, em khó chịu quá.”

Nghe cậu nói vậy, anh vội vàng buông cậu ra, quan sát sắc mặt của cậu, “Sao trông em xanh xao quá vậy, vẫn chưa khỏe sao?”

Cậu nhìn anh, hai mắt đã ứa nước mắt, “Anh...”

Anh biết trong lòng cậu đang suy nghĩ cái gì, cũng không giải thích, chỉ nhẹ nhàng xoa đầu cậu, “Đừng suy nghĩ lung tung, anh vẫn yêu em, rất yêu, cho nên đừng trốn tránh anh nữa, có được không?”

“Nhưng em chính là Chương Sở Kha mà anh chán ghét nhất, hơn nữa em còn... em còn, là đồng phạm bắt cóc Thiên Bảo... Em, em xin lỗi...” Rốt cuộc nước mắt không kiềm được nữa, đua nhau rơi xuống, tuy vậy, cậu cũng không dám khóc lớn, cậu sợ người trong nhà nghe được sẽ hiểu lầm anh, cho nên cậu đưa tay bịt miệng của mình lại, không cho tiếng khóc bật ra.

Anh nhìn mà đau lòng, đưa tay xoa xoa nước mắt của cậu, “Đúng là anh rất chán ghét “Chương Sở Kha”, cũng hận chết cậu ta dám bắt cóc con trai của anh...”

Nghe anh nói vậy, cả người cậu đều run lên, quả nhiên anh vẫn rất ghét mình, lần này có lẽ là đến xử tội cậu rồi.

Chương Sở Kha vừa khổ sở vừa sợ hãi, nhích ra xa, lui vào góc tường, cúi đầu rơi lệ không nói gì.

Anh thấy cậu nhích ra cũng sáp lại gần, cuối cùng khi cậu dựa lưng vào tường, anh cũng dán sát lại, đưa hai tay chống lên trên vách tường, nhìn chằm chằm cậu.

“Nhưng mà em đâu phải “Chương Sở Kha”, không phải sao?”

Cậu lập tức nâng mắt nhìn anh, trong đáy mắt lộ rõ vẻ hoang mang, anh cúi đầu hôn lên môi cậu một cái, tiếp tục nói: “Chương Sở Kha sẽ không biết cư xử lễ phép với bất cứ ai, Chương Sở Kha sẽ không bao giờ thấu hiểu cảm thông cho người khác, Chương Sở Kha sẽ không đủ kiên trì để học gầy đàn cổ đến điêu luyện...”

Dừng một chút, anh nói tiếp: “Hơn hết, Chương Sở Kha sẽ không thể biết hết mọi chuyện trước kia nhưng quên mất anh, trừ khi, người trước mặt anh bây giờ không phải là Chương Sở Kha thật sự.”

“Anh...” Cổ họng của cậu bị nghẹn lại, không cách nào nói nên lời.

Hóa ra anh đều biết, nhưng tại sao anh không sợ hãi mình, không phải con người đều rất sợ chuyện ma quỷ hay sao? Anh nên xua đuổi mình mới phải.

“Cám ơn em.” Anh đột nhiên ôm chầm lấy cậu, thủ thủ bên tai cậu.

“Tại, tại sao lại cám ơn?” Cậu lúng túng hỏi anh.

“Cám ơn vì em đã đến đây, hoàn thiện một nửa còn lại của cuộc đời anh, cám ơn vì em đã cho anh biết cảm giác yêu thương một người là hạnh phúc đến nhường nào.”

“Em...”

“Suýt! Không cần nói, anh đều hiểu cả, cho dù là thế nào, người anh yêu vẫn luôn là em, là cậu trai trẻ anh gặp ở Tây thành, hiểu không?”

Nghe những lời anh nói, cậu như được rót mật vào tim, ngọt đến mức không dứt ra được, anh thật sự chấp nhận mình sao?

Cậu then thùng gật đầu thật nhẹ, sau đó liền ngả lên vai anh.

Thật ra cậu cũng rất nhớ rất nhớ anh, muốn được anh ôm vào lòng thế này, rốt cuộc cũng đã có thể hoàn thành tâm nguyện rồi.

Tần Dữ Hào cọ cọ cổ của cậu, bàn tay luồn vào trong áo, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trần của cậu, lần này, Chương Sở Kha hiếm khi đáp lại, xấu hổ giúp anh cởi nút áo.

Hai người lập tức lau súng cướp cò, đang lúc anh lên cao trào, sắp bắn vào bên trong cậu thì đột nhiên cậu lại kêu đau bụng, mặt mũi trở nên trắng bệch, anh lập tức dừng lại, gấp gáp hỏi: “Kha, em sao vậy?”

“Bụng của em đau quá...” Chương Sở Kha yếu ớt nói.

Anh vội vàng rút ra, vừa nhìn xuống dưới thì thấy phía sau cậu đang chảy rất nhiều máu.

Anh hoảng hốt lấy quần áo mặc vội vào cho cậu, bế cậu lên rồi tông cửa chạy ra ngoài.

Tiếng đập cửa rất lớn khiến người trong nhà đều bị giật mình, ba mẹ Chương và Chương Từ đều từ trong phòng mình đồng loạt chạy ra, thấy anh đang bế cậu trên tay, mặt mũi trắng bệch liền lập tức chạy tới ngăn lại.

Chương Từ túm lấy cổ áo của anh, hét lên, “Anh đã làm gì nó rồi? Mau thả em trai của tôi ra.”

Hơn một tháng nay em trai khác hẳn lúc trước, trở nên ngoan hiền dễ bảo, đúng là mẫu em trai lý tưởng trong lòng anh, chính vì vậy thời gian này anh thật sự coi cậu là em trai mà bảo bọc, bây giờ nhìn thấy em trai không biết thế nào bị người ta mang đi ngay trước mặt, đương nhiên sẽ nhảy ra ngăn cản rồi.

Ba mẹ Chương cũng chạy tới giữ Tần Dữ Hào lại, mẹ Chương bắt đầu khuyên nhủ, “Hào à, có gì từ từ nói, con để Kha xuống trước đi.”

“Dì, không kịp đâu, con phải đưa Kha tới bệnh viện, chuyện này con sẽ giải thích sau.”

Câu nói của anh làm mọi người đồng loạt ngây người, nhân lúc này anh phá vòng vây ôm cậu đặt lên xe, nhanh chóng chạy đi.

Lúc này, người trong nhà mới lập tức hoàn hồn, kéo lên xe đuổi theo sau.

Khi bọn họ đuổi tới bệnh viện Hạ Phong, cậu đã được đưa vào phòng cấp cứu, còn Tần Dữ Hào thì thần thờ ngồi chờ ở bên ngoài.

Ba Chương đi tới trước mặt anh, túm lấy cổ áo của anh tức giận quát to: “Rốt cuộc cậu đã làm gì con trai của tôi rồi, nói mau.”

Anh vẫn im lặng không nói chuyện, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cửa phòng cấp cứu.

Mẹ Chương vội đi qua kéo chồng mình lại, “Bình tĩnh đi ông, chúng ta chờ bác sĩ ra rồi hãy nói sau, há!”

“Hừ!” Ba Chương buông cổ áo của anh ra, sốt ruột đi tới đi lui trước cửa phòng cấp cứu.

Không bao lâu sau, Hạ Lương đi ra, sắc mặt lộ vẻ nghiêm trọng nhìn ba mẹ Chương, sau đó lại quay sang nhìn chằm chằm Tần Dữ Hào.

“Em ấy làm sao rồi?” Anh mất bình tĩnh rống lên với Hạ Lương.

“Anh rể, anh bình tĩnh. Cậu Chương, à không, chị dâu không sao, chỉ là do khi mang thai, lưu lượng máu tăng, cho nên khi hai người quan hệ vợ chồng, một số mao mạch bị vỡ dẫn đến xuất huyết mà thôi, đưa đến bệnh viện kịp thời rồi sẽ không sao.”

“Mang thai?”

25. Chương 25

“Mang thai?” Đám người đồng loạt kêu lên.

Mẹ Chương tiến lên, hỏi Hạ Lương, “Con có nhầm lẫn gì không? Kha là con trai mà, sao có thai được?”

Hạ Lương liếc nhìn Tần Dữ Hào một cái, sau đó quay sang nói với bà, “Bác gái, kết quả xét nghiệm lát nữa sẽ có, cậu ấy đúng là đã có thai được sáu tuần rồi, do trước đó bị ngạt khói, cộng thêm lần này có sinh hoạt vợ chồng, cho nên thai nhi hơi yếu, gia đình cần phải chú ý hơn một chút.”

Ba Chương vẫn không thể tin hỏi lại: “Con nói thật à?”

Hạ Lương thấu hiểu tâm trạng hiện giờ của ông bà, cũng không phiền gật đầu một cái.

“Trời ạ!” Mẹ Chương nhìn không được than thở một tiếng.

Hạ Lương nhìn Tần Dữ Hào im lặng không nói gì thì lấy làm lạ, tại sao anh không có vẻ vui mừng khi nghe tin được làm cha vậy, lúc này bộ dạng lo lắng kia của anh hẳn phải thương cậu trai kia lắm mới đúng chứ? Chẳng lẽ anh cảm thấy đàn ông mang thai rất quái dị, cho nên không muốn nhận?

“Anh rể, kỳ thật trên thế giới vẫn có trường hợp đàn ông sinh con, anh đừng quá tiêu cực, dù sao đứa nhỏ cũng là vô tội.”

“Anh dám không nhận đứa nhỏ? Anh có phải đàn ông không vậy?” Chương Từ nghe thấy mấy lời này liền nổi sùng, đời này anh ghét nhất là loại người vô trách nhiệm, tuyệt đối không thể để em trai vương phải một tên cặn bã được.

“Cháu trai của tôi không cần anh lo, anh rút về quân khu của anh đi.” Chương Từ càng nói càng quá đáng, nếu là ngày thường, anh sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhưng lúc này, anh căn bản không có tâm trạng lý sự với anh ta, toàn bộ tâm trí của anh đều đặt lên trên người cậu rồi.

“Từ, con nói bậy bạ gì vậy, Hào không phải người như vậy.” Mẹ Chương vội vàng can ngăn, sau đó quay sang nói với Tần Dữ Hào, “Hào, con nói gì đi chứ, không lẽ con thật sự không muốn đứa nhỏ sao?”

Anh nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, nghiêng đầu qua nhìn bà, “Tuyệt đối không có.”

Nói xong, anh đi thẳng vào bên trong phòng cấp cứu, Hạ Lương vội ngăn lại, “Anh rể, chờ một lát, trợ tá đang xử lý ở bên trong, đừng vội.”

Bây giờ anh cũng đã hiểu biểu hiện của Tần Dữ Hào là sao rồi, không phải không muốn, cũng không phải bài xích, mà là sốc quá ngu người luôn rồi.

Một lúc sau, Chương Sở Kha nhắm chặt hai mắt nằm trên giường kéo, được hai y tá kéo đi đến phòng hồi sức.

Bốn người nhanh chóng bám sát theo sau.

Bốn người đi vào phòng phục hồi đặc biệt, ba Chương liếc mắt sang nhìn anh, nói: “Cậu về được rồi, chỗ này không cần cậu.”

Anh vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc nói với ông, “Vợ con của con ở đây, con sẽ không đi đâu cả.”

“Cậu còn dám nói, nếu không phải tại cậu, nó có bị động thai hay không?” Ba Chương lại bắt đầu tức giận.

“Cái này là lỗi của con, con sẽ ở lại chăm sóc em ấy, đây cũng là nghĩa vụ của con.”

“Cậu!” Ông tức giận không chỗ trút, lại nghĩ tới sau khi con trai tỉnh lại muốn gặp anh lại không thấy đâu sẽ buồn bã, liền phát tay mặt kệ anh.

Chương Từ nhân lúc không ai để ý, lén chuồn ra bên ngoài, đi tới văn phòng làm việc của Hạ Lương.

Vừa vào bên trong, anh đã không nhịn được chạy thẳng tới trước mặt Hạ Lương, gấp gấp hỏi: “Cậu mau nói chuyện này có phải thật không?”

Hạ Lương không thềm để ý tới anh, tiếp tục làm việc.

Chương Từ vẫn không chịu buông tha, nói tiếp: “Cậu nói có phải cậu và anh rể của cậu cấu kết lừa gia đình chúng tôi hay không?”

Hạ Lương bị làm phiền mà phát bực, dời mắt ra khỏi máy vi tính, nhìn chăm chăm anh, “Cậu không nhớ chuyện của Đông à?”

“Phải rồi há, sao tôi lại quên mất, cậu nhóc kia của Đông cũng mang thai sinh con. Trời ạ, thế giới này đảo điên rồi, đàn ông đều có chức năng đó hết rồi sao?” Chương Từ vẫn chưa thoát khỏi sự kích động, đi tới đi lui trong văn phòng của Hạ Lương.

“Cậu có thể tìm một người đàn ông nào đó để thử, em trai của cậu có thể, biết đâu chừng cậu cũng có chức năng đó đấy.”

“Không đời nào, tôi sẽ không có chức năng đó, sau này nếu muốn sinh con thì phải do vợ của tôi sinh, ông đây không thềm sinh đâu.” Chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng mình vác cái bụng bầu to tướng đi khắp nơi nói thôi, Chương Từ đã cảm thấy da gà nổi toàn thân rồi, thế giới này quả thật quá đáng sợ mà.

Từ mờ sáng ngày hôm sau, Chương Sở Kha mới mở mắt tỉnh lại, đưa mắt nhìn xung quanh một vòng thì phát hiện người trong nhà đều có mặt ở trong đây,

Ba mẹ Chương ngủ ở giường bên cạnh, Chương Từ ngủ ở trên sofa nhỏ ở góc phòng, còn Tần Dữ Hào thì ngủ ngồi trên ghế dựa ở cạnh giường bệnh.

Nhìn thấy khung cảnh này, hốc mắt của cậu nhện không được đỏ lên, đời này, cậu quả thật rất may mắn...

Cảm giác được người trên giường di chuyển, anh lập tức mở mắt ra, thấy cậu đang tự mình ngồi dậy liền nhanh tay đỡ lưng cho cậu.

“Sao em không gọi anh một tiếng?” Khi nói chuyện, anh cố gắng đè thấp giọng, tránh để ồn tới mọi người.

Cậu lắc đầu, lại nhìn xung quanh một vòng rồi quay sang hỏi anh, “Sao em lại ở trong này?”

Tần Dữ Hào ngồi ở bên mép giường, yêu thương nhìn cậu, khoe môi cong lên, “Về sau em phải chú ý thân mình một chút, lần này là anh không đứng, về sau anh sẽ chăm sóc hai cha con em thật tốt.”

Cậu nghe anh nói xong liền mở to hai mắt, chớp chớp mắt khó hiểu hỏi: “Hai cha con? Anh nói Thiên Bảo và em sao? Về sau em cũng sẽ cùng anh chăm sóc con.” Cũng lâu rồi cậu không gặp bé con, thật sự rất nhớ rất nhớ bé đó.

Anh mỉm cười, đưa tay sờ bụng cậu, “Về sau anh và Thiên Bảo sẽ cùng chăm sóc em và con.”

Lần này Chương Sở Kha sững người một hồi, sau đó đưa tay đặt lên bụng mình, lồng ngực phập phồng kịch liệt, giọng run run hỏi anh, “Em, trong bụng em có đứa nhỏ?”

“Đừng kích động, đứa nhỏ còn yếu, em cần phải nghỉ ngơi.” Tần Dữ Hào ngồi lên đầu giường, để cậu dựa vào trong lòng mình.

Nước mắt nhanh chóng rơi xuống, cậu nức nở nghẹn ngào ôm lấy cánh tay của anh nói: “Con của em, em có con, hu hu... Anh ơi... Cuối cùng đứa nhỏ cũng quay về với em rồi...”

“Đừng khóc, đừng khóc, sao đột nhiên lại mít ướt thế này?” Anh đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, nhỏ giọng dỗ dành.

Đúng lúc này, ba mẹ Chương và cả Chương Từ nghe tiếng nói chuyện thì đều tỉnh dậy, sau đó lại nhìn thấy Chương Sở Kha ngã vào trong lòng Tần Dữ Hào khóc nức nở thì lập tức đi tới trước giường bệnh.

Ba Chương nhìn con trai một cái, sau đó quay sang trừng mắt nhìn Tần Dữ Hào, “Cậu lại làm gì con trai của tôi rồi?”

Mẹ Chương trách móc ông, “Cái ông này, mới sáng sớm đã cau có rồi, qua hỏi thăm con nó đi.”

Bà quay sang nhìn cậu, nhẹ giọng hỏi: “Kha à, con làm sao vậy?”

Chương Sở Kha đưa đôi mắt đầm lệ nhìn bà, khẽ lắc đầu, “Chỉ là con quá vui thôi.”

“Ai, vậy thì tốt rồi...” Bà khẽ mỉm cười, vuốt đầu cậu, “Con cũng đừng quá áp lực, cả nhà sẽ luôn ở bên cạnh con.”

“Dạ.” Cậu rút vào trong ngực anh, không có cách nào diễn tả được sự kích động trong lòng mình, sau cùng chỉ có thể im lặng đưa hai tay ôm chặt lấy eo anh. Thật quá tốt rồi, cuối cùng cậu cũng có thể sinh cho anh một đứa nhỏ rồi.

Tối gần giữa trưa, dưới sự khuyên nhủ của mẹ Chương và Chương Sở Kha, ba Chương và Chương Từ mới không cam tâm trở về nhà, trong phòng bệnh chỉ còn anh và cậu.

Đang lúc anh đang gọt táo cho cậu ăn thì cửa phòng bệnh lại mở ra, lần này người vào chính là cha mẹ của Tần Dữ Hào, còn có bé Thiên Bảo.

Vừa vào bên trong, bé Thiên Bảo đã chạy tới giường bệnh, hai mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm cậu, đôi môi mấp máy muốn nói gì đó nhưng lại không nói thành tiếng được.

Cậu thấy bé con chạy tới lập tức nở nụ cười, đưa tay đón lấy bé, thấy bé cứ nhìn mình không nói chuyện, cậu có chút khó hiểu, thử gọi bé, “Thiên Bảo, con sao vậy?”

Bé con nín lấy tay áo của cậu, ngập ngừng gọi: “Ba, ba ba.”

“Ngoan, ba ba rất nhớ con.” Cậu giang tay ôm lấy bé, dù sao cũng đã sống chung với nhau mấy tháng, hơn nữa cậu còn thật lòng coi bé là con trai, cho nên tình cảm tất nhiên sẽ dễ phai nhạt, bây giờ ôm con trai vào lòng, cảm giác ấm áp này thật sự khiến cậu rất hạnh phúc.

Ba mẹ Tần đứng ở bên cạnh thấy một màn này, trong lòng cảm động không thôi, nghe con trai nói lại mọi chuyện, ông bà còn tưởng rằng cậu trai này sẽ xa cách đứa nhỏ, dù sao cũng đâu có máu mủ gì.

Bây giờ thấy cậu vẫn yêu thương cháu nội như vậy, trong lòng ông bà cũng thấy an tâm, xem ra sau này cháu nội sẽ không chịu thiệt khi sống với cậu rồi.

Mẹ Tần đi tới bên cạnh giường bệnh, cười cười, “Con đã khỏe chưa?”

Lúc này, cậu mới phát hiện trong phòng bệnh còn hai người nữa, mỉm cười gật đầu với bà một cái rồi đưa mắt khó hiểu nhìn Tần Dữ Hào.

Anh đưa miếng táo đã gọt xong cho cậu, ôn tồn nói: “Gọi ba mẹ đi.”

“A.”

Cậu không ăn miếng táo đó mà vội vàng đứng dậy, nhưng chưa kịp hành động thì đã bị Tần Dữ Hào đè xuống, “Đừng làm rộn, bây giờ em là đối tượng chăm sóc đặc biệt, không cần mấy lễ nghi đó.”

Ba mẹ Tần đứng ở bên cạnh giật giật khóe miệng, đây thật sự là con trai của bọn họ sao?

26. Chương 26: Bức Tranh Chữ Kỳ Lạ

Mẹ Tần cười cười giải vây, “Không cần quá câu nệ, con là người bệnh, cứ nằm đi.”

Nói xong bà quay lại nháy mắt ra hiệu với chồng mình, cái ông già này, đến làm bức tượng hay sao vậy?

Nhận được tín hiệu của vợ, ba Tần bắt đầu thở dài một hơi, tiến lên phía trước, nhìn anh hỏi: “Con gọi điện kêu ba mẹ và Thiên Bảo tới nói có chuyện quan trọng muốn nói, rốt cuộc là chuyện gì?”

Anh nắm lấy tay cậu, quay sang nhìn ông bà, “Con muốn kết hôn với Kha.”

“Con...” Dù đã biết trước sẽ là đáp án này, nhưng trong lòng ông bà vẫn không khỏi hụt hẫng, thời gian này xảy ra nhiều chuyện như vậy, ông bà cũng biết không thể ép buộc con trai nữa, nếu không chỉ sợ sẽ mất luôn đứa con này.

Vì vậy, hai ông bà cũng không có phản ứng gì lớn, gượng gạo nhìn nhau một cái, sau đó mẹ Tần quay sang nói với anh và cậu, “Ba mẹ cũng không có cấm cản đâu, chỉ cần các con hạnh phúc là hai ông bà già này vui rồi.”

Lúc này, bé Thiên Bảo đột nhiên lên tiếng, “Ba ba, sau này ba ba sẽ đến ở với con và ba đúng không?”

Chương Sở Kha xoa đầu bé, dịu dàng mỉm cười, “Ừm” một tiếng.

Tần Dữ Hào ở bên cạnh tiếp lời, “Về sau con phải phụ ba chăm sóc ba ba và em của con đó.”

“Em của con?” Bé Thiên Bảo tỏ vẻ khó hiểu chớp chớp mắt nhìn anh.

Ba mẹ Tần cũng ngạc nhiên không kém, vì vậy bà liền vội vàng hỏi con trai, “Hào à, con nói vậy là sao? Em của Thiên Bảo là sao? Chẳng lẽ...”

Chẳng lẽ con trai ở bên ngoài có con riêng? Nếu đúng là như vậy mà nó còn muốn lấy cậu trai kia, hơn nữa lại đi nói ngay trước mặt người ta thế này, có vẻ con trai của mình có hơi cặn bã rồi.

Bà đang định lên tiếng khuyên bảo con trai thì chỉ thấy anh cười cười vuốt vuốt bụng của cậu, nhàn nhạt nói: “Con của con ở trong này.”

Ba mẹ Tần: “...”

Ba tháng sau.

Ông Tần được Tần Dữ Hào đón từ Tây thành về thủ đô sống. Đây là yêu cầu của Chương Sở Kha, cậu thấy ông cụ đã lớn tuổi mà lại sống một mình, mặc dù cuộc sống có đầy đủ tiện nghi nhưng chung quy sống với con cháu vẫn tốt hơn.

Lúc đầu ông cụ nhất quyết không chịu, nhưng sau khi nghe nói Chương Sở Kha có thai thì lập tức thay đổi ý định, đồng ý về sống với bọn họ, ngay cả quản gia của ông cũng đi theo, dù sao cũng là bạn già của ông cụ, Tần gia cấp cho ông một căn nhà gần đó để ông sống chung với gia đình mình.

Mặc dù ba Tần và ông Tần thỉnh thoảng vẫn đấu khẩu với nhau, nhưng nể tình con dâu (cháu dâu), hai người cũng không quá lớn tiếng ầm ĩ, hơn nữa mẹ Tần nhiều lần khuyên chồng, cho nên ba Tần cũng đã từ từ xuống nước, không cố tình đi chọc giận ông cụ nữa.

Người già mà, tính tình sẽ giống một đứa con nít, chiều theo ý ông một chút, ông sẽ vui ngay thôi mà.

Cái thai của Chương Sở Kha đã gần sáu tháng, cậu đã bắt đầu tăng, bụng của cậu to hơn bụng của thai phụ sáu tháng nhiều, mọi người ai cũng nói rất có thể cậu mang thai đôi, anh liền đưa cậu đến bệnh viện của Hạ Lương khám thử, quả nhiên chính là thai đôi, còn là long phượng thai.

Người trong nhà vui chết rồi, lập tức coi cậu là thần mà cung phụng, đi tới đâu cũng có người nhìn, chỉ cần cậu lung lay một cái thì liền có ngay bay tới đỡ.

Tình trạng này khiến cậu có chút dở khóc dở cười, vẫn là Tần Dữ Hào ra mặt, mọi người mới không phản ứng thái quá như vậy.

Hôm nay, sau khi đi dạo một vòng với mẹ Tần xong thì trở vào nhà, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, đột nhiên cậu thấy trên bàn có một cái hộp, đúng lúc đó ông Tần từ trên lầu đi xuống, thấy cháu dâu nhìn chằm chằm hộp quà liền lên tiếng nói: “Đó là quà của thằng Lương, biết ông thích tranh chữ nên tặng ông một bức.”

Ông ngồi xuống ghế, người hầu mang trà ra cho ông, ông đưa lên miệng uống một ngụm, nói tiếp: “Nhưng chữ viết trong đó ông xem không hiểu, ông định lát nữa đi công viên, đưa cho mấy ông bạn xem có ai biết không đây.”

Sau đó đột nhiên ông liếc nhìn cậu một cái, hỏi: “Cháu dâu, ông thấy con cũng am hiểu về mấy món đồ này, con xem thử xem có biết không?”

Cậu đưa tay nhận lấy cái hộp, kỳ thật không phải là cậu am hiểu, mà đó chỉ là những thứ cậu được học qua mà thôi, những thứ thuộc về lịch sử thế giới này, cậu cũng không hiểu biết nhiều.

Nhưng mà, ngay khi cậu mở bức tranh ra xem thì lập tức bị đứng hình, nhìn chằm chằm một hồi lâu cũng không chớp mắt, ông Tần thấy kỳ lạ mới gọi cậu một tiếng, lúc này, cậu mới giật mình hoàn hồn.

“Ông nội, con có thể gặp người đã vẽ bức tranh này không?” Mắt cậu vẫn không rời khỏi bức tranh kia.

Đúng lúc này, Tần Dữ Hào từ ngoài cửa đi vào, bên cạnh anh là một thiếu niên cao ráo sáng lạn, trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài lạnh lùng nghiêm túc của anh, chàng trai này cho người ta một cảm giác ấm áp như nắng ban mai, rất muốn gần gũi với anh ấy.

Người kia đi tới ngồi bên cạnh ông Tần, còn anh thì đi tới ngồi bên cạnh cậu, thấy thần sắc của cậu không tốt liền hỏi: “Em sao vậy?”

Cậu đưa bức tranh chữ cho anh xem, “Em muốn gặp người đã viết những chữ này.”

Anh đưa mắt nhìn vào bức tranh, thấy chữ viết trên đó rất kỳ lạ, lại nhìn bộ dáng kích động của cậu cũng hiểu rõ cái này có liên quan tới đời trước của cậu, vì vậy nhẹ nhàng khoát vai cậu, trầm thấp nói: “Anh sẽ cho người điều tra, em đừng để mình quá kích động.”

Sau đó anh quay sang nhìn chàng trai kia, hỏi: “Bức tranh này là do Hạ Lương đưa tới, em có biết làm sao cậu ta có nó không?”

Tần Dữ Phong liếc mắt nhìn bức tranh kia một cái rồi dời đi rất nhanh, “Anh hai, cái này em cũng không biết nữa, nhưng mà em nhớ anh ấy nói vợ của Đông có rất nhiều tranh chữ đẹp, nói không chừng là lấy từ chỗ của cậu ấy đó.”

“Vợ của Đông?”

“Đúng vậy, chính là em trai của Chính Thiên đấy.” Lúc Đông kết hôn, anh trai có đợt huấn luyện nên không thể tham dự, cho nên anh ta liền làm người tốt giải thích một phen.

Như nhớ ra cái gì đó, anh ta nói tiếp, “Hai ngày nữa là sinh nhật hai tuổi của con trai cậu ấy, anh có thể dẫn chị dâu đến gặp người. Nói cho anh biết, vợ của Đông cũng là đàn ông sinh con đó.”

“Cái gì?” Anh cao giọng hỏi, xem ra người này rất có thể có liên quan tới nơi Kha từng sống.

Chương Sở Kha ở bên cạnh đã gấp muốn chết, nín lấy tay áo của Tần Dữ Hào, “Em muốn đi.”

Anh khẽ thở dài, “Được rồi, anh sẽ đi cùng em.”

Cậu gật gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ mong chờ liếc nhìn bức tranh.

“Anh đưa em lên phòng nghỉ ngơi.”

“Dạ.”

Anh đỡ cậu đứng dậy, chào ông Tần một cái sau đó cùng đi lên lầu, lúc đi ngang qua Tần Dữ Phong, anh liếc mắt sang nhìn anh ta một cái, trong mắt lộ rõ vẻ lạnh lẽo.

Lúc này, Tần Dữ Phong đang cười cười nói chuyện với ông Tần, hai người vừa khuất dạng thì anh ta cũng nhanh chóng kiểm soát rồi đi.

Hai ngày sau, Tần Dữ Hào mang Chương Sở Kha đến dự tiệc sinh nhật hai tuổi của con trai Tông Hiệu Đông và Phương Huyền.

Ở trong đại sảnh nhà họ Tông, mọi người đều đã có mặt khá đầy đủ, thấy anh và cậu bước vào, Chương Từ liền đứng lên đi tới, “Sao hai người cũng tới?”

Tần Dữ Hào lên tiếng trả lời: “Gặp chiến hữu.”

Đúng vậy, cách đây năm năm, anh và Tông Hiệu Đông đã từng tác chiến trong chiến dịch càn quét buôn lậu, sau thắng lợi của chiến dịch, anh được thăng làm thủ trưởng của Lục Xích quân, còn Tông Hiệu Đông thì lui về quản lý gia nghiệp, tính ra từ lúc đó, bọn họ cũng chưa gặp lại nhau lần nào.

Chương Từ cũng không hỏi nữa, dẫn bọn họ đi vào gặp mọi người.

“Lương, hôm nay Phong không tới à.” Ở bên trong phòng khách, Lý Tình Tình bưng ly rượu lên, nhấp một miếng rồi hỏi.

Hạ Lương lắc đầu, trên mặt lộ vẻ chán nản, “Không biết, gần đây hành tung của em ấy thoát ẩn thoát hiện, tôi cũng gặp được người.”

Nói xong, anh bưng ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Đúng lúc này, một nhà ba người Tông Hiệu Đông, Phương Huyền và đứa nhỏ từ trên lầu đi xuống, Chương Sở Kha đưa mắt nhìn chằm chằm chàng trai trẻ tuổi có gương mặt xinh xắn non nớt kia, trong phút chốc có cảm giác vô cùng quen thuộc.

27. Chương 27: Gặp Gỡ Cổ Nhân

Ba người đi xuống lầu, nhìn thấy phía dưới mọi người đều đã tới, Phương Huyền liền híp mắt nở một nụ cười thật tươi, lộ ra núm đồng tiền nhỏ xinh, mọi người đều cảm thấy manh chết rồi, hận không thể véo mặt cậu một cái.

Thế nhưng, Chương Sở Kha lại có chút kinh ngạc, đây không phải là Phương đại nhân sao? Phương đại nhân sao lại có bộ dáng ngây ngô thế này?

Cảm nhận được tầm mắt khác thường của cậu, Tông Hiệu Đông đưa ánh mắt sắc bén nhìn qua, Chương Sở Kha bị cái nhìn lạnh lùng của anh dọa sợ lui ra phía sau một bước.

Tần Dữ Hào ở bên cạnh lập tức tiến tới chắn phía trước, mở miệng nói: “Đông, đã lâu không gặp.”

Tông Hiệu Đông thu hồi ánh mắt lại, nhàn nhạt đáp: “Đã lâu không gặp. Đây là...”

“Vợ của tôi.” Tần Dữ Hào đáp.

Tông Hiệu Đông cũng không hỏi nhiều, quay sang nói nhìn Bối Bối, “Con đi chơi với ông bà và các cô chú đi, ba và cha con có chuyện muốn nói riêng với hai chú này.”

Sau đó anh nâng mắt nhìn người trong đại sảnh, “Mọi người cứ tự nhiên, chiến hữu chúng tôi có chuyện cần nói, lát nữa sẽ ra tiếp đãi mọi người.”

Nói xong, anh đưa tay ra làm tư thế xin mời rồi nắm tay Phương Huyền đi lên lầu, Tần Dữ Hào cũng không câu giờ, ôm eo Chương Sở Kha đi theo sau.

Đám người ở dưới lầu nhìn nhau không hiểu gì hết, nhưng cũng không ai để ý, một đám người lớn vây quanh đứa nhỏ trêu chọc đùa giỡn, chỉ có Hạ Lương vẫn ngồi im lặng ở trong một góc, nâng mắt kính nhìn lên trên lầu.

Vào trong thư phòng, Tần Dữ Hào liền đỡ vợ mình ngồi xuống ghế sofa, bây giờ bụng của em ấy đã khá lớn, không nên đứng quá lâu.

Bên này, Phương Huyền mở to mắt nhìn chằm chằm cái bụng to tướng của Chương Sở Kha, mở miệng hỏi một câu, “Anh có thai hả?”

Chương Sở Kha đưa mắt nhìn cậu, mỉm cười gật đầu, sau đó lại hỏi: “Cậu có phải là Phương đại nhân, nhị nhi tử của Phương tướng quân hay không?”

Lời vừa nói ra, không những Phương Huyền mà ngay cả Tông Hiệu Đông cũng kinh ngạc không kém, hai mắt híp lại, cảnh giác che trước người Phương Huyền, nhưng Phương Huyền lại không hề cảm thấy sợ hãi, cậu cảm nhận được sự thân thiết kỳ lạ đến từ Chương Sở Kha.

“Sao anh biết phụ thân của tôi? Nhưng mà tôi không phải đại nhân gì đó...”

“Cậu không phải? Nhưng rõ ràng khi còn ở thành Trương Dương, tôi đã nhìn thấy cậu đứng đầu bảng vàng, trở thành tân khoa Trạng Nguyên trẻ tuổi nhất của Đông quốc mà, lúc đó tôi còn thấy cậu cười ngựa điếu hành, trông rất oai phong...”

Lúc đó cậu vẫn chưa thành thân với Vân Thiên Yến, vẫn còn là Chương công tử tinh thông cầm kỳ thi họa có tiếng trong thành, người người ngưỡng mộ.

Mặc dù cậu không nuôi mộng quan trường, bởi vì cậu biết tương lai mình sẽ trở thành thiếu phu nhân của Vân Phủ, nhưng nhìn thấy cảnh tượng Phương Huyền mặc quan phục vinh quy bái tổ, trong lòng cũng không khỏi ao ước.

Vậy mà bây giờ cậu ấy lại nói không phải?

Phương Huyền nghe cậu nói xong không hiểu gì hết đưa mắt nhìn chồng mình.

Tông Hiệu Đông trầm ngâm suy nghĩ một hồi, sau đó lên tiếng nói: “Có thể thứ cậu nhìn thấy là vợ tôi ở một thế giới song song.”

Tần Dữ Hào ở bên cạnh mở miệng hỏi: “Ý của cậu là sao?”

Thế giới song song anh cũng từng nghe nói qua, nhưng không nghĩ nó lại thật sự xuất hiện.

“Không dám giấu, vợ của tôi là bị một tên đạo sĩ hãm hại mới tới đây, rất có thể ở thế giới song song, gã ta không xuất hiện, cho nên vận mệnh của em ấy cũng khác đi.” Tông Hiệu Đông ngắn gọn giải thích.

Nghe Tông Hiệu Đông nói vậy, Chương Sở Kha mới chợt nhớ, trước khi tới đây khung cảnh mà cậu nhìn thấy cũng rất kỳ lạ, mà cái người giống mình kia lại không giống mình chút nào, cái đó có phải cũng là một thể giới song song hay không?

Nhìn thấy sắc mặt của vợ mình không tốt, Tần Dữ Hào vội vàng cắt ngang, nhìn Tông Hiệu Đông và Phương Huyền nói, “Chúng ta đừng nói tới mấy chuyện này nữa, dù sao cũng đã qua rồi, kỳ thật hôm nay vợ chồng tôi tới đây cũng chỉ muốn xác thực có phải cậu Huyền đây tới cùng nơi với vợ tôi hay không mà thôi.”

Phương Huyền cười cười đi tới ngồi bên cạnh Chương Sở Kha, đưa tay vuốt vuốt bụng cậu, “Đứa nhỏ mấy tháng rồi nha.”

“Gần sáu tháng rồi.” Cậu trả lời.

“Nha, sao lại to quá vậy? Là thai đôi sao?”

Cậu khẽ gật đầu một cái, sau đó nhớ ra cái gì đó, nói với Phương Huyền: “Tôi đã nhìn thấy tranh chữ của cậu rồi, cái đó quá đặc biệt, cậu đừng tùy tiện tặng đi, rất dễ bị người ta phát hiện điểm bất thường đó.”

“A...”

Tông Hiệu Đông lên tiếng hỏi: “Em đã tặng cho ai?”

“Em có tặng một bức cho Hạ Lương, tại chúng ta nhờ vả anh ấy nhiều rồi, cho nên em mới tặng anh ấy một bức.”

“Nếu chỉ có một bức thì không sao...” Anh quay sang nhìn Tần Dữ Hào và Chương Sở Kha, nói: “Lần này cảm ơn hai người đã tới nhắc nhở, bây giờ cũng không còn sớm, chúng ta nên khai tiệc thôi.” Anh đi tới bàn làm việc nhấn chuông gọi người hầu ôm đứa nhỏ lên.

Phương Huyền níu lấy tay của Chương Sở Kha, đưa mắt nhìn bụng cậu, nói: “Lần sau tôi tới thăm anh nha, tiệc đầy tháng của đứa nhỏ cũng phải mời tôi đến đó.”

Chương Sở Kha mỉm cười gật đầu. Gặp được đồng hương ở nơi xa lạ như thế này, cậu đương nhiên muốn được trò chuyện nhiều một chút rồi, hơn nữa, cậu trai này nhìn hiền lành đáng yêu như vậy, làm bạn cũng không có áp lực.

Lúc Tần Dữ Hào và Chương Sở Kha đi xuống lầu thì đã là sáu giờ rưỡi, bé Bối Bối đã được đưa lên lầu thay quần áo.

Mọi người ở phía dưới bắt đầu lên đồ ăn và nước uống, do đang mang thai nên Chương Sở Kha bị đặt ngồi trên ghế sofa không cho nhúc nhích, được hội phụ huynh vây quanh hỏi han, bầu không khí vô cùng rôm rã.

Trái ngược với không khí vui vẻ ở bên trong, ở bên ngoài, Tần Dữ Hào đang nghe một cuộc gọi, sắc mặt có vài phần ngưng trọng.

“Thủ trưởng, đã tìm được xác của Lâm Nhã Dung rồi, nhưng lại không thấy dấu vết nào của Lâm Tân Du, có lẽ đã bị trôi dạt ra giữa biển.” Đầu dây bên kia báo lại

“Tiếp tục tìm! Nếu qua một ngày nữa không tìm được cậu ta thì thu đội.”

Cúp máy, anh dựa vào vách tường khoanh tay suy tư. Mấy ngày trước, bên kia báo tin đã tìm được tung tích của hai chị em Lâm gia, anh lập tức phái người truy bắt, không ngờ truy đuổi giữa chừng, chiếc xe chở hai người bọn họ mất tay lái, lao thẳng xuống biển.

Lần này, mặc dù không bắt được cả hai, nhưng xác nhận Lâm Nhã Dung đã chết thì anh an tâm rồi, Lâm Tân Du chỉ làm theo chỉ thị của chị cậu ta, nếu cô ta chết rồi, cho dù cậu ta có còn sống thì cũng không làm gì được.

Lúc anh đi vào bên trong với mọi người thì phát hiện không thấy vợ mình đâu, hỏi những người có mặt thì bọn họ chỉ nói cậu nhận được một cuộc điện thoại rồi đi ra ngoài, bọn họ tưởng cuộc gọi kia là của anh, cho nên cũng không hỏi.

Trong lòng anh thầm kêu nguy to, vội vàng chạy ra ngoài tìm cậu.

Bên này, Chương Sở Kha đang ngồi ở trong xe chạy trên đường, lúc này cậu nhận được điện thoại của tài xế, nói là anh Hào có chuyện gấp phải trở về quân khu, kêu tài xế tới đón cậu về, cậu thấy dây số kia đúng là số của tài xế, hơn nữa gọi cho anh điện thoại lại tắt máy, cậu nghĩ chắc là anh đang làm việc cho nên tắt điện thoại, vì vậy cũng không bận khoản nữa, đi ra ngoài lên xe cho tài xế chở về.

Thế nhưng cậu phát hiện hướng đi càng lúc càng không đúng, mặc dù cậu không biết rõ các con đường trong thành phố cho lắm, nhưng lúc chiều đã đi qua một lượt, cậu vẫn nhớ đường trở về, nhưng mà con đường xe đang chạy quá xa lạ.

Cậu vội vàng ôm bụng lùi ra sau, cảnh giác hỏi người phía trước, “Anh đang chở tôi đi đâu vậy?”

Người kia vẫn im lặng, tiếp tục lái xe.

Cậu hoảng sợ đưa tay đập đập cửa, nhưng cánh cửa đã được thay bằng kính chống đạn, cậu căn bản không làm vỡ nó được.

“Anh mau dừng lại, dừng lại đi.” Cậu hoảng sợ la lớn.

Xe đi được một đoạn thì dừng lại, người kia tắt máy mở cửa xe đi ra ngoài, vòng ra phía sau mở cửa xe cho cậu.

Người này đội nói che kín mặt, lại còn đeo khẩu trang cho nên cậu không thể nhìn rõ mặt của gã ta.

Sau khi mở cửa xe xong, gã ta lui ra phía sau mấy bước, đứng yên nhìn Chương Sở Kha đang rút ở trong xe.

Cậu nhìn tên kia một hồi, sau đó chậm rãi bước ra khỏi xe, vừa mới bước chân ra ngoài, cậu lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng cổ tay lập tức bị người kia nắm chặt lấy.

“Buông tôi ra, buông ra...” Cậu cố gắng vùng vẫy, nhưng người kia lại càng siết chặt, cậu không cách nào thoát ra được.

Đột nhiên, người kia lên tiếng gọi cậu, “Kha Nhi...”

28. Chương 28: Kết Thúc

Cậu lập tức ngừng vùng vẫy, sững sờ nhìn người kia.

Giọng nói này rất quen thuộc, cậu đã từng nghe ở đâu rồi.

Người kia lại nói tiếp: “Kha Nhi, ta rất nhớ đệ...”

Đột nhiên gã ta tiến tới ôm chặt cậu, cậu lập tức đưa tay đẩy gã ta ra, lực đẩy khá mạnh, gã ta lại không phòng bị cho nên bị cậu đẩy ngã ra đất.

Chương Sở Kha ôm bụng lùi ra sau, trong bụng truyền đến cơn đau nhè nhẹ.

Người kia đứng lên, cởi bỏ nón và khẩu trang, để lộ gương mặt thật.

Cậu vừa nhìn thấy khuôn mặt kia liền hét lên một tiếng, chân mềm nhũn, cả người ngã khụy xuống đất, cơn đau trong bụng càng lúc càng tăng lên.

Tại sao lại là hắn, tại sao hắn vẫn chưa chịu buông tha cho cậu, chẳng lẽ muốn cậu mãi mãi không được siêu sinh, hắn mới hài lòng hay sao.

Bụng cậu đau quá, nước mắt tuyệt vọng rơi xuống, cậu cảm giác đứa nhỏ đang dần dần rời khỏi cậu, cố gắng lên, cha của các con sắp đến cứu chúng ta rồi, chúng ta sẽ không sao, các con đừng rời xa ba mà.

Người kia đưa tay bắt bả vai của cậu, siết chặt, “Kha Nhi, ta sai rồi, ta đáng chết, là ta bị yêu ma che mắt mới làm ra những chuyện khốn kiếp đó với đệ, tha thứ cho ta có được không?”

“Không...” Cậu liều mạng giãy dụa, “Biểu ca, xin lỗi, để đệ đi đi có được không, cầu xin huynh...”

“Không, Kha Nhi, ta đã biết những chuyện kia không phải đệ làm, theo ta về có được không? Ta xin thề ta sẽ yêu thương đệ cả đời, nếu sai lời trời chu đất diệt...”

Cậu lắc đầu, khóc lóc van xin, “Cầu xin huynh, tha cho ta, ta...”

Trong bụng quặng lên một cái, khiến cậu đau đến mặt mày trắng bệch.

Vân Thiên Yến đưa mắt nhìn xuống bụng cậu, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, “Kha Nhi, trong bụng đệ là hài tử của chúng ta đúng không? Hài tử của ta vẫn còn sống, ha ha... Kha Nhi, chúng ta sẽ thật hạnh phúc.”

“Không... Đứa nhỏ không phải của huynh, huynh để ta đi đi mà...” Cậu ôm chặt bụng, hoảng sợ lui ra phía sau.

Vân Thiên Yến trừng mắt nhìn chằm chằm vào bụng cậu, một lúc sau mới lên tiếng, “Là của nam nhân kia đúng không, không sao cả, đệ yên tâm, ta vẫn sẽ yêu thương nó như thân hài tử của mình, chúng ta cùng nhau nuôi lớn nó có được không?”

“Không muốn... Hào, cứu em...”

Chương Sở Kha tuyệt vọng kêu gào tên anh, đột nhiên ầm ầm một tiếng, một chiếc xe quân dụng chạy tới, Tần Dữ Hào xuống xe chạy nhanh tới chỗ của cậu, kéo mạnh Vân Thiên Yến ra, đỡ Chương Sở Kha lên, ôm vào lòng.

“Kha Nhi...” Vân Thiên Yến đưa đôi mắt thâm tình nhìn cậu, Chương Sở Kha sợ hãi rút vào trong lòng ngực của anh.

“Mau cút!” Tần Dữ Hào phẫn nộ nhìn chằm chằm Vân Thiên Yến.

“Anh không có tư cách gọi tên em ấy, tôi nói cho anh biết, nếu không phải cha mẹ anh có ơn với Kha, tôi đã cho anh một phát vào đầu rồi.” Anh gần từng chữ một nói.

Vân Thiên Yến vẫn nhìn chằm chằm Chương Sở Kha, “Ta biết ta đã làm tổn thương đệ, ta cũng không cầu đệ tha thứ, ta chỉ muốn đệ biết trong lòng ta vĩnh viễn chỉ có đệ..”

Anh ta quỳ xuống trước mặt cậu, đau khổ nói: “Kha Nhi, ta ở đây tạ lỗi với đệ...” Nói xong, anh ta không biết từ đâu rút một con dao ra, giơ lên cao muốn tự sát.

Tần Dữ Hào nhanh nhẹn dùng chân đá con dao đó đi, không nói gì nhiều, vung quyền đâm thẳng mặt Vân Thiên Yến.

Vân Thiên Yến bị đánh ngã xuống đất, nửa bên mặt lập tức sưng phù. Anh ta lồm cồm bò dậy, muốn nói gì đó nhưng miệng đau rát, không mở miệng được.

Anh ta vừa đứng lên, Tần Dữ Hào lại vung quyền thứ hai xuống nửa mặt còn lại của anh ta.

Vân Thiên Yến lại ngã xuống lần nữa, lỗ mũi phun ra máu.

Từ nhỏ anh ta đã là một công tử thế gia, bụng đầy kinh thư, nhưng chưa từng động đao thương đánh nhau, cho nên bị hai cú đâm của anh liền không đứng dậy được nữa.

Tần Dữ Hào ngồi xổm trước mặt anh ta, xách cổ áo của anh ta lên, lạnh lùng nói: “Muốn chết thì cút đi chỗ khác mà chết, đừng diễn trò trước mặt Kha, nếu còn để tôi gặp lại bản mặt của anh một lần nữa, tôi sẽ tự tay quăng anh vào bãi cá sấu đó.”

Anh buông cổ áo của anh ta ra, đi tới dìu Chương Sở Kha lên xe, chạy nhanh tới bệnh viện.

Trên đường đi, Tần Dữ Hào ôm chặt cậu, hai mắt đỏ ngầu lao nhanh trên đường. Khi được đưa tới bệnh viện, Chương Sở Kha đã đau đến bất tỉnh, ở dưới đùi đã chảy ra một ít máu.

Trong lúc đang chờ ở bên ngoài, Tần Dữ Hào nhận được cuộc gọi từ vệ sĩ đi theo bảo vệ Chương Sở Kha.

“Boss, đã giải quyết xong người đàn ông đó.”

“Tốt lắm.”

Cúp máy, anh tựa vào tường hít một hơi thật sâu.

Chương Sở Kha đã kể cho anh nghe mọi chuyện cậu trải qua ở thế giới kia, em ấy thiện lương chắc chắn sẽ không nở xuống tay với người đã cứu mang mình, cho dù người đó đã gây cho em ấy biết bao nhiêu thương tổn.

Nhưng mà anh thì không, anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho gã ta, nhất định phải khiến gã ta trả giá, gã ta vốn đã không thể sống, huống chi bây giờ chính vì gã mà vợ con anh phải gặp nguy hiểm, gã ta càng không thể sống.

Mấy tiếng sau, Hạ Lương đi ra, trên mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

“Anh rể, đứa nhỏ đã được cứu, nhưng mà rất khó giữ, nếu hai người muốn giữ đứa nhỏ lại... chị dâu phải nằm ở trên giường chăm sóc đặc biệt cho đến ngày sinh...”

Vân Thiên Yến nhìn theo bóng lưng của hai người, đột nhiên bật cười ngây dại, sống lại một đời thì có ích gì chứ, cuối cùng hắn vẫn là kẻ thua cuộc.

Vân Thiên Yến đứng lên, anh ta không cam tâm, nếu ông trời đã cho anh ta cơ hội đến thế giới này, thì đương nhiên cũng cho thấy, lương duyên của anh ta và cậu vẫn chưa dứt.

Đúng vậy, tất cả đều là tại người đàn ông kia, Kha Nhi chắc chắn còn yêu anh ta, chỉ cần giết chết người đàn ông kia cùng nghiệt chủng trong bụng cậu, cậu sẽ là của Vân Thiên Yến này, vĩnh viễn.

Anh ta muốn lên xe đuổi theo, thế nhưng chưa kịp lên xe thì đã bị người ta đánh ngất.

Khoảnh khắc chìm xuống đáy biển tuyệt vọng biết bao, hai chân bị trói chặt vào một cục đá to, hai tay có vũng vầy thế nào cũng không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân từ từ chìm xuống đáy sâu...

Có lẽ, lúc Kha Nhi chìm trong biển lửa cũng là cảm giác này...

Kha Nhi, ta xin lỗi...

Tại bãi đất trống vừa rồi, lúc Vân Thiên Yến vừa rời khỏi, một bóng người liền xuất hiện, cúi người nhặt viên hồng ngọc ngay chỗ Vân Thiên Yến vừa ngồi lên, khoe miệng cong lên một nụ cười thật sâu, sau đó biến mất vào trong hư vô.

Hoàn chính văn.

Ngoại truyện sẽ nói ân oán của Vân Thiên Yến.

[Thông báo: Đã sửa chương 24]

29. Chương 29: Ngoại Truyện Vân Thiên Yến Trùng Sinh (1)

Vân Thiên Yến cau mày, chịu đựng cơn đau đầu mở mắt ra, đập vào mắt là ánh nắng mặt trời chiếu xuống nóc nhà, Vân Thiên Yến lắc lắc đầu đánh giá xung quanh, phát hiện đây là một căn phòng cũ kỹ đồ nát, trong phòng còn có một cái bàn đã gãy một chân cùng với mấy cái ghế nhỏ cũ nát, bên cạnh giường còn có một rương quần áo, nhưng nhìn qua cũng rất sạch sẽ.

Vân Thiên Yến choáng váng nặng nề, khi tỉnh khi mê, chuyện rất nhiều năm về trước đều hiện về trong đầu....

Đúng rồi, hắn bị tê tử Chương Sở Kha của mình phản bội, liên lụy phụ mẫu huynh muội chôn cùng, đến cuối cùng, hắn quỳ trước linh đường, sau đó cả người chìm trong biển lửa.

Trước khi chết, hắn phát thệ cho dù có làm cô hồn dã quỷ cũng phải đuổi giết Chương Sở Kha và tên tiểu nhân đoàn lãng kia đến cùng, hắn chết một chút cũng không cam tâm!

Nhưng mà, hiện tại là sao đây? Hắn đang ở trong một căn nhà đồ nát, xung quanh không có ai, nếu nói đây là âm ti địa phủ thì chắc chắn hoàn toàn không đúng, chẳng lẽ là tá thi hoàn hồn?

Hắn lập tức đưa tay lên sờ mặt mình, cảm xúc từ đầu ngón tay truyền tới vô cùng quen thuộc, mặc dù không nhìn thấy rõ diện mạo của mình, nhưng hắn tin chắc đây chính là gương mặt của mình.

“A...” Đầu đột nhiên nhói đau, Vân Thiên Yến không khỏi đưa tay ra ôm lấy đầu mình, dường như trong đầu hắn có cái gì đó đang đánh nhau vậy.

Đang lúc hắn đau sắp ngất đi, thì ngoài cửa có một nam nhân trung niên tiến vào, thấy hắn đã tỉnh, liền để dụng cụ trên tay xuống, vội vàng chạy tới bên giường, hơi cúi người đỡ vai hắn, hỏi han: “Công tử, người làm sao vậy?”

Cơn đau lui dần, Vân Thiên Yến buông đầu ra, nghi hoặc nhìn người nam nhân kia, “Ông là...”

“Ta là ngư dân đánh bắt cá trên biển, hôm qua thả lưới vô tình gặp được công tử đang bám vào thanh gỗ, trôi dạt giữa biển lớn, cho nên mới vớt công tử lên đưa về nhà, bây giờ người tỉnh lại là tốt rồi.”

Ngư dân? Hình như từ rất rất lâu trước kia chuyện này đã từng xảy ra, hắn nhớ trong một lần theo thuyền đi buôn ở phương Bắc, vô tình gặp phải hải tặc, hắn liền mình nhảy xuống biển cầu thoát thân, vốn tưởng sẽ chết, nhưng sau cùng lại được một ngư dân cứu sống, sau đó hắn để lại tất cả số bạc trên người báo đáp ơn cứu mạng cho ngư dân, rồi rời đi trong ngày.

Vốn trong thiên hạ đều có sản nghiệp của Vân gia, cho nên hắn không lo lắng chuyện không có lộ phí, vì vậy ngày hôm sau rất nhanh hắn đã về tới thành Trương Dương. Thế nhưng từ sau lần đó, hắn đối với biển cả có một sự sợ hãi vô hình, cho nên về sau cũng không theo thuyền đi buôn nữa, mà chuyện này lại giao cho Đoàn lăng đi làm...

Vân Thiên Yến nhắm chặt hai mắt, hít một hơi thật sâu.

Vậy ra? Hắn đã trùng sinh, trở về thời gian mọi thứ chưa kịp bắt đầu, mà hắn dạo một vòng từ quỷ môn quan trở về, kế tiếp sẽ tiếp quản gia sản, thành gia lập thất...

Ha ha ha ha.... Đây là ông trời đã nghe thấu ước nguyện của hắn sao? Nếu ông trời đã cho hắn cơ hội làm lại lần nữa, vậy tất nhiên hắn không thể tiếp tục đi vào vết xe đổ của kiếp trước, những người đã từng hại hắn, hắn muốn từng bước từng bước chậm rãi tính sổ, những đồ vật vốn là thuộc về hắn, hắn cũng muốn đoạt lại, còn có cả... Nợ nần của chúng ta nữa, Kha nhi!

Ngay sau khi đã lên toàn bộ kế hoạch ở trong đầu, Vân Thiên Yến lập tức làm y theo đời trước, nhanh chóng trở về Vân gia, dọc đường đi, hắn ghé qua các sản nghiệp lớn của kiểm tra lại tất cả, quả nhiên ngay từ lúc này đã xảy ra vấn đề.

Thật không ngờ tên tiểu nhân vong ơn bội nghĩa Đoàn Lăng kia đã xuống tay với Vân gia của bọn họ từ sớm như vậy, đúng là đáng chết mà!

Hắn ta vốn dĩ chỉ là một khát cái lưu lạc đầu đường, ngay lúc sắp đối chết được phụ thân hắn cứu mạng, không ngờ hắn không những không nhớ ơn, mà còn lấy oán báo ân, hãm hại toàn bộ Vân gia chết không nhắm mắt như vậy, đời này sống lại, hắn tuyệt đối sẽ không tha thứ!

“Lão gia, thiếu gia đã về rồi, thiếu gia đã về rồi!”

Khi Vân Thiên Yến trở về đến trước cổng lớn Vân phủ, tiểu tư vội vàng nhanh chân chạy vào báo tin, đủ để thấy trong thời gian hắn mất tích, toàn gia đã lo lắng đến mức nào, dĩ nhiên, không bao gồm đôi دام phu gian phu kia.

Vân lão gia Vân phu nhân nghe tin đại nhi tử trở về liền nhanh chân ra đón, Vân phu nhân ôm đại nhi tử khóc nức nở, luôn miệng nói: “Về là tốt rồi, cảm tạ trời phật, cảm tạ trời phật.”

Vân lão gia cũng vỗ vỗ bả vai hắn, nghẹn ngào, “Đại nạn không chết ắt có hậu phúc, từ nay về sau con cứ phát triển sản nghiệp ở đất liền, chuyện đi buôn gì đó, cứ để Tiểu Lăng làm thay đi.”

Vân Thiên Yến nghe ông nói xong, liếc mắt nhìn Đoàn lăng đang khom người đứng ở bên cạnh, trong mắt đều là sự căm hận đến tận xương tủy, lại nhìn qua thiếu niên đứng yên lặng ở một bên, trong lòng càng thêm khinh bỉ, có lẽ bây giờ hai tên tiện nhân này đã bắt đầu cấu kết với nhau rồi, còn làm ra vẻ trung tâm sao? Tìm chết!

Thu hồi vẻ lạnh lẽo trong đáy mắt, Vân Thiên Yến quay sang, khoe miệng cong lên một nụ cười nhạt, nói với Vân lão gia, “Sao thế được, con thân là trưởng tử Vân gia, sản nghiệp nên tự tay quản lý, sao có thể để kẻ khác đi làm, như vậy hạ nhân làm sao phục tùng con nữa?”

Vân lão gia có chút ngạc nhiên, thầm nghĩ sau một hồi đại nạn, đại nhi tử của mình có vẻ đã cứng chạc hơn rất nhiều, phong thái trầm tĩnh hào phóng này, so với ông năm đó còn mạnh hơn.

Trong lòng không khỏi hài lòng mỉm cười gật đầu, về sau ông cũng có thể yên tâm gia sản nghiệp Vân gia cho nhi tử của mình rồi.

Mà đứng ở một bên, nụ cười khê trên khoe môi của Đoàn Lăng dần dần cứng lại, sau đó biến thành vụn vụn đến xấu xí.

Trận cướp thuyền lần này là do hắn ta mật báo, vốn tưởng rằng Vân Thiên Yến sẽ chết trong vụ đánh cướp đó, như vậy Vân gia chỉ còn một đám lão nhân hài tử, sẽ mặc hắn ta xoay vòng, cuối cùng toàn bộ Vân gia sẽ đều là của hắn ta. Thật không ngờ, Vân Thiên Yến lại không những không chết, khi trở về còn không sợ chết mà muốn tiếp tục quản lý gia sản, thái độ khi nhìn hắn ta cũng khác hoàn toàn, lúc này bị hắn nhìn một cái, toàn thân hắn ta đều run rẩy, chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra điều gì?

Không được, hắn ta phải nghĩ cách giết chết Vân Thiên Yến thêm một lần nữa mới được. Trong lòng đoàn lăng âm thầm hạ quyết tâm, sau đó trong đầu lại không khỏi hiện lên bộ dạng quyến rũ của biểu muội Trương Sở Kiều của Vân Thiên Yến, vốn là một mỹ nhân cao lãnh kiều diễm cao không với tới, không biết vì sao sau khi dâng hương cùng Vân phu nhân trở về, cả người đều toát ra hương vị mê người, hơn nữa còn cố tình vô ý quyến rũ hắn ta.

Hắn ta không biết đằng sau có âm mưu gì hay không, nhưng nếu thật sự nàng ta có tình ý với hắn... Về sau Trương Sở Kiều này có lẽ sẽ trở thành đại thiếu phu nhân của Vân gia, nếu như có thể lợi dụng nàng đầu độc Vân Thiên Yến... vậy không còn gì tốt hơn.

Vân Thiên Yến thản nhiên như không có chuyện gì, cùng với phụ mẫu đi vào bên trong nhà, lúc đi ngang người Chương Sở Kha còn lạnh lùng liếc nhìn y một cái, sau đó sải bước lướt qua.

Chương Sở Kha nghi hoặc nhìn theo bóng lưng của biểu ca, trong lòng không khỏi cảm thấy khó hiểu, thầm nghĩ tại sao biểu ca lại nhìn mình như vậy? Ánh mắt căm ghét đó chưa bao giờ xuất hiện ở trên người huynh ấy hết, rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì? Lắc lắc suy nghĩ rồi rầm trong đầu đi, chắc có lẽ biểu ca đường xa mệt mỏi, trong người khó chịu nên mới như vậy, đợi huynh ấy khỏe lại sẽ khôi phục như bình thường thôi. Vì thế y cũng không suy nghĩ lung tung nữa mà theo chân mọi người đi vào trong.

Hai ngày sau.

“Biểu ca.” Giọng nói trong trẻo của thiếu niên vang lên bên ngoài cửa phòng.

Vân Thiên Yến đang xem sổ sách, nghe thấy tiếng gọi liền không nhận được nhú mày, suốt hai ngày nay Chương Sở Kha vẫn không có động tĩnh, đáng lẽ khi hắn vừa trở về, y phải tiếp cận quyến rũ hắn, hơn nữa tính tình còn trở nên ác độc, lời ăn tiếng nói đều mang theo hàm ý cay nghiệt mới đúng, nhưng bây giờ mọi chuyện lại không giống kiếp trước, y vẫn mang bộ dáng ngây thơ hồn nhiên giống như trước khi hắn rời đi, ánh mắt trong suốt không nhiễm một hạt bụi.

Hắn còn nghi ngờ có phải Chương Sở Kha cũng trùng sinh theo hắn hay không, cho nên diễn biến mới khác đi như vậy, nhưng hiện tại y lại chủ động đến tìm hắn, đã chứng minh không phải y sống lại, mà chỉ là chưa đến thời cơ ra tay mà thôi.

Khoe môi hiện lên một nụ cười lạnh, mở miệng hô lên: “Vào đi.”

Chương Sở Kha cẩn thận bưng chén canh đi vào, nhìn hắn mỉm cười nói: “Biểu ca, bá mẫu dặn dò nhà bếp hầm canh gà cho huynh bồi bổ, ta...”

Kỳ thật bản thân y cũng cảm thấy có chút lúng túng, cho dù y đã định sẽ trở thành thê tử của biểu ca, nhưng loại thân cận vượt phép như thế này, trong lòng y lại có chút bầy xích, nhưng mà đây là ý của bá mẫu, nói là hai người bọn họ phải chung đụng nhiều một chút, cho nên bảo y mang canh gà vào.

“Đặt bên kia đi.” Vân Thiên Yến lạnh giọng ra lệnh.

“Dạ.” Chương Sở Kha dè dặt nhẹ nhàng đặt canh gà lên trên bàn trà nhỏ ở bên cạnh, sau đó lại cẩn thận liếc nhìn hắn một cái, không hiểu tại sao kể từ khi biểu ca trở về, mỗi khi gặp huynh ấy, trong lòng y đều dâng lên một sự sợ hãi vô hình.

Đặt canh gà xong, thấy biểu ca cũng không có ý định nói chuyện với mình, cho nên Chương Sở Kha liền muốn lui ra ngoài.

Nhưng vừa xoay người, chưa kịp đi tới cửa thì đã bị người gọi lại, “Khoan đã.”

Chương Sở Kha lập tức dừng bước chân, xoay người lại, đầu vẫn hơi cúi xuống.

Vân Thiên Yến đứng lên, đi đến trước mặt y, đưa một ngón tay ra khẽ nâng cằm y lên, Chương Sở Kha né tránh sang một bên, lui ra phía sau một bước.

“Biểu, biểu ca... Huynh đừng như vậy.”

Đột nhiên, Vân Thiên Yến bật cười thành tiếng, dùng giọng điệu mỉa mai nói với y, “Ha hả, không phải đây chính là mục đích ngươi tới đây sao, còn giả vờ gì nữa...”

Chương Sở Kha liên tục lắc đầu xua tay, “Không, không phải, ta chỉ mang canh gà vào, ta...”

Nói tới đây, Chương Sở Kha sợ hãi định quay đầu chạy ra bên ngoài, nhưng chưa kịp chạy thì đã bị người ôm lấy từ phía sau, mạnh mẽ quăng lên giường.

“Không, biểu ca, đừng mà...”

Y yếu ớt cầu xin, nhưng ngay sau đó miệng đã bị nhét đầy vải, hai tay cũng bị trói chặt, y liều mạng lắc đầu, nước mắt nhịn không được rơi như mưa...

Vân Thiên Yến căn bản không quan tâm, hai mắt đỏ sòng sọc thô bạo xé rách y phục của y, mạnh mẽ ra vào...

Lúc Vân phu nhân nhận được tin báo từ hạ nhân liền cùng với Trương Sở Kiều chạy tới, chỉ thấy Vân Thiên Yến y phục chỉnh tề thản nhiên bước ra khỏi phòng, lạnh nhạt phân phó tiểu tư ở ngoài cửa, “Lau dọn sạch sẽ những thứ ô uế trong phòng cho ta.”

Tiểu tư run rẩy cúi đầu hô “Dạ.”

Vân phu nhân chạy chậm tới bên cạnh hắn, hỏi: “Yến Nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

Hỏi xong, bà còn liếc mắt nhìn vào bên trong, trong mắt không khỏi hiện lên một tia lo lắng, bà vừa kêu Kha Nhi bưng canh gà vào cho đại nhi tử thì một lúc sau liền có chuyện, không biết là chuyện gì, chỉ mong còn kịp cứu vãng được.

“Không có gì, chỉ là một tên lăng lợ thành thói, tới quyến rũ hài nhi mà thôi.” Hắn dừng dừng như không có gì, đáp.

“Cái gì?” Vân phu nhân thăm kêu không ổn, lập tức đẩy cửa đi vào, bà nhìn thấy trong phòng là một mảnh hỗn loạn, bốc lên một mùi hương gay mũi, còn Chương Sở Kha thì mặt mày tái xanh, giàn giụa nước mắt ngồi co ro rút vào góc giường, ở trên giường còn dính một ít máu.

Chương Sở Kha hoảng loạn cầm chăn che trước người, toàn thân run rẩy lợi hại, đau đớn trên người càng làm y thêm tủi nhục, thấy Vân phu nhân tiến vào, y càng siết chặt góc chăn hơn, nhịn không được bật khóc thành tiếng.

Vài lời của tác giả:

Nếu anh là nam chính, anh có rape đi nữa thì cũng sẽ có mẹ đẻ phù hộ, nhưng không, sự thật anh chỉ là nam phụ, cho nên chuẩn bị nhận quả báo thôi nhé!

30. Chương 30: Ngoại Truyện Vân Thiên Yến Trùng Sinh (2)

“Con...” Vân phu nhân không nỡ nhìn, chỉ đành ra bên ngoài, để một người tiểu tư tiến vào thu dọn tàn cục.

Cả ba người rời khỏi viện của Vân Thiên Yến tiến tới hậu đình, Vân phu nhân nhớ lại tình cảnh vừa rồi, trong lòng không khỏi lo lắng, theo như bà thấy, lúc này giống như nhi tử của mình khi để Kha Nhi, nếu chuyện này không giải quyết cho thỏa đáng, sợ là lão gia sẽ có điều không hài lòng về nó, phải biết trước kia Vân lão gia từng chịu ơn Chương gia, nếu chuyện này tới tai lão gia, nhi tử của bà chắc chắn sẽ không thoát tội.

“Yến Nhi, sao con lại làm như vậy, sớm muộn gì hai con cũng thành thân, hà cớ gì con lại gây ra chuyện này, nếu để phụ thân của con biết, ông ấy chắc chắn sẽ rất tức giận.” Vân phu nhân ngồi xuống bàn đá, nhẹ giọng nói với Vân Thiên Yến.

“Mẫu thân yên tâm, chuyện này tự nhiên con sẽ có cách giải thích với phụ thân, còn thành thân với y...” Vân Thiên Yến nhếch môi cười lạnh, “Người như y sao có thể xứng đáng trở thành thiếu phu nhân Vân gia được chứ.”

Vân phu nhân ngạc nhiên nhìn nhi tử của mình, nghĩ thầm không phải trước đây nó rất thích Kha Nhi sao, sao bây giờ lại có vẻ chán ghét thế này?

Bà đang định lên tiếng khuyên nhủ thì Trương Sở Kiều từ đầu đã im lặng đến giờ đột nhiên lên tiếng, “Bá mẫu, biểu ca làm việc chắc chắn có chủ ý riêng của huynh ấy, chúng ta cứ để huynh ấy tự giải quyết đi.”

Giọng nói của nàng ta dịu nhẹ thánh thót, khiến người nghe không khỏi rung động, Vân Thiên Yến đưa mắt nhìn sang Trương Sở Kiều, nhớ tới kiếp trước nàng ta cũng là một nữ tử đáng quý, dịu dàng chu đáo lại thấu hiểu lòng người, hơn nữa tính tình còn rất lương thiện, đời trước nàng ta có tình ý với hắn, không phải hắn không nhận ra, nhưng bởi vì trong lòng chỉ chứa mỗi hình bóng của Chương Sở Kha, cho nên đành cô phụ tấm lòng của nàng.

Bây giờ có cơ hội sống lại một lần, hắn cảm thấy nữ tử như Trương Sở Kiều mới đáng để cưới làm thê, mặc dù không có tình cảm, nhưng cũng có tình nghĩa, để nàng ta bầu bạn với mẫu thân cũng không có gì không thể.

Buổi tối, trong thư phòng của Vân lão gia.

“Con nói đi, chuyện này rốt cuộc là sao?” Vân lão gia tức giận quát lớn.

Vân Thiên Yến đứng ở bên cạnh ông, cũng không ảnh hưởng bởi sự tức giận của ông, thản nhiên đáp: “Nếu con nói, chuyện con gặp nạn lần này, không phải trùng hợp mà là có người cố ý sắp đặt thì sao?”

Vân lão gia sững người lại trong giây lát, cũng quên luôn cả tức giận, gấp gáp hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra, con nói vậy chẳng lẽ có liên quan đến Kha Nhi?”

Trên mặt Vân Thiên Yến lộ ra sự tàn nhẫn, “Không chỉ có y, mà còn có người trung thành bên cạnh chúng ta, Đoàn Lăng.”

“Cái gì?” Vân lão gia nhin không được lớn tiếng thốt lên, sau đó đè thấp giọng mình xuống, hỏi: “Thật sự sao? Con có bằng chứng không?”

Vân Thiên Yến gật đầu, “Con đã điều tra rất kỹ, hắn ta đã ra tay với nhà chúng ta từ lâu, lần này con tuyệt đối sẽ không tha cho hắn ta.”

Vân lão gia im lặng trong giây lát, nếu chuyện này từ miệng nhi tử của mình nói ra, ông vẫn sẽ lựa chọn tin tưởng, “Con định xử lý chuyện của Sở Kha thế nào?”

“Đương nhiên con sẽ không tha thứ cho kẻ đã phản bội mình, nhưng mà, niệm tình Chương gia có ơn với Vân gia chúng ta, con sẽ cho y một con đường sống.” Vân Thiên Yến hừ lạnh, đường sống sao? Sống không bằng chết cũng không tệ lắm đâu.

Vân lão gia nhìn nhi tử thở dài một hơi, sau đó buồn phiền gật gật đầu, phát tay ý bảo hắn lui ra.

Ngày hôm sau, gần như cả Vân gia đều nghe qua chuyện xảy ra vào hôm qua, tuy nhiên đã được cảnh cáo nên không ai dám lan truyền ra bên ngoài, chỉ nói thầm với nhau là thế nào cũng sẽ nhanh chóng tổ chức hôn lễ, Vân đại thiếu gia thích Chương thiếu gia như vậy, chắc chắn sẽ không để y thiệt thòi.

Quả nhiên, một tháng sau, vẫn tiến hành hôn lễ như mọi người đoán, nhưng mà, tân nương lại là Trương Sở Kiều khiến mọi người đều há hốc mồm.

Nghe tiếng trống kèn rộn ràng ở bên ngoài, Chương Sở Kha cuộn mình vào trong góc phòng, sự tủi nhục không cách nào xóa bỏ được. Một tháng trước, y được đưa đến chùa Pháp lý để tĩnh dưỡng, Vân phu nhân đã nói chờ đến khi Vân biểu ca sắp xếp xong mọi chuyện sẽ đến đây rước y về thành thân, nghĩ đến tình cảnh của mình, Chương Sở Kha không còn cách nào ngoại trừ chờ đợi, nhưng mà, thật không ngờ cái y chờ được lại là một vị trí bình thê còn thua cả thiếp thất.

Trước phòng của y, không có đèn lồng đỏ, không treo vải hoa, xung quanh vắng lặng lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Mà ở bên ngoài kia, biểu ca đang cùng Trương tiểu thư báii đường thành thân, được tất cả quan khách chúc phúc, còn y thì sao, nhận được gì ngoài sự chế giễu của hạ nhân và sự lạnh nhạt của phu quân?

Y thật sự không muốn tiếp tục chịu đựng sự cay đắng nhục nhã như thế này nữa, y như vậy sao còn xứng đáng là người của Chương gia được, chỉ bằng kết thúc sớm một chút...

Đang lúc y định treo cổ tự vẫn, cửa phòng đột nhiên mở ra, một phụ nhân đứng tuổi đi vào, nhìn thấy cảnh tượng này liền hét hoảng la lên, “Chương thiếu gia, ngài đừng nghĩ quẩn, mau xuống đây đi.”

Y lắc đầu, nước mắt chưa xót không cách nào kìm nén được, “Chương ma ma, ta đã làm nhục cả Chương gia, cả người ta dơ bẩn, không xứng đáng sống ở trên đời này nữa.”

“Thiếu gia, người nên nghĩ lại, ngài không vì chính ngài, cũng nên vì hài tử trong bụng ngài chứ.”

Động tác tay của Chương Sở Kha khựng lại, ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau liền ngã khụy xuống đất, ôm mặt khóc nức nở.

Từ chỗ của Chương Sở Kha trở về, lòng của Vân Thiên Yến thật lạnh, mọi chuyện đã kết thúc rồi, Đoàn Lăng hiện tại đã thành phế nhân, sớm muộn gì cũng sẽ chết.

Nhưng mà tại sao trái tim của hắn lại đau thế này, rõ ràng hắn không còn yêu Chương Sở Kha nữa, cho dù y có chết, hắn cũng sẽ không thương tiếc, đúng vậy, chính hắn đã ra lệnh thiêu cháy viện của y, chôn vùi y và nghiệt chủng kia, y phải trả giá cho tội lỗi đã gây ra ở kiếp trước, hắn... không có làm sai.

Đúng lúc này, ngoài cửa kéo kẹt một tiếng, một bóng người thướt tha đi vào, trên tay mang theo một bàn thức ăn.

“Phu quân đừng quá đau lòng hại thân, Chương Sở Kha chết là đúng tội, nay hắn chết rồi, cũng coi như đã đền tội, phu quân cũng đừng nên dằn vặt làm gì.”

Người vào là Trương Sở Kiều, nàng ta vừa chính tay giết chết nghiệt chủng kia, trên mặt không giấu nổi vẻ đắc ý, tuy nhiên trong đó còn xen lẫn cả sự thù hận không cách nào tiêu tan, mà sự thù hận này khi nhìn thấy Vân Thiên Yến lại càng tăng thêm.

Nhưng càng như vậy, nụ cười trên mặt nàng ta càng thêm dịu dàng thuần khiết.

“Thiếp thân tự tay nấu chút canh gà, phu quân uống vào cho khỏe người ạ.”

Lúc này, Vân Thiên Yến đang cúi đầu ngồi trước bàn gác sách cho nên không nhìn thấy biểu cảm hiện tại của nàng ta, chỉ lạnh nhạt nói một câu, “Nàng để xuống đó đi, lát nữa ta sẽ dùng sau.”

Trương Sở Kiều cũng không nói gì, đặt chén canh sang bàn trà nhỏ ở bên cạnh, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Vân Thiên Yến, vô cùng hiếu lòng người nói, “Để thiếp thân giúp ngài xoa bóp.”

Nói xong nàng ta vòng qua sau lưng Vân Thiền Yến, đặt tay lên trên bả vai của hắn, nhẹ nhàng xoa bóp cho hắn. Mà Vân Thiền Yến đang buồn phiền trong lòng cho nên cũng không quản nàng ta, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Một lúc sau, nhìn nam nhân đã mê mang đi vào giấc ngủ, nụ cười dịu dàng trên mặt Trương Sở Kiều liền biến thành nụ cười tàn độc, trợn trắng mắt nhìn chằm chằm gương mặt của Vân Thiền Yến, móng tay đặt trên bả vai của hắn dần dần dài ra, nhọn hoắc, bàn tay dờn qua cổ của hắn nhanh như chớp bấm sâu vào trong da thịt.

Vân Thiền Yến lập tức bị đau mở to mắt, rút con dao được đặt trong cây quạt tùy thân ra chém một nhát lên trên cánh tay của Trương Sở Kiều, Trương Sở Kiều lập tức buông cổ Vân Thiền Yến ra, hắn lui ra sau, đưa tay bịt cái cổ đang chảy máu của mình lại, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Trương Sở Kiều.

“Người là yêu quái? Không thể nào, người đã giết thê tử của ta?” Vân Thiền Yến khó tin cao giọng hỏi.

Trương Sở Kiều nhếch môi cười lạnh, “Ta vốn dĩ là nàng ta, hai chúng ta đã hòa làm một, Vân Thiền Yến, hôm nay chính là ngày chết của người.”

Vừa dứt câu, nàng ta đã lao tới, cho dù một người có võ nghệ hơn người, thì khi đối diện với yêu ma cũng sẽ không đấu lại, huống chi Vân Thiền Yến là một thư sinh tay không thể cầm lưng không thể gánh.

Lúc này, hai tay của Trương Sở Kiều mọc đầy lông trắng, móng vuốt trở nên nhỏ nhọn cong xuống, trông y như móng vuốt cẩu vậy. Nhìn nàng ta lao tới, Vân Thiền Yến biết mình sẽ chết không sai, cơ thể liền mềm xuống, đôi mắt chứa đầy vẻ tuyệt vọng.

Trong lúc móng vuốt kia gần trong gang tấc, đột nhiên một luồng sáng đánh tới chỗ của nàng ta, khiến nàng ta văng ra xa, lúc này nàng ta đang mang thai, pháp lực vốn dĩ đã yếu đi rất nhiều, hiện tại lại bị một luồng năng lượng cực mạnh đánh trúng, lập tức khiến cho nguyên thần của nàng ta bị tổn thương, phun ra một ngụm máu.

“Là ai? Lẽ nào trời muốn diệt ta? Ta không cam tâm! Không cam tâm! Vân Thiền Yến mới đáng chết, hắn hại chết người có nhân duyên trời định với ta, hại ta không thể tu thành chánh quả, ta muốn hắn chết! Lãng ca, muội sẽ trả thù cho huynh!”

Lời nàng ta vừa dứt, một luồng sáng tiếp tục đánh xuống, lập tức đoạt đi mạng sống của nàng ta.

Sau đó, Trương Sở Kiều liền ngất đi, mà ở bên cạnh nàng ta lại xuất hiện một con bạch cẩu, trên miệng và hạ bộ đều chảy rất nhiều máu, hai mắt trợn to, chết rất thê thảm.

Vân Thiền Yến vẫn ngồi ở dưới đất ngẩn người một hồi lâu sau đó mới phản ứng lại được.

“Xin, xin hỏi tiên nhân từ nơi nào ra tay cứu mạng Vân mỗ?”

Đột nhiên, một giọng nói vang vọng từ trong không trung truyền tới, “Người không muốn biết vì sao biểu muội của người lại biến thành yêu quái à?”

Vân Thiền Yến run rẩy chấp hai tay lại, “Vân mỗ xin ngửa tay lắng nghe.”

Giọng nói kia lại vang lên, “Kiếp trước yêu quái kia bị đánh chết chỉ còn phần hồn, không thể thoát khỏi nơi nó chết, vô tình gặp được biểu đệ người đi dạo ở đó, bắt đắc dĩ mới nhập vào thân xác biểu đệ người để tìm người chủ định tu hành với nó, nhưng kiếp này, kim thân của nó vẫn còn, đương nhiên sẽ muốn tìm một thân xác nữ, cho nên mới chọn Trương Sở Kiều.”

Nghe tới đây, Vân Thiền Yến mới hiểu rõ mọi chuyện, thảo nào kiếp trước biểu đệ ngoan hiền của hắn lại trở nên tàn độc như vậy, hóa ra mọi thứ đều không phải do đệ ấy làm, hắn đã trách lầm biểu đệ, mà đời này, hắn đã làm gì?

Như nhớ tới điều gì, Vân Thiền Yến liền chạy như điên tới hậu viện, khi tới nơi, hắn ngã khụy xuống đất, sững sờ nhìn chằm chằm một đồng đồ nát ở trước mặt.

“Không!” Hắn gào lên một tiếng, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn đã làm gì thế này? Chỉ mới lúc nãy, hắn đã cho người đốt trại nơi này, chôn vùi Kha Nhi và hài tử của bọn họ, sau đó hắn quay đi không một chút lưu luyến, lúc ấy hắn còn nghe rõ tiếng kêu đầy đau đớn của đệ ấy, nhưng mà hắn vẫn làm như vậy, hắn đã tự tay giết chết người mình yêu thương nhất.

Tại sao? Ông trời thật sự quá trêu người rồi, sống lại hai đời, hắn chẳng thay đổi được gì cả, người hắn yêu thương nhất vẫn vì hắn mà chết, so với bất cứ ai, hắn càng là người đáng chết nhất, tại sao ông trời còn cho hắn sống lại làm gì?

Vân Thiên Yến cúi gục người xuống đất, nước mắt trào ra không ngừng, đúng lúc này, giọng nói từ không trung lại vang lên lần nữa, “Ta có thể cho ngươi một cơ hội gặp lại người kia.”

Vân Thiên Yến nghe thấy câu này, lập tức ngẩng đầu lên, chấp tay vái lạy khắp nơi, gấp gáp nói, “Cầu xin tiên nhân thương xót, ta nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ngài.”

“Có thể! Nhưng mà ngươi phải đánh đổi tuổi thọ và một hồn một phách của ngươi, ta sẽ cho ngươi tới chỗ ở hiện tại của biểu đệ ngươi, nhưng ngươi chỉ có thể sống một tháng, sau một tháng ngươi chắc chắn sẽ chết, hãy suy nghĩ kỹ đi.”

Vân Thiên Yến nghe xong cũng không cần suy nghĩ, vội vàng nói, “Được, một tháng là đủ rồi, chỉ cần gặp được Kha Nhi, cho dù ta chỉ sống được một ngày cũng được, ta chỉ muốn nói một câu xin lỗi với đệ ấy mà thôi.”

Giọng nói kia lại nói: “Được, ngươi cầm lấy viên hồng ngọc này, nhắm mắt lại tập trung ý niệm, ngươi sẽ đến được nơi ngươi muốn đến.”

Lời vừa nói xong, một viên hồng ngọc từ trên cao rơi xuống, Vân Thiên Yến vội đưa tay cầm lấy, lập tức nhắm hai mắt lại.

Lúc Vân Thiên Yến mở mắt ra thì đã thấy mình ở một nơi xa lạ, đồ vật kỳ quái, sau đó một người tới và nói cho hắn biết, người này nhất định được hắn đang ngất xỉu ở ven đường, trên người chỉ bị thương ở cổ, miệng vết thương trông rất kỳ lạ, người này nói do lúc đó đang cần tiền chữa bệnh cho mẹ già, thấy trên người hắn có vàng bạc, mới lấy mượn dùng một chút, sau đó đưa hắn về coi như nhận công báo đáp.

Nghe xong, Vân Thiên Yến cũng không nói gì, từ khi hắn tới đây cũng hiểu ở đây khác biệt hoàn toàn với nơi hắn sống, muốn tìm được người là một việc vô cùng khó khăn, mà hắn chỉ còn có mười ngày.

Lúc này đã chập tối, người thanh niên kia là tài xế của một nhà nào đó, bây giờ đã trở về nhà, trên mặt đỏ ửng, bước chân loạn choạng, vừa nhìn đã biết uống không ít rượu.

Người thanh niên kia vào nhà xong lập tức ngồi gục xuống bàn, trong miệng lẩm bẩm, “Thật mẹ nó sáng khoái, uống thật đã...”

Lại quay sang Vân Thiên Yến, ngón tay giơ lên, chỉ chỉ vào hắn, nói tiếp, “Này, anh có tin trên đời này có đàn ông mang thai không, nói cho anh biết, gia đình tôi làm công có đó, đàn ông mang bầu.”

Vân Thiên Yến lập tức bắt được trọng điểm, vội vàng lay người kia, hỏi: “Người đó tên gì?”

Người nọ đã say đến quên trời đất, trong miệng chỉ thì thào một cái tên, Vân Thiên Yến nghe xong khoe miệng đột nhiên cong lên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-cong-ky-luong-the-hien-phu>